

လယ်တွင်းသား
တောချစ်

ပေတုကုန်သွယ်ရေး

ဒုတိယအကြိမ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် | ၁၇၂၇/၂၀၀၃(၁၂) |
မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် | ၂၂၀/၂၀၀၄(၂) |

◆
မုက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်
ဒီဇိုင်းဘိုဘိုထွန်း

◆
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
ဝထမအကြိမ် (ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ရွှေသမင်စာပေ)
ဒုတိယအကြိမ် (ဧပြီလ၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နေရည်ရာစာပေ)

◆
အုပ်ရေ
(၅၀၀)

◆
မုက်နှာဖုံးဖလင်
STARS

◆
စာအုပ်ချုပ်
ကျော်နီနှင့်အဖွဲ့

◆
ထုတ်ဝေသူ
ဦးသန်းမောင်၊ မိုးဝေစာပေ(၀၅၄၈)
အမှတ်(၁၇၈)၊ ဦးချစ်မောင်လမ်း၊ ဝတ္ထုလမ်း၊
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

◆
မုက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသားပုံနှိပ်သူ
ဦးခင်မောင်မြင့် (ခ) ဆွေမင်း(ခနုဖြူ)
တွတ်ပီရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်(၀၆၇၀၂)
အမှတ်(၄/က)၊ အဝေရာလမ်း၊ ဘောက်ထော်၊
ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

◆
တစ်အုပ်

◆
၈၀၀ ကျပ်

အပိုင်း (၁)

Faint Burmese text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

အခန်း (၁)

မည်းမည်းပြောင်ပြောင် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ အစိမ်း
ရောင် ဘတ်(စ်)ကားကြီး တရွေ့ရွေ့ မောင်းထွက်သွားလေပြီ။

ကားစပယ်ယာနှင့်အတူ ကားပေါ်မှ လူအချို့သည်
နောက်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ကြည့်နေကြဆဲ။

အိတ်ကြီးတစ်အိတ်၊ အိတ်ငယ်တစ်အိတ်၊ ပလပ်စတစ်
ဆွဲခြင်းတစ်ခုနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လမ်းဘေးမှာ ငေးငေး
ဝိုင်ဝိုင် ကျန်နေခဲ့သည်။ လမ်းဘေးရှိ ရှားစောင်းပင်များထိမှ
ဒေါ်ရင်းကောင်များသည် နားပူလောက်အောင် တအိအိ ညည်း
ညာနေကြသည်။

(၁၁)နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ နေမင်းကြီး ပူပြင်းနေ
နေရဉ္ဇာ။

သည်က တစ်နေ့တာကို အညှာအတာကင်းစွာ ညှဉ်းပန်းတော့
သည်။

မိန်းကလေးထံမှ သက်ပြင်းရှိက်သံလေးတစ်ချက် ထွက်
သွားသည်။

မိမိစီးလာခဲ့သော ဘတ်(စ်)ကားကြီး ထွက်ခွာသွားရာ
ဘက်သို့ အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘတ်(စ်)ကား
ကြီးမှာ အဝေးတွင် သေး၍ သေး၍ သွားလေပြီ။ ထိုမှဆက်၍
ရှေ့ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင့်မြင့်မားမား ကာဆီးနေ
သော ရိုးမတောင်တန်းကြီး၊ အားငယ်စရာ ရင်မောစရာ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူဟူ၍ အကုန်အညီတောင်း
စရာ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဤပစ္စည်းများကိုသယ်၍ တစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်
ရန် မလွယ်ဟု တွေးပြီး ရင်လေးရပြန်သည်။

“လှည်းကြုံရုံတတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ထင်းသယ်
သွားတဲ့ကားတွေနဲ့လည်း ကြုံတတ်ပါတယ်။ ဟို ထနောင်းပင်
ရိပ်မှာသွားပြီး စောင့်နေလိုက်ပေါ့”

စပယ်ယာလေး အားပေးသွားသော စကားသံကို ကြား
ယောင်မိသည်။

မရေရာသည်ကို စောင့်နေရမည်အဖြစ်။

ပစ္စည်းများကို မနိုင်မနင်းဆွဲယူပြီး ထနောင်းပင်ရိပ်သို့
ရွှေ့သည်။

ထနောင်းရိပ်မှာ ဖြတ်ပြေးသွားသော လေအေးလေးက
မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ပွတ်တိုက်သွားသည်။

ဤနေရာမှ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးက ဘယ်အရပ်ဆီမှာရှိ
မှန်းပင် မသိသေး။

မွေးရပ်ရွာဆိုသော်လည်း တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသော
ဒေသလို ခံစားနေရသောအဖြစ်။

ရွှေပန်းတော့...

ရွှေပန်းတော့...

ဤနာမည်ကို ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

မှတ်မှတ်ရရ ဆယ်တန်းအောင်သည့် နှစ်ကတည်းက
ထိုအချိန်က ရောက်လာသော ဘုန်းဘုရားထံမှ စာထဲတွင် ရွှေ
ပန်းတော့အကြောင်း တော်တော်များများ ရေးထားသည်။

“ရွှေပန်းတော့...”

ရွာနာမည်လေးကို သဘောကျသည်။

“အဲဒီရွာလေးမှာ သမီးလေး ငြိမ်းအေးကို မွေးဖွားခဲ့
တာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဘဘုန်းဘုရား စာထဲမှာပါရှိသော ယုံရသည်။ ရွှေပန်း
တော့အကြောင်း အမျိုးမျိုး ဖျစ်ညှစ်တွေးတောကြည့်သော်လည်း
ဘာမျှ မမှတ်မိ။ ဘာမျှမပေါ်။ ရွှေပန်းတော့ ဘယ်နားရှိမှန်းပင်
မသိ။

“အေးလေ...ဘဘုန်းဘုရား စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်းဆို
ရင် လေးနှစ်သမီးက ထွက်လာခဲ့ရတာဆိုတော့ ဘာသိမှာလဲ”

စိတ်အားလျော့လိုက်ရသည်။

ခုတော့ ရွှေပန်းတောကို သွားနေပြီ။

မကြာမီ ရွှေပန်းတောကို မြင်ရတော့မည်။

ဘဘုန်းဘုရား၏ စာနှင့် လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း လိုက်

လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေပန်းတောကို မရောက်မီ ကျွဲနဖားရွာကြီးကို အလျင်

သွားရမည်။

ရန်ကုန်မှ မန္တလေးအထိ မီးရထား စီးလာခဲ့ရသည်မှာ

အခက်အခဲ မရှိ။

မန္တလေးမှ ဤနေရာအထိ ကားစီးလာခဲ့ရသည်လည်း

အခက်အခဲမရှိ။ ဘဘုန်းဘုရား ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကွက်

တိဖြစ်၏။

ဤနေရာမှ ကျွဲနဖားသို့ ဆက်ရန်ခရီးမှာ မဝေးလှဟု

ဆိုသည်။

မဝေးသည်ပင် ဤမျှ ခက်နေပြီ။

ကျွဲနဖားမှ ရွှေပန်းတောခရီးသည် ဝေးသည်။ ဒုဏ္ဍဝတီ

မြစ်ကြောင်းအတိုင်း သွားရမည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုခရီးစဉ်ကို တွေးလျှင် ပို၍ ရင်လေးရသည်။

ဘဘုန်းဘုရား၏ စာထဲမှာ ကျွဲနဖားရွာတွင် စုံစမ်းပြီး

ထင်းတင်သော မော်တော်များနှင့် ခရီးကြုံလိုက်ရမည်ဟု ဆို

သည်။

“အေးလေ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

နေဂ္ဂရာ

စိတ်ကို ဖြေလျော့ထားလိုက်သည်။ လောလောဆယ်

ပြဿနာကား ကျွဲနဖားရွာကို ရောက်ဖို့ဖြစ်သည်။

ကားလမ်းဘေးမှ ထနောင်းပင်အောက်တွင် တစ်ယောက်

တည်း နေရသည်။ စိတ်မလုံစရာ။

ကားလမ်းပေါ်မှ ကားများ မကြာခဏ ဖြတ်သွားနေ

သည်ကတော့ အားရှိစရာ။

“ဟော...ဟိုမှာ”

လမ်းဘေးတွင် ကားတစ်စီးရပ်သည်။

အဖော်ကြီးတစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ကြိမ်ခြင်းကြီးတစ်ခု ဆွဲထားသည်။

“အဖော်...အဖော်”

ထနောင်းပင်နားမှ ဖြတ်သွားသောအခါ ငြိမ်းအေး

လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အဖော်ကြီးက လှည့်ကြည့်သည်။

“အဖော် ဘယ်ရွာသွားမှာလဲ”

“ကျွဲနဖားရွာ”

အဖော်ကြီးက ဖြေသည်။

“ရှင်...ကျွန်မလည်း ကျွဲနဖားရွာ သွားမလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် အခေါ်အတူ လိုက်ခဲ့လေ”

“ဟို...ကျွန်မပစ္စည်းတွေ မနိုင်လို့ လှည်းကြုံများ

ရှိမလား စောင့်နေတာ”

“အင်း...လှည်းကြုံက ရှိတတ်ပေမယ့် ရှားတယ်

နေဂ္ဂရာ

မိန်းကလေးရဲ့ အဒေါ် ကူဆွဲပေးမယ်လေ”

ကူညီလိုစိတ်ရှိသော အဒေါ်ကြီးက ထနောင်းပင် အောက်သို့ ဝင်လာပြီး အိတ်အကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟို . . . အဲဒါက လေးတယ်၊ ကျွန်မ လွယ်ခဲ့ပါ့မယ် အဒေါ်”

ငြိမ်းအေးက အားနာ၍ အိတ်ကြီး၏ လွယ်ကြိုးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ရတယ် အဒေါ် နိုင်တယ်၊ ကျန်တာသာ မိန်းကလေး ယူခဲ့”

အဒေါ်ကြီးက အိတ်ကို ပခုံးမှာလွယ်ပြီး ရှေ့မှ ထွက် သွားသည်။

ခြင်းနှင့် အိတ်ကို တစ်ဖက်စီဆွဲပြီး အဒေါ်ကြီးနောက် သို့ အမိလိုက်သည်။

စေတနာကောင်းသော ခရီးဖော် အဒေါ်ကြီးကို ငြိမ်းအေး ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

လမ်းနှစ်ဖက်တွင် ချုံပင်တန်းများ ကြားမှလည်း လမ်း ကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မိန်းကလေးက ကျွန်ဖား ဘယ်သူအိမ် သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မက ရွှေပန်းတော သွားမလို့ပါ”

“အို . . . ရွှေပန်းတော ဟုတ်လား၊ အဝေးကြီးသွားရဦး မှာကိုး”

“လှေကြုံရနိုင်ပါ့မလား အဒေါ်”

“အင်း . . . ထင်းမော်တော်တော့ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် ဒီအချိန်ဆိုရင် မမိတော့ဘူး၊ သူတို့က အစောကြီးထွက် တာ၊ ဟိုရောက်မှ မြစ်ကမ်းနားက ဆိုင်တွေမှာ မေးကြည့်ဦးပေါ့”

အဒေါ်ကြီးစကားကြောင့် ငြိမ်းအေး စိတ်ပျက်မိသည်။ မော်တော်အကြုံမရှိလျှင် ကျွန်ဖားမှာ တစ်ညအိပ်ရဦးမည်။

ကျွန်ဖားတွင် အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ “အဒေါ်က ကျွန်ဖားကပဲလား”

အဒေါ်ကြီးကို ဆက်ပြီး အားကိုးချင်သည်။ “မဟုတ်ဘူး ကလေးမရဲ့ အဒေါ်က လေးပင်ရွာကို

ဆက်သွားမှာ” ငြိမ်းအေး သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ချလိုက်ပြန်သည်။

နေကာပူ ဖန်ကထူနှင့် သွားရသည်က ပင်ပန်းသည်။ တစ်လမ်းလုံး လှည်းနှင့်တူသော အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့။

အဒေါ်ကြီးနှင့်တွေ့၍ တော်သေးသည်။ ငြိမ်းအေးမှာ အလေ့အကျင့်မရှိ၍ ခြင်းကလေးတစ်လုံး

နှင့် အိတ်ကလေးတစ်လုံးကိုပင် မနည်းအားခဲ၍ ဆွဲနေရသည်။ ကြိမ်ခြင်းကြီးကိုဆွဲပြီး ငြိမ်းအေး၏ အိတ်ကြီးကို လွယ်

ထားသော အဒေါ်ကြီးမှာ ဘာမျှ ပင်ပန်းဟန်မရှိ။ လမ်းတွင် ဒယ်ဒယ်နှင့် လမ်းလုံးပြည့် လျှောက်

လာကြသော အရက်သမား သုံးယောက်နှင့် တွေ့သည်။ “ဘေးကပ်ပေးလိုက်”

အဒေါ်ကြီး၏ လေသံက မာသည်။

ငြိမ်းအေး နဘူးချဲ့ဘေးအထိ ကပ်၍ ရှောင်ပေးလိုက်သည်။

“အား... ဒီအရပ်မှာ ဒီလိုလှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ရှိလို့လားကွ”

ငြိမ်းအေးကို ကြည့်၍ ခပ်ငယ်ငယ် အမူးသမားက အာချောင်သည်။

“ကဲ...လော သမီး”

အခေါ်ကြီးက ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်း၍ ငြိမ်းအေးအမိလိုက်ရသည်။

လူငယ် အရက်သမားက ရပ်ကြည့်နေဆဲ။

“ဟေ့ကောင် လာစမ်းပါကွာ၊ အခေါ်ကြီးပုံက မလွယ်ဘူးကွ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်”

အသက်ကြီးသူတစ်ယောက်က သူ့လူကို လှမ်းခေါ်နေသည်။

“တောက်...တကယ်လှတယ်ကွာ၊ နောက်ကကြည့်တော့ ပိုတောင်လှသေး ဟီး...ဟီး”

ငြိမ်းအေး ကြောက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် အခေါ်ကြီးကို လွန်သွားသည်အထိ အမြန်လှမ်းရသည်။

“သွား သွား ရှေ့ကသွား”

အခေါ်ကြီးက နောက်ချန်လိုက်သည်။

ငြိမ်းအေး နဖူးတွင် ချွေးများ စိမ့်နေပြီ။

“ဟင်း...”

“ငါတစ်ယောက်တည်းသာ ဒီလိုလူတွေနဲ့တွေ့ရင် မလွယ်ဘူး”

ငြိမ်းအေး သက်ပြင်းချပြန်သည်။

“သည်အရပ်ကလူတွေက ငွေရွှင်တယ် မိန်းကလေးရဲ့ ထင်းခုတ်၊ မျှစ်ချိုး၊ ဝါးခုတ်၊ ဘာလုပ်လုပ် ဝင်ငွေကောင်းတယ်၊ အလုပ်ကြမ်းသမားတွေပေါ့၊ ရတဲ့ငွေ စားလိုက်ကြ သောက်လိုက်ကြ၊ ဖဲရိုက်လိုက်ကြနဲ့ နယ်စုံက လူပေါင်းစုံတွေ”

“ကြောက်စရာပါလား ဒေါ်ခေါ်ရယ်”

ငြိမ်းအေး ရင်မောရသည်။

“ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီအရပ်မှာ ဒါမျိုးတွေရှိကြောင်းသာ ပြောတာပါ၊ ကြောက်စရာတော့ မလိုပါဘူး၊ လာကြမ်းကြည့်ပါလား၊ အခေါ်ကတော့ ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင် ချစ်မှာ”

“ဒါပေမယ့် အခေါ်ရယ်...ယောကျ်ားနဲ့ မိန်းမ”

“အို...မိန်းကလေးရယ်၊ ယောကျ်ားနဲ့ မိန်းမပေမယ့် သူတို့က ငမားတွေ၊ တွန်းရုံနဲ့ လဲမယ့်ဟာတွေ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး”

အခေါ်ကြီး၏ သတ္တိကို ငြိမ်းအေး အားကျမိသည်။

ဤအရပ်မှာ ဤမျှတော့ သတ္တိရှိဖို့ လိုလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

အရက်သမားများကြောင့် ခရီးအတော်တွင်သွားသည်။

“ဟီးကဟာ ကျွဲနဖားရွာ”

အဒေါ်ကြီးပြရာသို့ ငြိမ်းအေး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
သိပ်မဝေးတော့ပါ။

“အင်း . . . ဟိုအရက်သမားပြောတာ ဟုတ်တော့
ဟုတ်တယ်။ မိန်းကလေးက တော်တော်ကို လှတယ်”

“ရှင် . . .”

အဒေါ်ကြီး၏ အဆက်အစပ်မဲ့ ပြောလိုက်သော စကား
ကြောင့် ငြိမ်းအေး ပြုံးမိသည်။ ရှက်ပြုံး။

ကျွန်ဖားရွာကို နီးလာပြီ၊ မန်းကျည်ပင်ကြီးများကိုပင်
လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဤရွာတွင် ဘယ်လိုကျန်ခဲ့ပြီး ဘယ်သူ့ကို
အားကိုးပြု၍ နေခဲ့ရမည်နည်း။

အဖြေမသိသော အတွေးကို ငြိမ်းအေး တွေးနေမိသည်။

“ဒီရွာမှာ အဒေါ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဒေါ်တုတ်ဆိုတာ ရှိပါ
တယ်။ ကမ်းနားအဆင်းမှာတင်ပါပဲ။ အကြော်ရောင်းတာလေ။
အကြော်ဝယ်စားရင်း ခင်နေတာပါ။ မိန်းကလေးကို ဆိုင်မှာ
အပ်ပေးခဲ့ပါ့မယ်။ သူက စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်။ သမီးတစ်
ယောက်လဲ ရှိပါတယ်”

အဒေါ်ကြီးကို ငြိမ်းအေး ကျေးဇူးတင်ပြီးရင်း တင်နေ
ရသည်။

ကျွန်ဖားရွာကို ရောက်လာပြီ။

သာမန်ရွာတစ်ရွာသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြပြီး မြစ်ဆိပ်
ကမ်းဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ မုန့်တီဆိုင်၊ အကြော်
ဆိုင်များ ရှိသည်။

“မိန်းကလေး ဟိုရှေ့က မတုတ်အကြော်ဆိုင်ပဲ”

ငြိမ်းအေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
တိတ်တိတ်လေး ဆုတောင်းနေမိ၏။

“ဒေါ်တုတ်ဆိုတာ ဒီအဒေါ်လို သဘောကောင်းပါစေ”

ဟူ၍။

အခန်း(၂)

မြလိပ်တောင်ကြီးကို နောက်ခံပြု၍ ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေသော ဒုဠာဝတီမြစ်အတွင်းမှာ စက်တပ်လှေလေးတစ်စီး အရှိန်နှင့် ပြေးနေသည်။ လှေဦးသည် ရေကွဲခွဲ၍ ဖွေးဖွေးဖြူသော ရေပန်းများ လွှင့်ထုတ်နေသည်။

လှေ၏ အထက်ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပျံလွှားငှက်ကလေးများ အုပ်သင်းဖွဲ့၍ ဝဲပျံနေသည်။

ကျွန်းနားရွာ ဆိပ်ကမ်းနှင့် နီးလာသောအခါ လှေကလေးသည် စက်ရှိန်လျော့သွား၏။ မြစ်လယ်ဘက်ဆီမှ ကွေ့ပိုက်၍ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဦးတည်လေသည်။

နေအရောင်မှာ ဖွေးဖွေးတောက်နေသော လှိုင်းခေါင်းဖြူများအပေါ် ကျော်နင်း၍ လှေကလေးသည် ကမ်းစပ်မှာ ဆိုက်နေစဉ်

ကပ်လေသည်။

“လင်းရေ...လင်း”

“လင်း...လာပြီဟေ့”

“ဟေး...လင်း”

“လင်း...ကွ”

လင်းပေါ်မှ ကလေးတစ်သိုက် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပြေးလာပြီး လှေပေါ်မှ လူငယ်ကို နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ လူငယ်က လှေပေါ်မှနေ၍ ကလေးများကို လက်ပြနေသည်။

လှေကပ်ပြီးသည်နှင့် ရှောက်ချိုသီး၊ ရှောက်ပန်းသီး၊ မာလကာသီးများကို ကမ်းပေါ်မှ ကလေးများဆီသို့ ပစ်ပေးသည်။

“ရော့ ဟေ့၊ ချက်စုလေး”

“ရော့ ဗိုက်ပုချို”

“ရော့ ကြွက်နီ၊ ဟာ...ကြွက်နီက ညံ့တာကိုးကွ၊ မိအောင်မှ မဖမ်းနိုင်တာ”

မာလကာသီးက ရေထဲကျသွားသည်။

“ရော့ နောက်တစ်လုံး”

ကြွက်နီ မိသွား၍ အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“ဟေး ခေါင်းကြီးလေး ဘာယူမှာလဲကွ”

“မာလကာဒီး”

“ဖမ်းဟေ့”

လင်းထွန်းနှင့် ကလေးများ ပျော်ရွှင်စွာ လှုပ်ရှားနေ

နေရဋ္ဌာရာ

ကြသည်ကို ကမ်းပေါ်ရှိ ဆိုင်များမှ လူများ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

လင်းထွန်းရောက်လာတိုင်း ကလေးသံများနှင့် ဆူညံသွားလေ့ ရှိသည်။

လင်းထွန်း၏ လှေပေါ်မှ ခြင်းကြီး ခြင်းငယ်တို့နှင့် ခြံထွက်သီးနှံအမျိုးစုံ ပါလာကြသည်။

ရှောက်ပန်းသီး၊ ရှောက်ချိုသီး၊ ရှောက်ချဉ်သီး၊ သံပရာသီး၊ သင်္ဘောသီး၊ ဆီးသီးများနှင့် ဂေါ်ဖီထုပ်များအပြင် ထောပတ်ပုံး၊ နို့ဆီပုံးများလည်း ပါလာသည်။

အလုပ်သမားများက ခြင်းများ၊ တောင်းများ၊ ပုံးများကို ထမ်း၍ ကမ်းပေါ်သို့ တင်ကြသည်။

လင်းထွန်း ကမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကလေးများက လင်းထွန်းကို ဝိုင်းရံပြီး ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေကြသည်။

အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ချက်စုကလေးနှင့် ခေါင်းကြီးလေးကို လင်းထွန်းက လက်တစ်ဖက်စီမှာ ဆွဲထားလိုက်သည်။

လင်းထွန်းနှင့် ကလေးများ ကမ်းပေါ်မှ လက်ဖက်ရည်နှင့် နန်းကြီးမုန့်တီပါရသည့် ခေါ်စောရီဆိုင်သို့ သွားကြသည်။

လင်းထွန်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မုန့်တီနှစ်ပွဲမှာ၍ ထမင်းလွတ်စားသည်။ ကလေးများက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယ်စီ၊ မုန့်ကိုယ်စီနှင့်...

ဆရာကိုစန်းမြင့် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး လင်းထွန်းဘေးမှ ကုလားထိုင်လွတ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

နေရဋ္ဌာရာ

“လင်းရေ စပါးကြီးမြွေအရေခွံက လေးထောင်ရတယ်”
လင်းထွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“များတာပေါ့ဗျာ”

“မန္တလေးအထိ ဆင်းရောင်းရင် ခြောက်ထောင်လောက်
အထိ ရနိုင်တယ်။ တကယ်ကြိုက်တဲ့လူဆိုရင် ရှစ်ထောင်”

“ဟာ . . . ဆရာဦးစန်းမြင့်ကလည်းဗျာ ရှင်းပြနေစရာ
မလိုပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဒီမှာတင်ရောင်းတော့ ဈေးနည်းနေလို့”
ဆရာကိုစန်းမြင့် ပြောနေပုံက အားနာသံနှင့် . . .

“မနည်းဘူး ဆရာရေ ဆရာနဲ့ကျမှ ဒီဈေးမျိုးတွေ
ကြားဖူးတာ။ အရင်ကိုယ်စားလှယ် ဝင်းမောင်တုန်းကဆိုရင်
ထောင်ဂဏန်းအထိတောင် မရဘူး။ ခြောက်ရာ ရှစ်ရာနဲ့ ပြတ်
ရော”

ဦးစန်းမြင့် ပြုံးသည်။

“ဝင်းမောင်တော့ တစ်ခါတည်းကို ကျွဲနဖားက ပျောက်
သွားတာပဲ”

ဝင်းမောင် လိမ်ညာသည်များကို ငြင်းမရအောင် ထုတ်
ဖော်ပြီးသည်နှင့် လင်းထွန်း၏ လက်သံပြောင်မှုကို ရည်စူးလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်က လူညစ်ပတ်ပဲဗျာ၊ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော့်
ကြားမှာ ဒီပြဿနာမျိုး မရှိပါဘူး။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်ယုံတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ဆရာ ဦးစန်းမြင့် ပြောပုံက မဝံ့မရဲ။

“ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ ဆရာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လင်းကို မလိမ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အလိမ်အညာခံရလို့ ဈေးနည်းသွားမှာ”

“ကျေနပ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် နားလည်တယ်”

“ရော . . . လင်း။ ဒါက အသီးအနှံတွေ ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေ”

“ဒါက နို့ဆီနဲ့ ထောပတ်ရောင်းလို့ရတဲ့ ငွေ”

“ဒါတွေက စာရင်းတွေ”

“ရတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် မှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
ရော”

“အားလုံး အသင့်ပဲ၊ အလုပ်သမားတွေ လှေပေါ်တင်
နေကြပြီ”

“ရော ဆရာ၊ ဒီစာရင်းတွေ ထပ်ဝယ်ထားပေးပါဦး။
နောက်တစ်ခေါက်လာရင် ယူမယ်”

ဆရာ ဦးစန်းမြင့်က စာရင်းများ လှမ်းယူသည်။

စာရင်းများနှင့်အတူ လင်းထွန်းက ဆရာ၏ အကျိုး
ဆောင်ခငွေကို ထိုက်တန်စွာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကလေးတွေ၊ မုန့်လိုချင်ရင် ထပ်ယူကြဦးလေ”

ကလေးများရှေ့တွင် ချပေးထားသော မုန့်ပန်းကန်များ
က မကုန်သေး။

လင်းထွန်းကို ချစ်ခင်စွာ လှမ်းကြည့်နေကြသော
ကလေးများ၏ မျက်လုံးများမှာ အရောင်တလက်လက်။

အခန်း(၃)

ကမ်းနားမှာ ဆိုင်တန်းများရှိ၍ လူပိစည်ကားသည်။
အောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပူပြင်း
သာ နေရောင်အောက်မှာ တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက်
ထားကနေသော ဒုဏ္ဍဝတီမြစ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။
အဒေါ်ကြီးက အကြော်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်
သည်။

အကြော်ရောင်းနေသော ဒေါ်တုတ်က ခုမှ သတိထား
မိဟန်တူသည်။

“ဟဲ့...မအေးဘဲ၊ ပြန်လာကြပြီကိုး”

ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး ခေါ်သံကြားမှပင် သူ့ကို ကူညီ
သာ အဒေါ်၏နာမည်ကို ငြိမ်းအေးသိရသည်။
နေရသူ့

မြန်မာပြီ မတုတ်ရေ ဟောဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်
လမ်းကြုံပါလာတယ်။ ရွှေပန်းတော သွားချင်
သို့

“အို . . . ရွှေပန်းတော ဟုတ်လား။ အဝေးကြီး မိန်း
ကလေးရယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့ သွားမှာလဲ”

ဆိုင်ရှင် ဒေါ်တုတ်က ရွှေပန်းတောကို သဘောကျပုံ
မရ။

ဒေါ်အေးဘုံက ဆွဲလာသောခြင်းနှင့် အိတ်ကိုချ၍ ဒေါ်
တုတ်ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဖော်လည်း မပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း”

ဒေါ်တုတ် စိတ်မချ။

ဒေါ်အေးဘုံပါ ဒေါ်တုတ်နှင့် တစ်သဘောတည်း ဖြစ်
နေသည်။

“ကျွန်မက သွားမှဖြစ်မှာမို့ပါ။ အဒေါ်တို့ရယ်”

အသားညိုညိုနှင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ဖြစ်သော ဆိုင်ရှင်
ဒေါ်တုတ်က ငြိမ်းအေးကို အသေအချာ ကြည့်နေသည်။

“အင်း . . . မိန်းကလေးက ချောချောလှလှလေး ရွှေ
ပန်းတောမှာက လူမျိုးစုံ၊ စရိုက်ကလည်း ကြမ်းတယ်။ ဖဲဝိုင်းနဲ့
အရက်ပုန်းဆိုင်နဲ့ လောင်းကစားဝိုင်းတွေနဲ့ ထစ်ခနဲဆို ရိုက်ကြ
နက်ကြ”

“ဖြစ်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဘာဘုန်းဘုရား
လည်း ရှိပါတယ်”

ဒေါ်တုတ်က ဒေါ်အေးဘုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ဘာဘုန်းဘုရားဆိုသည်ကို နားမလည်သည့် သဘော။

“ဘာဘုန်းဘုရားဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မိန်းကလေး”

ဒေါ်အေးဘုံ၏ အမေး။

“ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာပါ”

“ဪ . . . ရန်ကုန်သားဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးမဟုတ်လား”

ဒေါ်တုတ်က ဖြတ်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်”

ဘာဘုန်းဘုရားကိုသိ၍ ငြိမ်းအေး အားတက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သွားလို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီး ဦးမေ
ဓာက ရွှေပန်းတောမှာ ဩဇာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့
မော်တော်က အစောကြီးတက်သွားပြီ၊ ဪ . . . နေဦး ကြွက်
နီရေ ကြွက်နီ”

ဆိုင်ရှင် ဒေါ်တုတ်က ပြောရင်းမှ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်
ဆိုင်အပြင်ထွက်ပြီး အော်ခေါ်နေသည်။

“ကြွက်နီ ကြွက်နီ”

သံကုန်ဟစ်၍ အော်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငြိမ်းအေး ပြုံးမိ
သည်။

“လာပါပြီဗျ”

ကလေးတစ်ယောက် ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းနှင့် ပြေးလာ
သည်။

လူ”

“ဟဲ့...ကြွက်နီ၊ နင်တို့ ဟို...ဘယ်သူ၊ ခြံလုပ်တဲ့

ကြွက်နီ နားမလည်သေး။

“ဟယ်...ရေတံခွန်တောင်ခြေမှာနေတဲ့ နင်တို့မိတ်
ဆွေ၊ သူနာမည်က နင်တို့ခေါ်တာ တစ်လုံးတည်း။ ငါမမှတ်မိ
ဘူး”

“ဟီး...ဟီး...လင်းကို ပြောတာလား”

“အေး...အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ သူ့လှေလာတယ်
မဟုတ်လား၊ သူ ဒီနေ့ ပြန်မှာလား”

“ပြန်တော့မှာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လက်ဖက်ရည်လည်း
သောက်ရတယ်၊ မုန့်တွေလည်း အဝစားရတယ်၊ အခု သူ့ကို
မြစ်ဆိပ်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်နေတာ၊ အမေခေါ်လို့ ပြေးလာတာဗျာ”

“ဟဲ့...ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရွှေပန်းတော
ကို လိုက်ချင်လို့၊ သူ့လှေနဲ့လိုက်ရင် ဖြစ်မလားလို့”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟယ်...သေနာလေး”

ကြွက်နီမေးပုံက လူကြီးဟန်ပေါက်နေ၍ ဒေါ်တုတ်က
ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ သို့သော် လက်ကတော့ ငြိမ်းအေးကို ထိုး
ပြမိလျက်သား...

“အို...အမေကလည်း ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဒီအစ်မက
လှလှချောချောလေး၊ အဲဒီလူက လူမိုက်”

ဒေါ်တုတ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကွမ်းယာ စီးကရက်ရောင်းသော
နေဂွေရာ

ဒေါ်တုတ်သမီး ခင်မက လင်းထွန်းကို သဘောမကျ။

“ဘာဗျ...လင်းက လူမိုက်မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကောင်း

ဗျာ”

ကြွက်နီ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့...လူမိုက်မို့ ဟိုတစ်ခါ ကိုဝင်းမောင်ကို ထိုး
လိုက်ကြိတ်လိုက်တာ ဘယ်သူမှတောင် ဝင်မဆွဲရဲဘူး”

“အဲခါ သူ့ကို ညှာလို့ဗျာ”

“ကြွက်နီနော်...နင်ကလေး ဝင်မပြောနဲ့ နင့်လူက
စိတ်မှန်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရောက်လာတာနဲ့ ကလေးတွေနဲ့
တရုန်းရုန်း ဆူညံလို့၊ လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောရင်တော့ မာရေ
ကျောရေနဲ့”

“ဟင်...လင်းက လူကောင်းဗျာ၊ အစ်မက ကိုဝင်း
မောင် အထိုးခံရလို့ မကျေနပ်နေတာ”

“ဟဲ့...ကြွက်နီ၊ နင်...”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကိုဝင်းမောင်ကမှ လူဆိုး၊ ဟိုတစ်ခါ
အမေမရှိတုန်း ဆိုင်ထဲက မီးခွက်ကိုမှုတ်ပြီး အစ်မကို နမ်းတာ
ကျုပ်မြင်တယ်”

“ဟဲ့...ကြွက်နီ သေနာကောင်လေး၊ မဟုတ်တာ
ပြောတာ၊ နင့်ကို ငါသတ်မယ်”

ကြွက်နီက သူ့အမေ ဒေါ်တုတ်နောက် ပြေးဝင်လိုက်

စဉ်...

တုန်း တုန်း တုန်း...

နေဂွေရာ

ဆိပ်ကမ်းဘက်ဆီမှ စက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟောဒါ လင်းလှေရဲ့ စက်သံ”

ကြွက်နီသည် ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ အပြေးဆင်းသွားသည်။

“ဟဲ့... ဪ... ဒီကလေး”

ကြွက်နီနောက်သို့ ဒေါ်တုတ် ပြေးလိုက်သွားသည်။

“လင်းရေ... လင်း”

ကြွက်နီ ကမ်းပေါ်မှ အော်ခေါ်နေသည်။

စက်တပ်လှေလေးက ကမ်းမှခွာ၍ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်ပင် ရောက်နေပြီ။

စက်ရိန်ဖြင့်တော့မည် ပြုပြီးမှ ကြွက်နီ၏ အော်ခေါ်သံကြောင့် စက်ရိန် လျော့လိုက်သည်။

“လင်းရေ ခဏနေပါဦး၊ မမချောချောလေးတစ်ယောက် လိုက်ချင်လို့”

လင်းထွန်းက ကမ်းပေါ်မှ လမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ကြွက်နီပြောသော မမချောချောလေးတစ်ယောက် ကမ်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာနေကြသည်။

လင်းထွန်းက လှေကို ကမ်းဆီသို့ ပြန်ကပ်ပေးသည်။

“ကျွန်မ ရွှေပန်းတော လိုက်ချင်လို့ပါ”

“တက်လေ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပါ”

ငြိမ်းအေး လှေပေါ်လှမ်းတက်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ဗျာ... ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငြိမ်းအေး လှေပေါ်ရောက်နေပြီ။

“ဖြစ်ပါ့မလား ကျုပ်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း”

လင်းထွန်းက မိန်းမချောလေးကိုကြည့်ပြီး ဝေဝေဝါ

ဖြစ်နေလေသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ရှင်က လူကောင်းပါတဲ့”

“ဗျာ... ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဟို... ဟိုကလေး ပြောတာပါ”

ကြွက်နီကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် လင်း၊ ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

ကြွက်နီက ထောက်ခံချက်ပေးနေသည်။

“လင်း ခေါ်သွားလိုက်ပါ”

ဗိုလ်ပုချိုကပါ တိုက်တွန်းပေးနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ငါ့တူရယ်၊ ခေါ်သွားပေးပါ”

ဒေါ်တုတ်က တောင်းပန်သည်။

လင်းထွန်း နေကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

နေမင်းကြီးသည် ခေါင်းတည့်တည့်အပေါ်မှ အနောက်

ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းရုံသာ ရှိသေးသည်။

အချိန်အများကြီး စောသေးသည်။

ရွှေပန်းတောသို့ နေမဝင်ခင် ရောက်နိုင်သည်ဟု မှန်း

ဆလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့်လည်း အဲဒီရှေ့မှာ ဝက်ဝံသားစော
တစ်ချပ်ရှိတယ်။ ခင်ဗျားသွားထိုင်၊ ကျုပ်လှေက အမိုးမပါဘူး
ခင်ဗျား နေပူလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်”

“သွားမယ်ဟေ့ အပေါင်းအသင်းတွေ”

“လင်းရေ တဘူတာ”

“လင်းရေ နောက်တစ်ခေါက် မြန်မြန်လာခဲ့”

“လင်း . . .”

ကလေးများ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် လက်ဖြင့်
ကျန်ရစ်ကြသည်။

ကလေးများ၏ နောက်တွင် ဒေါ်အေးဘုံနှင့် ဒေါ်တုတ်
က လှေပေါ်မှ မိန်းကလေးကို လက်ပြန်ဆက်လျက် . . .။

အခန်း(၄)

စက်တပ်လှေကလေးကို ဒုဠာဝတီမြစ်လယ်အတိုင်း
ဆန်တက်ပြေးသွားနေသည်။

တောင်ကြားတောင်ခြေ ကုန်မြင့်ဒေသဖြစ်၍ ဒုဠာဝတီ
မြစ်က ရေစီးမြန်နေသည်။

လှေ၏ စက်အားက ဆန်ရေကို ဖြတ်ခွဲတွန်းလှန်နေ
သည်။

ခေါင်းပေါ်တွင် နေမင်းကြီးက ရက်စက်စွာ ပူပြင်းနေ၏။
လင်းထွန်းက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ အနားပိုင်းအပြန်ကျယ်
သော သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကြီးကိုချွတ်၍ မိန်းကလေးထံသို့ လှမ်း
ပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့... ဒီဦးထုပ်ဆောင်းထား၊ နေက သိပ်ပူတယ်”
မိန်းကလေးက ဦးထုပ်ကို မယူသေးဘဲ လင်းထွန်းကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် နေပူမှာပေါ့၊ ရှင့်ဘာသာပဲ ဆောင်းထားပါ”

ငြိမ်းအေးက လှမ်းမယူဘဲ ငြင်းသည်။

“ကျုပ်အတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဒီနေပူတာ ခံနေကျ
ပါ။ ခင်ဗျား အသားအရေကြည့်ရတာ အပူခံဖူးတဲ့ပုံ မဟုတ်ဘူး၊
ဆောင်းထားပါ”

လင်းထွန်းက မိန်းကလေးထံသို့ ဦးထုပ်ကို ပစ်ပေး
လိုက်သည်။

မြန်မြန်မကောက်ယူလျှင် လေထဲလွင့်သွားနိုင်၍ ငြိမ်း
အေး ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဆောင်းထားလိုက်ရသည်။

ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် မြင့်မားသော တောင်ကြီးများ ကာရံ
နေ၍ မြင်ရသော ရှုခင်းအလှများကို ငြိမ်းအေး သဘောကျနေ
သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာပင် တစ်ခါမျှ မမြင်မသိဘူးသော ရှုခင်း
များ။

“ငါငယ်ငယ်က ဒီလမ်းအတိုင်း ထွက်လာခဲ့တာလား”

ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ရေးရေးမျှ မပေါ်။

ဒုဠာဝတီမြစ်၏ ညာဘက်ခြမ်းမှာရှိသော မြလီပိတောင်
ကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

သဘာဝအတိုင်း လှပသော အချွန်အထွတ်တို့နှင့်
ဆန်းကြယ်သော တောင်ကြီးကို တအံ့တဩ ငေးနေမိသည်။

ဒုဠာဝတီမြစ်ကြောင်းက မြလီပိတောင်ကြီးကို ဦးခိုက်
နေရာမှ ဘေးတိုက်အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ငါ့အဖေအရင်းနဲ့ အမေအရင်းက ဘယ်အချိန်မှာ
ကွယ်လွန်သွားကြတာလဲ”

“အဖေနဲ့ အမေ ကွယ်လွန်သွားတော့ ငါ့ကို ဘယ်သူ
က ဆက်မွေးလဲ”

“ရွှေပန်းတောကနေ ရန်ကုန်အထိ ခေါ်သွားတာ
ဘဘုန်းဘုရား ကိုယ်တိုင်ပဲလား၊ ဘယ်သူ ခေါ်သွားတာလဲ”

“ဘဘုန်းဘုရားက ဘယ်ကငွေတွေနဲ့ ငါ့ကို ကူညီ
စောင့်ရှောက်ခဲ့တာလဲ”

သူ့ဘဝမှာ ဘဘုန်းဘုရား၏ အစဉ်တစိုက် ကြီးကြပ်
စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ဤဘဝ ဤအခြေသို့ ရောက်ရသည်ဟုတော့
သိထားသည်။ သို့သော် အသေးစိတ်ဖြစ်စဉ်များကိုတော့ ဘာမျှ
မသိသေး။ ဘဘုန်းဘုရားထံမှ စာများကိုသာ ဖတ်ရသည်။
ဘဘုန်းဘုရားကိုယ်တိုင် ခုထိ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေး။

ရွှေပန်းတော ရောက်လျှင်တော့ တော်တော်လေး သိ
ရမည်ထင်သည်။ ဤသီချင်စိတ်ကလည်း ရွှေပန်းတောကို
လာဖြစ်စေရန် စေ့ဆော်ပေးခဲ့သည်။

ဘဘုန်းဘုရားကိုလည်း ဖူးမြင်ရတော့မည်။

အခန်း(၅)

လေ့၏ စက်သံကြောင့် ရေသောက်နေသော သမင်
လေးတစ်ကောင် ကမ်းစပ်မှ ပြေးတက်ပြီး တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်
ရောက်သွားသည်။

“ဟယ်...ဟိုမှာ သမင်လေး ပြေးသွားတာ လှလိုက်
တာ”

ငြိမ်းအေး သဘောကျ၍ လက်ခုပ်ပင် တီးလိုက်မိသည်။
လင်းထွန်းက လေ့ကိုမြစ်၏ ဘယ်ဘက်ကမ်းမှာ ကပ်
၍ မောင်းနေသည်။ နွယ်ကြီးကြီးများ တွဲလဲကျနေသည့် သစ်
ပင်ကြီးများသည် ကမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှာ အုပ်ဝိုင်းနေကြသည်။

“ရွှေပန်းတောဟာ သဘာဝ အလှအပတွေ ပေါများ

လို့ စိတ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းပေမယ့် လူတွေရဲ့ လောဘ ဒေါသ မာန်မနတွေကြောင့် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်တာတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ သမီးရယ်”

ဘဘုန်းဘုရား၏ စာထဲမှာ ရေးထားသည်ကို အမှတ် ရမိသည်။

“ဘာတွေ အရပ်ဆိုးလို့ ဘာတွေ အကျည်းတန်ခဲ့တာ လဲ”

ငြိမ်းအေး နားမလည်။

“သမီးလေးရောက်လာရင် ရွှေပန်းတောဟာ ပိုလှသွား မယ်၊ ပိုပြီးတော့လည်း ဂုဏ်ရှိသွားမယ်၊ အကျည်းတန်ခဲ့တဲ့ အညစ်အကြေးတွေကို သမီးက ဆေးကြောပစ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ မသင့် တဲ့လူတွေကိုလည်း သင့်တင့်ညီညွတ်အောင် လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဘဘုန်းဘုရား၏ စာများက နားလည်သလိုလိုနှင့် အပြည့်အစုံ နားမလည်။ တစ်ခုခု မြှုပ်ချန်ထားသလို ငြိမ်းအေး ခံစားရသည်။

“လူတစ်ဦးအကျိုးထက် လူအများအကျိုးကို လုပ်နိုင် တာ ပိုကောင်းတယ်။ အဲဒီထက် ရွှေပန်းတောလို နေရာမျိုးက လူတွေရဲ့ အကျိုးကို ကူညီနိုင်ရင် ပိုကောင်းတယ်၊ ရေလိုတဲ့ နေရာမှာ ရွာတဲ့မိုးကမှ တန်ဖိုးရှိတယ် သမီးလေး”

ငြိမ်းအေး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ဘဘုန်း ဘုရားက ငြိမ်းအေး ပညာဆက်သင်ရန်နှင့် ဘွဲ့ပြေးလျှင် ရွှေ ပန်းတောသို့ ပြန်လာရန် ဆန္ဒရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့

သည်။

“ရွှေပန်းတောက ဘဘုန်းရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက် ကိုတောင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါတယ်။ သမီးလေးလည်း ဘဘုန်းနဲ့ အတူ ရွှေပန်းတောကို ကူညီစေချင်တယ်။ သမီးလေးက အရွယ် ရောက်လာပြီးတော့ မိန်းမချောလေးလည်း ဖြစ်လာတယ်လို့ ဒေါ်ရွှေမြရဲ့ စာထဲမှာ ဖတ်ရတယ်။ ဘဘုန်းကြိုတင်သတိပေး ထားချင်တာကတော့ သမီးလေး ရွှေပန်းတောကို ပြန်မယ်၊ ရွှေ ပန်းတောကို ကူညီမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် ဒီကြားထဲမှာ လူ ငယ်ဘဝ ချစ်သူထားတာမျိုး လုံးဝမလုပ်ရင် ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စဟာ သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပျက်စီးစေလိမ့်မယ်”

သံယောဇဉ်ဆိုတာ သွားရာလမ်းရဲ့ အနောက်အယုက် ပဲ။

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီကြားထဲမှာ ပညာရေးမှတစ်ပါး ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘဲနေပါ သမီးလေး”

ဘဘုန်းဘုရား ပြောသည့်အတိုင်း ငြိမ်းအေး နေနိုင်ခဲ့ ပါသည်။

ငြိမ်းအေးကို စိတ်ဝင်စားသော ယောကျ်ားလေးတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ ချည်းကပ်ကြိုးစားကြသည်တို့လည်း အ ကြိမ်ကြိမ် ကြုံရပါသည်။

သို့သော် ငြိမ်းအေးက အသည်းတံခါးကို လုံလုံလေး ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ငြိမ်းအေး နှလုံးသားကို ရွှေပန်းတောဆိုသော နာမည်

ကသာ လွမ်းမိုးနေပါသည်။ သည်နေ့ ရွှေပန်းတောက်ကို ရောက်
 တော့မည်။ ဘာတန်းဘုရားကို ဖူးတွေ့ရတော့မည်။
 လှေ၏ စက်သံက မှန်မှန်ကြီး ပေါ်ထွက်နေသည်။
 ထုတ် ထုတ် ထုတ်...
 နေပူသော်လည်း လှေက ပြေးနေ၍ လေအေးသေး
 တိုးနေသောကြောင့် သက်သာပါသည်။
 ကျွဲနဖားပု ထွက်လာပြီး လူနေရွာလေးတစ်ရွာသာ
 တွေ့ရသည်။
 ထိုရွာကို လွန်ပြီးကတည်းက ရွာဆက်လုံးဝ ပြတ်၍
 လူနေဒေသနှင့် ဝေးကွာလာခဲ့သည်။
 ကမ်းနှစ်ဖက်မှ တောကလည်း ပို၍ ပို၍ ကြီးလာသည်။
 တော၏ အလွန်မှ တောင်ကြီးတွေကလည်း ပို၍ ပို၍
 မြင့်မားနေကြသည်။
 “အို...ဟိုမှာ လှလိုက်တာ”
 ငြိမ်းအေး တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်ပြောမိပြီးမှ
 ရုတ်တရက် သတိရ၍ နောက်မှလူကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 လင်းထွန်းက မသိသလိုပင် ရှေ့တူရှုကို ကြည့်၍ လှေ
 ကို လမ်းကြောင်းမှန်အောင် ထိန်းကိုင်ပေးနိုင်သည်။
 “အို...ဟိုမှာ”
 ငြိမ်းအေး အသံထွက်သွားမိပြန်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ်
 မကျေနပ်။
 သို့သော် ဘာမျှမတတ်နိုင်။
 နေရဉ္စာ

မြစ်ကမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သစ်ပင်ပေါ်တွင် တစ်လံ
 သန်စည်သော ကတ္တီပါရောင် သစ်ခွပန်းခိုင်ကြီး။
 လင်းထွန်းကတော့ တည်ငြိမ်စွာ လှေပဲထိန်းလျက်။
 ဤမျှလှပသော ရှုခင်းမြင်ကွင်းများကို တစ်ယောက်
 တည်း ခံစားနေရသည်မှာ မပြည့်စုံ။
 အဖော်အပေါင်းနှင့် မျှဝေခံစားချင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။
 သို့သော် လှေဆရာကလည်း မျက်နှာတင်းလွန်းသည်။
 “အို...ဟိုတောင်ကြီးက ဆင်တစ်ကောင် ပြောက်
 ဘက်ကို လှည့်ဝင်နေတာနဲ့ တူလိုက်တာ”
 ငြိမ်းအေး အသံထွက်ပြောလိုက်သည်။
 “အဲဒါ...ဆင်တောင်”
 လင်းထွန်းက စိတ်ထဲမှာပင် အဖြေပေးသည်။
 မိန်းကလေး၏ ပုံဖော်ပြီး မြင်တတ်ပုံကိုတော့ စိတ်
 ထဲမှာတင် ဒီကမ္ဘာနေမိသည်။
 “အို...ဟိုတောင်ကြီးက ဘာတောင်လို့ ခေါ်လဲ၊ လှ
 လိုက်တာ”
 ငြိမ်းအေးက လင်းထွန်းကို လှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။
 လင်းထွန်းက ငြိမ်းအေးညွှန်ပြရာ တောင်ဆီသို့ လှမ်း
 ကြည့်သည်။
 “ဒီနန်းယဉ်သာတောင်”
 ဖြေပုံက တွန့်တွန့်တိုတို။
 “ဟိုဘက်တောင် အမြင့်ကြီးကရော”
 နေရဉ္စာ

ငြိမ်းအေးက ဆက်မေးသည်။

“ဒီနေရာမှာ ရှိသမျှ တောင်တိုင်းကိုသာ နာမည်လိုက် မေးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်ဖြေနိုင်မလဲ”

ပြောပုံက မာရေကျောရေ။

ငြိမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သည်” ဟု သဘောကျ၍ ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာမှာရှိတဲ့ တောင်တွေ တောင်တွေက သိပ်လှ တာပဲနော်”

လင်းထွန်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

ရန်ကုန်မှာ ဘတ်(စ်)ကားတိုးစီးရခြင်း၊ ကားသံ လူသံ ဆူညံနေခြင်းနှင့် နိုင်းယုဉ်၍ တော၏ အေးချမ်းသာယာသော သဘာဝအလှကို ငြိမ်း သဘောကျနေမိသည်။

“ဒီတောကြီးထဲလာပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေရရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲနော်”

ငြိမ်းအေးက အသံထွက်၍ ပြောလိုက်မိပြန်သည်။

“စိတ်ကူးယဉ်ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်”

နောက်မှ ထွက်လာသော အသံကြောင့် ငြိမ်းလှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မြို့ကြီးတွေမှာ ဒီလိုလှပတဲ့ သဘာဝရှုခင်းတွေ ဘယ် မကျေနပ်။ စိတ်ကူးယဉ်ဖို့တင် မဟုတ်ဘူး။ တကယ်လာနေဖို့ကောင်း သို့သော်။

အေးက သူ့စကားကို အခိုင်အမာ ထပ်ပြုလိုက် နေရလျှင်

သည်။

လင်းထွန်း ပြုံးသည်။ မဲ့ပြုံး သရော်ပြုံး။

“တစ်ရက်တောင် နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားလှပါ တယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီသဘာဝတောကြီးထဲကို လှေပေါ်ကဆင်းပြီး တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါလား။ အန္တရာယ်မျိုးစုံ၊ ဒုက္ခအမျိုးစုံ ကြုံသွားမှာပေါ့။ အဲဒီတောထဲမှာ ကျားရှိတယ်။ သစ်ပင် သစ် ကိုင်းပေါ်ကနေ အလစ်မှာ ခုန်အုပ်တဲ့ ကျားသစ်တွေရှိတယ်”

“ရှင်”

ငြိမ်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“တောဆင်ရိုင်းကြီးတွေ၊ မြွေတွေ ရှိတယ်”

“အို...”

အားလုံး ငြိမ်းအတွက် ကြောက်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေ သည်။

“အနည်းဆုံး ခြင်တွေ၊ မှက်တွေ၊ ဖြတ်တွေကိုက်တာ တောင် ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ငြိမ်း ဘာမျှ ဆက်မပြောဝံ့တော့ပါ။

ဤတောကြီးထဲမှာ နေဖို့လည်း စိတ်ကူးမယဉ်ဝံ့တော့ ပါ။

“ကျားကိုက်လို့ မသေရင်လည်း ငှက်ဖျားဖြစ်လို့ သေ မှာပဲ”

“အို...ငှက်ဖျားရှိတယ်”

ဤကိစ္စကို ငြိမ်း စဉ်းစားမိခဲ့။

နေရလျှင်

“ရွှေပန်းတောမှာလည်း ငှက်ဖျားရှိတာပဲလား”

“ကျွန်းဖားကစပြီး ဒီဘက် တောထုတဲ့ဒေသအားလုံး ငှက်ဖျားရှိတာချည်းပဲ”

ငြိမ်းအေးက လေ့နောက်ပိုင်းမှ လူငယ်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

နေလောင်ထား၍ညှိဝါသောအသားရှိသော်လည်း ပင် ကိုယ်က အသားဖြူပုံရသည်။

မျက်နှာထားတင်း၍ အပြောမာသော်လည်း စိတ်ရင်း သဘောထား ကောင်းပုံရသည်။

မိမိထက်လည်း အသက်ငါးနှစ်ခန့် ကြီးလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းနေမိသည်။ မျက်နှာထူသည်။ တောက်ပ၍ စူးစိုက်စွာ ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးများရှိသည်။ နာတံပြောငံစင်း ပေါ် လွင်သည်။ ပီရိုသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းများရှိသည်။ မျက်နှာကျ သွယ်သည်။ တိကျပြတ်သားစွာ လုပ်ဆောင်တတ်သည့် ဥပမာ ရုပ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ငြိမ်း အကဲခတ်နေမိသည်။

“ငြိမ်း ရှင့်ကို ကလေးတွေခေါ်သလို လင်းလို့ပဲခေါ်ရ မလား။ ရှင့်မှာမည် အပြည့်အစုံက...”

“ကျွန်ုပ်မှာမည် လင်းထွန်း၊ ခင်ဗျားခေါ်ချင်သလို ခေါ် လို့ရတယ်”

တမင်သက်သက် မာရေကျောရေပုံမျိုးဖြစ်အောင် ပြော နေသည်ဟု ယူဆ၍ ငြိမ်းအေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်မှာမည် ငြိမ်းအေးပါ။ အားလုံး ငြိမ်းအေးသွား

အောင်လို ဘာတုန်းဘုရားကိုယ်တိုင် ဒီနာမည်ကို ပေးခဲ့တာလို့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အားလုံးကတော့ ငြိမ်းအေးလို့ပဲ ခေါ်ကြ ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

ငြိမ်းက ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ရှင်းပြနေသည်။

“အင်း...ခင်ဗျားနာမည်က ငြိမ်းတာရော၊ အေးတော ရော ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ခင်ဗျားသွားမယ့် ခရီး တတော့ ဒီနာမည်နဲ့ မအပ်စပ်ဘူးထင်တယ်”

“ရှင်”

“ဒီခရီးမျိုး ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မသွားသင့်ဘူး”

ငြိမ်းအေး လင်းထွန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငြိမ်းမှာ အဖော် ပါပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ရှင်လေ”

ငြိမ်းအေးက လင်းထွန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

လင်းထွန်း၏ မျက်လုံးများတွင် သံသယအရောင်များ ထင်းလက်သွားသည်။ ငြိမ်းအေး ပြောပုံကို လင်းထွန်းသဘော မကျ။

“လုပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအဖော်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို အပြောမျိုးတွေလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

“ရှင်”

လင်းထွန်း၏ ပြောပုံဆိုပုံက တင်းတင်းမာမာ နိုင်လွန်း

၍ ငြိမ်းအေး ရှက်သွားသည်။

ကိုယ့်လှေပေါ်မှာ အားကိုးပြု၍ ခရီးကြုံလိုက်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဤသို့ မဆက်ဆံသင့်ဟု ထင်သည်။

“ငြိမ်းစိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ငြိမ်းပြောတဲ့အထဲမှာ ရှင့်ကို စော်ကားသလို စကားမျိုးများ ပါသွားရင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

ငြိမ်းအေး၏ နောက်ဆုံးအသံတွင် တုန်ခါမှုလေးပါနေသည်။

လင်းထွန်းက ငြိမ်းအေးကို အသေအချာကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

ဤရုပ်ရည်မျိုးနှင့် ဤခရီးမျိုးကို တစ်ယောက်တည်း သွားသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်းပါသော လှေကြုံနှင့် တောကြား၊ တောင်ကြား မြစ်ကြောင်းခရီးကို လိုက်ရဲသည်ဟူသော အကြောင်းမျိုးကို ပေါင်းစပ်ပြီး ဤမိန်းကလေးမှာ သတိငှားရမည့်သူဖြစ်သည်ဟု လင်းထွန်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဤမိန်းကလေးနှင့် တရင်းတနီး ပတ်သက်ဆက်စပ်ခြင်းမရှိရန်လည်း သတိထားသည်။

“သူ့ခြင်၊ သူ့အိတ်တွေထဲမှာရော ဘာတွေပါသလဲ”

ရှေ့မှာချထားသည့် အိတ်အမည်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်း စမ်းချင်လည်း စမ်းကြည့်လေ၊ မဟုတ်တာ

လုပ်လိုကတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပြီး ရဲစခန်းအထိရောက်အောင် ဗိုပစ်မယ်”

လင်းထွန်း၏မျက်နှာ ပိုတင်းသွားသည်။

“ကြွက်နီလေးတို့ သားအမိကတော့ ဘာမျှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုပြီး တင်ပေးလိုက်တာ နေမှာ၊ ဟင်း...မိန်းမဖြစ်လို့ကို ကြောက်ရတာ”

“လင်းရေ မမချောချောလေးတစ်ယောက် လိုက်ချင်လို့”

ကြွက်နီပြောသည့်အတိုင်း ချောသည်လည်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟင်း...မိန်းမဖြစ်ရတဲ့အထဲ ချောလည်းချောတော့ ဗိုတောင် ကြောက်စရာ ကောင်းဦးမယ်”

ခရီးကြုံလိုက်လာသော မိန်းမချောလေးအပေါ်မှာ လင်းထွန်း အမြင်မကြည်လင်ပါ။

ငြိမ်းက သူ့ဘာသာ လိပ်ပြာသန့်၍ အကြောက်အလန့်မရှိ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသောအခါ လင်းထွန်းဘက်မှာ ပိုပြီး သံသယကြီးထွားလာရသည်။

“ခင်ဗျား ရွှေပန်းတောကို ဘာကိစ္စနဲ့ သွားမှာလဲ”

လင်းထွန်းက သူ့သီချင်သည်ကို တိုက်ရိုက် မေးလိုက်သည်။

“ငြိမ်းမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

မတိကျသော အဖြေအတွက် လင်းထွန်းက ပခုံးတွန့်

လိုက်သည်။

“အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ”
“ရှင်...”

လင်းထွန်း၏ တိကျသော အမေးအတွက် ငြိမ်းမှာ တိကျသော အဖြေမရှိပါ။ ရွှေပန်းတောရောက်လျှင် ဘာလုပ်ရမည်ကို သူကိုယ်တိုင် မသိသေးပါ။

လင်းထွန်းက ပြုံးလိုက်သည်။
ထိုအပြုံးကိုလည်း ငြိမ်းမကြိုက်ပါ။

“ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးမို့ အရေးကြီးတာလား”

ထိုမေးပုံကိုတော့ မကြိုက်ရုံမက ခေါ်သပါဖြစ်ရပြီ။ သည်လူ ဘာကြောင့် သည်လောက် တင်းမာနေသည်ကိုလည်း ငြိမ်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး။ လုပ်ရင် ရှင်ကိုယ်တိုင်ဖမ်းပြီး ရဲလက်ကို အပ်လိုက်”

လင်းထွန်းက ပြုံးသည်။
“ကျွန်ကလည်း အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီဦးအားပါ”

မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းများမှာ ပြည့်လုံလာသော မျက်ရည်များက ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်ကို လင်းထွန်း မြင်လိုက်ရသည်။

“တကယ်လို့ မိန်းမကောင်းလေး ဖြစ်ရက်နဲ့ ငါက နေရဉ္စာ”

တင်းမာမာ ဆက်ဆံနေမိတာဆိုရင်”

လင်းထွန်းစိတ်ထဲမှာ အားနာသလို ဖြစ်သွားသည်။
မိန်းကလေးက ရှောက်ပြန်လှည့်ရင်း ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်များကို သုတ်နေသည်။

စက်သံမှအပ လှေပေါ်မှာ စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
နေမင်းကြီးက ပူပြင်းဆဲ...
မြစ်ရေပြင်မှ နေအရောင်ဟပ်နေသည့် လှိုင်းကြပ်ခွပ်များက မျက်စိကို ကျိန်းစပ်စေသည်။

မိန်းကလေးကတော့ ကမ်းနှစ်ဖက်က ရှုခင်းအလှများကိုသာ ငေးမောကြည့်နေသည်။
ခွီး ခွီး...
ဖြန်း ဖြန်း ဖြန်း...

မျောက်တစ်အုပ်က မြစ်ပြင်ပေါ်သို့ အုပ်မိုးနေသော အကိုင်းကို လှုပ်ခါ၍ လှေကို ခြောက်လှန်နေကြသည်။
ငြိမ်းက ကြောက်လန့်၍ သစ်ကိုင်းနှင့်ဝေးအောင် လှေ၏ ညာဘက်ခြမ်းသို့ တိုးကပ်ထိုင်သည်။

လင်းထွန်းစိတ်ထဲမှာ စောစောက တင်းတင်းမာမာ ပြောခဲ့မိသည်များအတွက် မိန်းကလေးကို သနားသလို ဖြစ်မိသည်။
“တကယ်တော့ ခင်ဗျားလို ချောချောလှလှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလည်းမသိ မကျွမ်းတဲ့ ကျွန်

တော်လို ဘာကောင်မှန်းမသိတဲ့ လူမျိုးနဲ့ ဒီခရီးမျိုးကို ယုံယုံကြည်ကြည် လိုက်မလာသင့်ဘူးဗျ”

“ကြွက်နီလေးက ပြောလိုက်ပါတယ်၊ လင်းက လူကောင်းပါတဲ့”

ငြိမ်းက နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

ထောက်ခံချက်ပေးနေမည့် ကြွက်နီ၏ပုံကို မြင်ယောင်၍ လင်းပြုံးချင်သည်။ သို့သော် မပြုံးမိ။

“ကြွက်နီက ကလေးပဲ၊ ကလေးပြောတဲ့ စကားကို ခင်ဗျားယုံသလား”

“ကလေးပြောတဲ့စကားမို့ ယုံတာပါ”

လင်းထွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင့်ကို မြင်တာနဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြစ်မိလို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံမိတာ၊ ရှင့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်သွားပုံရတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

စောစောကလို မိန်းကလေး၏ မျက်နှာလေး သူ့ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်လာခြင်း မရှိတော့ပါ။

“ကျုပ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ မသိသေးခင် မြင်ရုံနဲ့တော့ ခင်ဗျား ယုံယုံကြည်ကြည် မဖြစ်သင့်ဘူး”

ဤစကားမှာ စေတနာနှင့်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းနားလည်ပါတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငြိမ်းကလည်း မြင်ရုံနဲ့ ယုံတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်မျက်နှာဟာ တင်းတယ်၊ ပြောပုံဆိုပုံကလည်း ပြေနေလို့ရှာ

ပြေပြစ်ပြစ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို လူမျိုးတွေဟာ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်၊ မျက်နှာရူးတဲ့ လူတွေကိုတော့ ငြိမ်းကြောက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်မှုနဲ့ အခွင့်အရေးပေးတာတွေဟာ နောက်ကွယ်မှာ အန္တရာယ်တွေ ရှိနေတတ်တယ်၊ ရှင့်ပုံဟာ အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ထင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျားထင်သလို မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်”

“ရှင် ရှင်ပြောချင်တာက . . .”

ငြိမ်းရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားသည်။

“ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားလို မိန်းမချောလေးအတွက် အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်”

ငြိမ်း နောက်ဘက်ကို မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လင်းထွန်းကတော့ လှေကို ရေကြောင်းအလိုက် ထိန်းပေးနေ၍ ငြိမ်းကို ပြန်မကြည့်။

“ရှင့်ပုံက အဲဒီလိုလုပ်မယ့်လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“တကယ်လို့ ဟုတ်ရင်ရော”

“ဟုတ်ရင်တော့ သိပ်ဝမ်းနည်းစရာပေါ့။ ယောကျ်ားတိုင်းဟာ မိန်းမတိုင်းအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာမျိုးဟာ တွေးကြည့်ဖို့တောင် မကောင်းဘူး။ ယောကျ်ားအားလုံး အဲဒီလို ယုတ်ညံ့ကုန်ကြတာမျိုးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်လို့ပါ”

ဤမိန်းကလေးပြောပုံကို လင်းထွန်း သဘောကျသွားသည်။

“နေဦးဗျ၊ ဟုတ်ရင်တော့ ဝမ်းနည်းတာတွေ မထင်တာ နေရာရှာ

တွေနဲ့ ခင်ဗျားအန္တရာယ်က လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုကာကွယ်မယ်ဆိုတာမျိုးရော ခင်ဗျား ဘာမှ မစဉ်းစားထားဘူးလား။”

“ဘယ်သတ္တဝါမဆို သူ့ကို အနိုင်ကျင့်လာရင် ကာကွယ်ကြမှာပေါ့ရှင်၊ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်မယ်လို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်ဘဝမှာတော့ အဲဒီလို ခုခံကာကွယ်ရင်းနဲ့ပဲ အရှုံးပေးရတာတွေ အနိုင်ကျင့်တာ အညံ့ခံရတာတွေ ရှိနေတာပါပဲ။”

ဤမိန်းကလေး၏ ပြောဆိုပုံမှာ အဆင့်ရှိသည်ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသည်ဟု လင်းထွန်း အသိအမှတ် ပြုလိုက်သည်။

ပေါ် ပေါ် ပေါ်...

မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာသော ထင်းမော်တော်က လင်းထွန်း၏ လှေကလေးကို လှမ်းမြင်၍ အဝေးမှ နှုတ်ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပေါ် ပေါ်...

လင်းထွန်းက ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မော်တော်ပေါ်တွင် ထင်းများ အပြည့်တင်ထားသည်။

ခရီးသည်က ဆယ်ယောက်ခန့်ပါသည်။

“အဲဒီမော်တော်က ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

ငြိမ်း၏ စူးစမ်းသောအမေး။

“အဲဒါ ကျွန်ဖားက ထင်းတင်တဲ့ မော်တော်၊ ရေတံခွန်

တောင်အထိ ဆန်တက်ပြီး ပြန်လာတာ”

“ရွှေပန်းတောရော ရောက်သလား”

“အင်း...ရောက်တယ်၊ ရွှေပန်းတောက ရေတံခွန်

တောင်မရောက်ခင်”

“ဪ...”

ငြိမ်း နားလည်သွားပါပြီ။

လင်းထွန်းက သူ့လှေလေးကို မော်တော်လမ်းကြောင်း

မှ လွတ်ရုံလေး ဘေးသို့ တိမ်းပေးလိုက်သည်။

မော်တော်က လှေကလေး၏ ဘေးသို့ ရောက်လာပြီး

“ဟေး...လင်း”

“လင်းရေ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါလား”

“လင်းရေ ပျော်စရာကြီး ဟား ဟား...”

မော်တော်သမားများက လင်းထွန်းကို အော်ဟစ်နှုတ်

ဆက်နေကြသည်။

ငြိမ်းကတော့ အနီးကပ်ဖြတ်သွားသော မော်တော်ပေါ်

မှ လူများကို လှည့်ကြည့်ပြီး နေမိသည်။

လူနေဝေးသောနေရာ ရောက်လာ၍ လူများကို အနီး

ကပ် မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် အားတက်သလို ခံစားရသည်။

နေက ကျနေဖြစ်သော်လည်း အပူရှိန်က ပြင်းထန်ဆဲ။

“အို...လှလိုက်တာ”

မြစ်ကွေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသော ထူးဆန်းသော

အထွတ်များနှင့် တောင်ကြီးကို ငြိမ်း သဘောကျနေသည်။

“အဲဒါ နွားလာဘို့တောင်”

မမေးရဘဲ လင်းထွန်းက စိတ်လိုလက်ရ ဖြေလိုက်သည်။

“နွားလာဘို့တောင်”

ငြိမ်း စိတ်ထဲမှာတင် ရေရွတ်ရင်း တောင်ကြီးဆီကို ငေးကြည့်နေသည်။

လင်းထွန်းက လှေ၏ ပဲ့ချိတ်စက်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ချိတ်၍ ထိန်းကိုင်ပြီး ရှေ့မှ ပလက်စတစ်ပုံးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပုံးထဲမှ ရေကို မော့သောက်လိုက်သည်။

“အို...”

သူများရေသောက်တာမြင်မှ ငြိမ်းစိုက်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်သွားသည်။

လင်းထွန်း၏ လှေကို အပြေးအလွှား အမိလိုက်လာခဲ့ရ၍ ကျွဲနဖားဆိပ်ကမ်းတွင် ဘာမျှ မစားခဲ့ရ။

မန္တလေးမှာ မနက်စောစောသာ စားရသေးသည်။

“ခင်ဗျား ရေသောက်ချင်ရင် ယူသောက်ပါ။ စောစော

က ကျုပ်ပြောဖို့ မေ့နေလို့”

လင်းထွန်းက ပလပ်စတစ်ရေပုံးကို ငြိမ်းထံသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

ငြိမ်း ဟန်မဆောင်နိုင်ပါ။ ရေပုံးကိုယူ၍ လင်းထွန်း

သောက်သလိုပင် မော့ပြီး အဝသောက်ပစ်လိုက်သည်။ စိုက်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုများ ငြိမ်သွားသည်။

မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ ငါးထိုးငှက်တစ်ကောင် တောင်ပံကို အလျင်အမြန်ခက်၍ လေထဲမှာ ရပ်တန့်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။

“ဟော...အို”

ငြိမ်း ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ငါးထိုးငှက်သည် နှုတ်သီးချွန်ကို ရေပြင်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ထိုးစိုက်ဆင်းသွားသည်။

—ရေပြင်နှင့် ထိပြီးသည်နှင့် ငှက်ပြန်တက်သွားသည်။ သူနှုတ်သီးထဲမှာ ငါးတစ်ကောင် ပါသွားသည်။

“ဪ...သတ္တဝါတိုင်းဟာ ငါ့ဝမ်းပူဆာကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖြေရှင်းနေကြရတာပါလား”

ငြိမ်း ကြီးကျယ်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။

ငြိမ်း၏ ဝမ်းပူဆာကိုတော့ ရွှေပန်းတောရောက်မှ ဖြေရှင်းရတော့မည်။

ရွှေပန်းတော မည်မျှဝေးသည်။ ဘယ်အချိန်လောက်ရောက်မည်ကို ငြိမ်း မေးကြည့်ချင်သည်။

သို့သော်...

လင်းထွန်း၏ပုံက တရင်းတနီး ဆက်ဆံသည်ကိုမကြိုက်ဟုထင်၍ ငြိမ်း ဘာမျှမမေးဘဲ နေလိုက်သည်။

ဤလှေသည် ရေတံခွန်တောင်အထိ သွားမည်။ ရွှေပန်းတောမှာ ရေတံခွန်တောင်မရောက်ခင် ဖြစ်သည်ဟု ငြိမ်း

နားလည်ထားသည်။

နေမဝင်ခင် ရောက်လိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာသာ မှန်းဆထားလိုက်သည်။

နေက အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှာ တစ်ဝက်လောက်အထိ စောင်းကျနေပြီ။

လှေကလေးက မြင်လယ်မှာ တစ်ရိပ်ရိပ် ပြေးနေရာမှ စက်သံ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ လှေပြေးနေသည့်အရှိန် လျော့သွားသည်။

“စက်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟင်”

ငြိမ်း အထိတ်တလန့် လှမ်းမေးသည်။

“မသိဘူး ရပ်သွားတာပဲ”

ငြိမ်းက လင်းထွန်းကို မသင်္ကာစိတ်ဖြင့် ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အဲဒီလို မကြည့်နဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် မကြိုက်ဘူး”

“ရှင် အဲဒီစက်ကို ပြင်တတ်သလား”

“ဘာဖြစ်တာမှန်းမှ မသိသေးဘဲ”

လင်းထွန်းက လှေစက်ကို ပြန်နိုးကြည့်သည်။

တဖုန်းဖုန်းပြည်ရုံသာ ရှိသည်၊ စက်က မနိုး။

လင်းထွန်း အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသည် မရ။

“ကမ်းကို ကပ်ရမယ်”

လင်းထွန်းက သူ့ဘာသာပြောသလိုပြောပြီး လှော်တက်

တစ်ခုကို ယူ၍ လှေကို ကမ်းဘက်ဆီသို့ လှော်သည်။

ငြိမ်း စိတ်ပျက်မိသည်။

လင်းထွန်းက လှေကို ကမ်းဘေးမှ သစ်ပင်အုပ်အုပ် တစ်ခု၏ အရိပ်မှာ ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။ ငြိမ်း ပို၍ သံသယ ခြစ်မိသည်။

ခွီး...ခွီး။

“အမယ်လေး”

သစ်ပင်ပေါ်မှ မျောက်သားအမိ၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် ငြိမ်း လန့်သွားသည်။

“ဟေး ဟေး”

ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း...

လင်းထွန်းက မျောက်များကို ခြောက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

မျောက်သားအမိ ထွက်ပြေးသည်။

“ခင်ဗျားက အတော် သတ္တိကောင်းတာပဲနော်”

လင်းထွန်း၏ ပြောပုံကြောင့် ငြိမ်း ပို၍ မကျေမနပ် ခြစ်ရသည်။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်တာပေါ့ရှင်၊ ရှင်က ဘာလို့ ဘီဘက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနေရာမှာ လှေကို မရပ်တာလဲ”

ငြိမ်း၏ မေးပုံမှာ သံသယပါသည်။

စက်ပျက်သွားတာ ပြင်ရမှာ ကြာချင်ကြာမယ်၊ ခင်ဗျား

နေပူမှာစိုးလို့...

လင်းထွန်းက လှေပေါ်မှာ ပါလာသော ဓားရှည်တစ်
ချောင်းကို ဆွဲယူပြီး ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။
လင်းထွန်း၏ လှုပ်ရှားပုံကို ငြိမ်းကြည့်နေသည်။
လင်းထွန်းက ချုံနွယ်များကို ဓားဖြင့် ခုတ်ထွင်းရှင်းလိုက်
သည်။

“စက်ပျက်တာ ပြင်ရမယ်၊ လှေပေါ်မှာ နှစ်ယောက်
တည်းနေရမှာ ကျုပ်ကို မယုံရင် ဒီနေရာမှာ လာနေပါ”
လင်းထွန်းက ငြိမ်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။
လင်းထွန်းကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်း အားနာသွားသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ယုံပါတယ်”
လှေပေါ်မှာ ငြိမ်းစိတ်ချလက်ချ ထိုင်လိုက်သည်။ သို့
သော် လှေစက်ပြင်နေသော လင်းထွန်းဘက်သို့ မျက်နှာမူ
လျက်...

လင်းထွန်းက အင်ဂျင်စက်ကို ဖြုတ်၍ အသေအချာ
စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။

နေက အနောက်ဘက် ကောင်းကင်တွင် တဖြည်းဖြည်း
နိမ့်ကျနေသည်။

လင်းထွန်းက အင်ဂျင်ထဲမှ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို
ဖြုတ်ထုတ်ဆေးပြီး စိတ်ပျက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ငြိမ်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ငြိမ်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဘယ်ယာရင် ပျောက်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားနားလည်
အောင် ပြောရရင် အင်ဂျင်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ပျက်စီးသွား
တယ်၊ ပြင်လို့ရတဲ့ ပျက်နည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အသစ်လဲထည့်
မှ ရမယ်”

“ဟင်...ဒီလိုဆိုရင်”

“နက်ဖြန်မနက် ဆန်တက်လာမယ့် ထင်းမော်တော်
ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီည”

ကျုပ်တို့လှေပေါ်မှာပဲ အိပ်ရမှာပေါ့၊ လှော်တက်ခဲ့လျော်
လို့လဲ ရေဆန်ဆိုတော့ ဘာမှ ခရီးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ
အနီးအနားမှာလည်း ရွာဆိုလို့ ဘာရွာမှ မရှိဘူး၊ ကျောက်မိ
ကျောင်းဆိုတဲ့ ရွာလေးကို ရောက်ဖို့တောင် အဝေးကြီးကျန်သေး
တယ်၊ ကျောက်မိကျောင်းလွန်ပြီးမှ ရွှေပန်းတောရောက်မှာ”

“ဒုက္ခပါပဲ ရှင်”

ငြိမ်း စိတ်ညစ်သွားသည်။

လှေပေါ်တွင် နှစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမည့်အဖြစ်ကို
လည်း စိုးရွံ့မိသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်လှေနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာကိုက မှားတာ

ပဲ”

“ဒီလမ်းမှ တခြားလှေတို့ ဖောင်တို့သွားတာရော မရှိ

ဘူးလား”

ငြိမ်းက အားကိုးရာရာနေသည်။

“ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရတော့ ဒီလမ်းမှာ ပုံမှန် သွားနေတာဆိုလို့ ကျွဲနဖားက ထင်းမော်တော်နဲ့ ဒီလှေတစ်စင်း ပဲ ရှိတယ်။ ထင်းမော်တော်နဲ့ မတွေ့ခင်က ပျက်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ခုတော့ ထင်းမော်တော်က သွားပြီ အင်း... တစ်ခါတစ်ရံတော့ ပွဲစားတွေ၊ ဖဲသမား၊ ဂျင်သမားတွေ ဒီလိုလှေ မျိုးနဲ့ သွားတာရှိတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ မလိုက်သင့်ဘူး”

ငြိမ်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

စိတ်ပျက်အားလျော့စွာနှင့် လင်းထွန်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခု အတိုင်းကတော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

လင်းထွန်းက လှေပေါ်မှာ အသင့်ယူလာသော လေး နှင့်မြားကို ထုတ်ယူနေသည်။

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ စိတ်ချရမယ်တော့ ထင်ပါရဲ့ ဒါ ပုံမှန်မယ့် လူသူမနီးတဲ့ တောကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း တစ် ညလုံး နေရမှာ...”

မယုံရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျား လှေပေါ်မှာပဲ နေခဲ့၊ ညနေစာစားဖို့ ကျုပ်သွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

လင်းထွန်းက လှေပေါ်တွင် အသင့်ပါလာသော လေး

နှင့်မြားကို ယူ၍ ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

လှေပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမည်ကိုလည်း ငြိမ်းကြောက်နေသည်။ သို့သော် မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါဟုလည်း အားကိုးတကြီး မခေါ်ချင်။

အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ကောက်ယူမှုကို စိုးမိသည်။

လင်းထွန်းတစ်ယောက် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ဤတောထဲမှာ ကျားများ၊ သစ်ကိုင်းပေါ်မှနေ ခုန်အုပ် တတ်တဲ့ ကျားသစ်များ၊ မြွေကြီးများ အန္တရာယ်မျိုးစုံရှိကြောင်း လင်းထွန်း ပြောသည်ကို ကြားယောင်မိသည်။

“သူများ တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ကြုံလို့ ပြန်ရောက် မလာရင်”

ငြိမ်း သက်ပြင်းမောတစ်ခု ချလိုက်သည်။

“အဲဒါမှ ငါတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခ”

တွေးမိတာ စိုးရိမ်စရာတွေ တိုးလာသည်။

“သူ အန္တရာယ်ကင်းပါစေ၊ လှေကို ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာပါစေ”

အားကိုးမိသော စိတ်ကြောင့် လင်းထွန်းကို ကြောက် စိတ်မရှိ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

အခန်း(၆)

နေက တဖြည်းဖြည်း ကျလာပြီ။ မကြာမီ ဝင်တော့
မည်။

နေဝင်သွား၍ အမှောင်ထုရောက်လာလျှင်...
တောနက်ထဲ ဝင်သွားသော လင်းထွန်းအတွက် စိုးရိမ်
စိတ်များ ပို၍ဖြစ်လာမိသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဘာသာ သိပါသည်။
တခြား ဘာစိတ်နှင့်မျှ မဟုတ်။ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိနေသည့်
အားကိုးရာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့် ဖြစ်သည်။
“ဉာကျန်ရင်ရော ငါဘယ်လိုအိပ်ရမလဲ”
“အို... မအိပ်ဘဲ နေရုံပေါ့”
ထိုအတွေးက စိတ်ကို သက်သာစေသည်။

ကြည့်နေဆဲမှာပဲ အနောက်ဘက် တောင်ထွတ်များ ကြားမှ နေမင်းကြီး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

တောနက်ထဲမှာဖြစ်၍ နေဝင်သည်နှင့် အမှောင်ရောက်လာသည်က မြန်လွန်းလှသည်။

သည်ထက် မှောင်သွားလျှင်...

လင်းထွန်းအတွက် စိတ်ပူရပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ချုံများကို တိုးသံ တွန်းသံကြားရ၍ ထိတ်လန့်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ငှက်ပျောတစ်ခိုင်နှင့် ချေတစ်ကောင်ကို ထမ်းပြီး လင်းထွန်း ပြန်ရောက်လာသည်။

သိပ်ဝမ်းသာသွားမိသော စိတ်ကို မပေါ်လွင်အောင် သတိထား၍ ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

“ရှေ့...ခင်ဗျားဆာရင် ငှက်ပျောသီး အရင်စားနှင့် ခင်ဗျား ကံကောင်းတယ်။ ဒီတစ်ဖီးက မှည့်နေတယ်။ ဒါအစေ့တွေပါတဲ့ တောငှက်ပျော မဟုတ်ဘူး။ ဒါက သစ်ခွပန်းတွေ ခင်ဗျား သဘောကျမယ်ထင်လို့ အပင်ပါ ခွာလာတာ”

“အို...လှလိုက်တာ”

ငြိမ်း သစ်ခွပန်းများကို သဘောကျစွာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဗိုက်ဆာလွန်းနေ၍ ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ မှည့်နေသော ငှက်ပျောသီးများကို ဖြုတ်ယူစားနေမိသည်။

သုံးလုံးလောက်စားမိမှ ဗိုက်က နေသာထိုင်သာ

သွားသည်။

လင်းထွန်းကတော့ ကမ်းပေါ်မှ ရှင်းထားသောနေရာတွင် ခွတိုင်လေးနှစ်ခုစိုက်ပြီး မီးဖိုသည်။

ဟမ်းကောနှင့် ရေခွေးကျိုထားစဉ် ချေကို အရေဆုတ်သည်။ လင်းထွန်း၏ လှုပ်ရှားမှု လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သွက်လက်သည်ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်း အံ့သြနေသည်။

အရေဆုတ်၍ ပြီးသည်နှင့် ချေကို တံစို့ထိုးမီးကင်သည်။ ချေကို မီးကင်ပြီးသည်နှင့် အမှောင်ထုက ပို၍ သိပ်သည်းစွာ လွှမ်းခြုံလာသည်။

လင်းထွန်းက မွှေးကြိုင်နေသော ချေသားကင်ကို တံစို့ပါဖြုတ်၍ လှေပေါ်တင်ဆိုက်သည်။

သည်အချိန်ဆိုလျှင် ကမ်းပေါ်မှာနေရတာ တောကောင်အန္တရာယ်ရှိတယ်။ လှေပေါ်မှာ အန္တရာယ်ကင်းလောက်တယ်။ ကဲ...ထမင်းမပါပေမယ့် အာဟာရပြည့်အောင် စားလိုက်ဦး။

လင်းထွန်းက သူ့လက်မှ စားထက်ထက်ဖြင့် ချေသားကင်ကို လှီးဖဲ့ပြီး ငြိမ်းကို ပေးသည်။

ငြိမ်း စားကြည့်သည်။

နူးညံ့မွှေးကြိုင်၍ အရသာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

လင်းထွန်းက ချေသားကို စားဖြင့် ထပ်လှီးနေသည်။

“အား...အမယ်လေး ဟို ဟိုမှာ...”

ငြိမ်း၏ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံကြောင့် လင်းထွန်း စားကို ဆုပ်ကိုင်၍ ငြိမ်းညွှန်ပြရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်

သည်။

သစ်ကိုင်းပေါ်မှ လျောဆင်းလာသည့် ရောမမြွေကြီး တစ်ကောင်။

လင်းထွန်းက လှေကြီးကို အမြန်ဖြုတ်၍ သစ်ပင် အောက်မှ လွတ်အောင် တက်ဖြင့် လှော်ထွက်ခဲ့သည်။

ဟင်း...။

တော်ပါသေးရဲ့။

ခုမှ ငြိမ်း ရဲရဲအသက်ရှူဝံ့သည်။

“ဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာ အိပ်တဲ့မျောက်ကို စားချင်လို့ လာ တဲ့ စပါးကြီးမြွေကြီး ချေအနံ့ရလို့ ဆင်းလာတာ”

ငြိမ်းက သစ်ပင်ကိုင်းမှာ တန်းလန်းကြီးရှိနေတဲ့ မြွေ ကြီးကို လှမ်းမြင်ကြည့်၍ အသည်းယားနေမိသည်။

• “ဟို . . . ရေလယ်က သောင်ခုံလေးမှာ သွားနေမှ တောကောင်တွေ အန္တရာယ်က လွတ်မယ်”

လင်းထွန်းက မြစ်ကြောင်းအောက်ဘက်ရှိ ရေလယ်မှ သဲသောင်ခုံဆီသို့ လှေကို တက်ဖြင့် လှော်သွားသည်။

ကျွန်းကလေးမှာ တစ်ဝက်ခန့်တွင် ကိုင်းပင်များ ထူ ထပ်စွာ ပေါက်နေသော်လည်း ကျန်တစ်ဝက်မှာ သဲပြင်သောင် ပြန့် ဖြစ်သည်။

လင်းထွန်းက လှေကို သဲသောင်ပြင်အစပ်မှာ ဆိုက် ကပ်လိုက်သည်။

လှေရပ်သည်နှင့် သွက်လက်စွာဆင်းပြီး လှေကို သောင်

ပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“ဟင်း... ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

တောတောင်အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်သွားပြီ။

သို့သော်...

ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း။

“ကျားတစ်ကောင်နဲ့အလို နှစ်ယောက်တည်းနေရဦးမယ်”

ငြိမ်း ပြုံးချင်မိသည်။

သို့သော် မပြုံးနိုင်သော အဖြစ်။

“အဲ... ခင်ဗျား ညစာကို စိတ်ချလက်ချ စားလို့ရပါ

ပြီ”

ကင်ထားသော ချေသားကို လင်းထွန်းက စားဖြင့် လှီး

ဖြတ်ပြီး လှေပေါ်မှာပင် ညစာပြင်ဆင်ပေးသည်။

သတင်းစာ စက္ကူပေါ်တွင် ချေသားကင်ကို ဆားဖြူးပြီး

ရေနှေးကြမ်းနှင့် စားသောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငြိမ်း ဆာဆာနှင့် စားနေမိသည်။

ချေသားကင်က နူးညံ့လွန်းသည်။

လင်းထွန်းက အသားဖတ်ကလေးများကို ပါးပါးလှီးပေး ထားသည်။

မှောင်လာသည်နှင့်အမျှ လေက ပိုတိုက်လာသည်။

ရာသီဥတုကလည်း ပိုအေးလာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် တောကြီးဆီမှ ညဉ့်ငှက်သံများကို

ကြားနေရသည်။

“ဝေါင် ဝေါင်...”

အာဝေးဆီမှ ခွေးဟောင်သံလိုထွက်ပေါ်လာသော အသံ။

“အဲဒါ ချေဟောက်သံ”

ငြိမ်း ချေသားစားရင်း ချေဟောက်သံကို နားထောင်နေမိသည်။

မြစ်ကမ်းတစ်နေရာတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသော မြင်ကွင်းကို ငြိမ်း သတိထားမိသည်။

“အို...ဟိုမှာ ဘာကောင်တွေပါလိမ့်”

“အဲဒါ ဆတ်တွေ ရေသောက်ဆင်းလာကြတာ”

“ကြည့်လိုကောင်းလိုက်တာနော်၊ တောကောင်လေးတွေ တောသဘာဝအတိုင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေကြတာ ကြည့်နဲ့ စရာ”

မြင်ရန်ခက်ခဲသော မြင်ကွင်းများကို သဘာဝအတိုင်း မြင်နေရ၍ ငြိမ်း သဘောကျမိသည်။

လင်းထွန်းကတော့ သောက်လက်စ ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ပြန်ချရင်း မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

ရေသောက်ပြီးသော ဆတ်များ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တွန်းကြ၊ ဝှေ့ကြ ဆော့ကစားနေကြသည်ကို မှောင်ရီဝိုးဝိုးမှာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဝေါင်း ဝေါင်း...

တောထဲမှ ချေဟောက်သံက စည်းချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

ကျီ ကျီ ကျီ...

ဖရူး...ရူး...

ညှင်ကအချို၏ အော်မြည်သံနှင့် အထိတ်တလန့် ပျံထွက်သွားသံများ၊ ငြိမ်းမျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် တောကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဝေါင်း...”

ဟိန်းထွက်လာသော ကြောက်စရာ အသံကြီး။

“အဲဒါ ကျားသံ”

“ရှင် ကျားသံ ဟုတ်လား”

ငြိမ်း ကြောက်လန့်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ရေလယ်က သောင်ပြင်မှာ ရောက်နေတဲ့ ခင်ဗျားအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဒီရေကို သူကူးမလာနိုင်ဘူးလား”

“လာချင်ရင်တော့ လာနိုင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မလာပါဘူး၊ လာရင်လည်း ရေထဲမှာတင် ကျွန်တော့်မြားချက်နဲ့ အသက်ထွက်သွားမှာပေါ့”

လင်းထွန်းက လေးနှင့်မြားကို ပြသည်။

“ဟင် ဒါဆို တော်ပါသေးရဲ့”

ဤခရီးတွင် ငြိမ်းအတွက် ကြောက်လိုက်ရ စိတ်အေးလိုက်ရနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု များလွန်းလှသည်။

ဝေါင်း...

ဂရား ဂါး...

ဝေါ ဝေါ...

စောစောက ငြိမ်းချမ်းစွာ လှပနေသော ဆတ်တို့၏ ကမ္ဘာလေးမှာ ကြောက်စရာ၊ အန္တရာယ်ဆိုးက လွှမ်းမိုးသွားလေပြီ။

ဟိုမှာကြည့်...

လင်းထွန်း ညွှန်ပြရာသို့ ငြိမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“အို”

ကျားကြီးတစ်ကောင်။

ဆတ်များ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်အောင် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးနေကြသည်။

ဝေါင်း...

ဝေါ ဝေါ...

ကမ်းပါးပေါ်သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်သော ဆတ်ကြီး တစ်ကောင်၏ လည်ကုပ်ကို ကျားကြီးက ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲနေလေပြီ။

“အို...ရက်စက်လိုက်တာ”

ဆတ်ကြီးမှာ ပြေးရင်ပင် ကမ်းပါးစောင်း၌ လဲကျသွား ရှာသည်။

ကျားကြီးက ဆတ်ကြီးကို ကိုက်ဆွဲသွားသည်။

ကျန်ဆတ်များ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြပြီ။

တောကြီးသည် ဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားပြန်သည်။ ငြိမ်း စိုးရွံ့စွာနှင့် လင်းထွန်းကို လှမ်းကြည့်

လိုက်သည်။

“အေးချမ်းပါတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ သဘာဝအလှတွေထဲ မှာလည်း ကြောက်စရာ အန္တရာယ်ဆိုးတွေ၊ မတရား အနိုင်ကျင့် တာတွေ ရှိနေတာပါပဲ”

လင်းထွန်း၏ စကားကို ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ လိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒီတော့ကြီးထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားနေရင် ကောင်းမှာဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိသေးလား”

ငြိမ်း ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

မနေချင်တော့ပါ။ မနေဝံ့တော့ပါ။

အမှောင်ထုက ပို၍ သိပ်သည်းလာသည်။

မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်မှ တောကြီးများကို မည်းမည်းမှောင် မှောင်သာ မြင်ရတော့သည်။

မဟူရာညမှာ မဟူရာ တောကြီးဖြစ်နေပြီ။ မဟူရာ ကောင်းကင်မှာတော့ လှပစွာ ပြန်ကျနေသော စိန်ပွင့်လေးများ

ထဲ ပြီးပြီးပြောင်ပြောင် အရောင်တလက်လက်။

ဒုဏ္ဍဝတီ မြစ်ကြီးမှာလည်း မဟူရာအရောင် မည်း မှောင်နေသည်။

ရေစီးသံလေးက တသွင်သွင် ကြားနေရသည်။

သောင်ပြင်ပေါ်မှာ လေက တဟူးဟူး တိုက်နေ၍ ခြင် နှက်မခံရသည်က စိတ်ချမ်းသာစရာ။

ငြိမ်း၏ ဆံပင်လေးများ လေမှာ လွင့်နေသည်။

“အေးလာပြီ ဒီအင်္ကျီ ခင်ဗျားဝတ်ထားလိုက်”
လင်းထွန်းက သူဝတ်ထားသော သားရေဂျာကင်ကို
ချွတ်ပေးသည်။

“အို...နေပါစေ ရင် အေးမှာပေါ့”

“ဒါတွေက ကျုပ်အတွက် အဆန်းမဟုတ်ဘူး”

ငြိမ်းက သူ့လက်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်သော ဂျာကင်အင်္ကျီ
ကို အားနာပါးနာနှင့် ဝတ်ထားလိုက်ရသည်။

လေတိုးနေသော အင်္ကျီပါးပါးနှင့် နေရသည်ထက်
သားရေဂျာကင် ဝတ်ထားလိုက်သောအခါ ပို၍ လုံခြုံသွားသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား အိပ်ချင်ရင် ဒီလှေပေါ်မှာပဲ စိတ်ချလက်ချ
အိပ်ပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ငြိမ်း မအိပ်ချင်ပါဘူး”

ငြိမ်းက သူ့အိတ်ကြီးထဲမှ တဘက်ကြီးတစ်ထည်ကို
ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရှေ့...ရှင်အေးရင် ခြံဖို့ ဒီတဘက်ကို ယူထား”

“ခင်ဗျားပဲ ခြံအိပ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်က အိပ်လို့လဲ မဖြစ်
ပါဘူး။ တစ်ညလုံး စောင့်ရဦးမှာ”

လင်းထွန်းက တဘက်ကို ငြိမ်းထံ ပြန်ပေးလိုက်ပြီး
လှေပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“ဘာလို့ စောင့်ရမှာလဲဟင်”

ငြိမ်း စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးမိသည်။

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချိန် ဒီနေရာမျိုး
မှာ သတိစိရိယာထားတာ အန္တရာယ်ကင်းမယ် ထင်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ရှင်းနဲ့ငြိမ်းနဲ့ တစ်လှည့်စီအိပ်ပြီး စောင့်ရင်ရော”
လင်းထွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလိုတော့ကြီးမျိုး အမှောင်ထုမျိုးနဲ့ မြစ်
လယ်ခေါင်မှ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ကြောက်မှာပဲ”

လင်းထွန်းက အခိုင်အမာ ပြောလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါဘူး”ဟု ငြိမ်း စောဒက မတက်ဝံ့။

“ကိုလင်းထွန်းက ရေတံခွန်တောင်မှာ နေတာလား”

“ရေတံခွန်တောင်နားက စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံမှာပါ”

လင်းထွန်းက လှေဘေးမှ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်

လိုက်သည်။

ငြိမ်းက လှေပေါ်မှာ။

လှေနံရံ တစ်ချပ်ခြားနေ၍ စိတ်ထဲမှာ လုံခြုံသလို ခံ
စားရသည်။

“ကိုလင်းထွန်းရဲ့ ဇာတိက...”

“ရန်ကုန်”

“ရှင် ရန်ကုန်ကနေ ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ တောထဲမှာ
လာနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က...”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ငယ်ချင်းသုံးယောက် စိတ်ကူး
ယဉ်ပြီး မြေဩဇာကောင်းတဲ့ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွေရှိတဲ့ နေရာ
မှာ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်မယ်ဆိုပြီး ရောက်လာကြတာပါ”

“အို . . . ကောင်းလိုက်တာ၊ အခု အဲဒီ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ခြံမှာ ရှိတာပေါ့”

“တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ တစ်နှစ်လောက်ကြာပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ငှက်ဖျားဖြစ်တာနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး ဆေးကုတာ သူ့မိဘတွေ ပြန်မလွှတ်လို့ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“အို ဟုတ်လား”

“နောက်တစ်ယောက်က သူ့ချစ်သူက လက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုနေပြီဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်။ လက်ထပ်လိုက်တယ်၊ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“ရှင် ဒါဖြင့် ခုခြံမှာ ကိုလင်းထွန်းတစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်သမား ငါးယောက်ရှိသေးတယ်”

“ကိုလင်းထွန်းမှာရော မိဘမရှိဘူးလား”

“အမေ မရှိတော့ဘူး၊ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့”

“ဪ . . .”

လင်းထွန်းအတွက် ငြိမ်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

လပြည့်ကျော် လေးရက် လက အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြစ်နှင့် သောင်ပြင်မှာ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လာသည်။

“ဒါဖြင့် ကိုလင်းထွန်းက ဒီအရပ်မှာပဲနေပြီး ဒီခြံကို ဆက်လုပ်သွားမှာလား”

လင်းထွန်းက လှေထဲမှာထိုင်နေသော ငြိမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လရောင် ပက်ဖျန်းထားသော နန်စိုစိုမျက်နှာလေးမှာ အတော်ပင်လှသည်ကို လင်းထွန်း စိတ်ထဲမှာ ဝန်ခံနေမိသည်။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ဒီအရပ်မျိုးမှာ လူတိုင်း ထည်း ပျင်းတာပဲ၊ မြို့ကြီးပြကြီးမှာပဲ နေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျန်တဲ့လူတွေက ပြေးကြပြီ၊ ကျုပ်ဆက်မထုပ်ရင် ပျက်ပြီးပေါ့၊ လုပ်တုန်းက လုပ်ခဲ့ပြီး အဲဒီလို ဖျက်ပစ်ဇရာမျိုး ကျုပ်မကြိုက်ဘူး”

ညဉ့်နက်လာ၍ လေက ပိုအေးလာသည်။

ကောင်းကင်မှ လမင်းကို လင်းထွန်းက မော့ကြည့်ထိုင်သည်။

လပြည့်ကျော် လေးရက်၊ လပင် အတော်မြင့်တက်ထားပြီ။

“ကဲ . . . ခင်ဗျား အိပ်လိုက်ပါ”

လင်းထွန်းက သောင်ပြင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ လှေနှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်သွားသည်။

လရောင်အောက် သောင်ပြင်မှာ လျှောက်နေသော ထင်းထွန်းကို ငြိမ်း လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်နှင့် ခြံသမားပီပီ ကျစ်လျစ်ဆန်မာသည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

လင်းထွန်းက သူ့ကို သံသယကင်းစွာနှင့် ငြိမ်းအိပ်

ပျော်စေရန် လှေနှင့်ဝေးရာ သောင်ပြင်တစ်နေရာမှာ ထိုင်နေ
လိုက်သည်။

အိတ်တစ်လုံးကို ခေါင်းအုံး၍ ဝက်ဝံရေ အခင်းပေါ်မှာ
ငြိမ်း အိပ်လိုက်သည်။

သားရေဂျာကင်ဝတ်ထားသည်က အတော်နွေးသည်။
မွှေးပွတာဘက်ကို ထပ်ခြုံမည်ပြုပြီးမှ “သူတော့ ချစ်
နေမှာပဲ” ဟူသော အတွေးဝင်လာသည်။

လှမ်းခေါ်ပြီး တဘက်ကို ခြံထားရန် ပေးလိုက်ချင်သည်
သို့သော် ကိုယ်ဘက်က အကြင်နာတွေ၊ စေတနာတွေ
ဝေဖြာနေသလို ဖြစ်မှာမို့၍ မခေါ်ဝံ့။

သူ့ခြုံချင်လျှင် လာယူနိုင်ရန် တဘက်ကို လှေခံရံပေါ်
မှာ တင်ထားလိုက်သည်။ လရောင်အောက်တွင် မြင်သာစေရန်
တဘက်ကို ခပ်ဖြန့်ဖြန့် ထားလိုက်သည်။

လှေထဲမှာ အိပ်လိုက်မှ လှေခံရံအကာကြောင့် ဝေ
အေးတိုက်ခံရသည်မှာ သက်သာသည်။

အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသော ခုဏ္ဍာဝတီ မြစ်ရေ
စီးသံက သာယာသော ဂီတသံလို ဖြစ်နေ၍ ငြိမ်း၏မျက်စိများ
မှေးရာမှ မိုတ်သွားသည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် ကြောက်စရာ တောကြီးနှင့်တကွ
စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှု အားလုံးကို မေ့သွားလေသည်။

အခန်း(၇)

ကောင်းကင်မှာ လမင်းက ထိန်ထိန်သာနေသည်။

မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်မှ တောကြီးသည် လရောင်အောက်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သမင်တောက်သံ၊ ချေဟောက်သံ၊
ဘူးဟီန်းသံများ ထွက်ပေါ်လာ၍ တောသဘာဝကို သတိရစေ
သည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ လေက တစ်ချိန်လုံး တိုက်နေ၍
သင်းထွန်း ချမ်းလာသည်။

သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ လှဲနေလိုက်ချင်သည်။ သို့သော်
ထုံလိုက်လျှင် အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မည်။

လင်းထွန်း မလှဲဝံ့၊ ထိုင်၍သာ နေရသည်။
“သူ့အိပ်ပျော်သွားပြီလား”

ငြိမ်သက်နေသော လှေကလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

“အိပ်ပါစေလေ”
ရင်ထဲမှာ စေတနာစိတ်ကလေး ဖြစ်မိသည်။

အလင်းဘက်သို့ ရောက်လာ၍ ညက ပိုအေးလာသည်။
လင်းထွန်း ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိုက်၍ ဒူးပေါ်မှာ

အတင်ပြီး မျက်စိမိုတ်ထားလိုက်သည်။
အိပ်ချင်သော်လည်း မအိပ်မိအောင် သတိထားသည်။

မြစ်ရေစီးသံလေးကို ပုံမှန်အတိုင်း ကြားနေရ၍ မြစ်
အတိုးအလျော့မရှိကြောင်း သိနေရသည်။

မအိပ်အောင် ကြိုးစားနေသည့် ကြားမှပင် တစ်ခါတစ်
ခါ ငိုက်သွားသေးသည်။

အငိုက်ပြေအောင် လမ်းထလျှောက်သည်။

လရောင်အောက်မှာ ငြိမ်သက်နေသော လှေကလေး
နားသို့ သွား၍ အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေရာမည့် မိန်းမချော
လေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ချင်သည်။

ဤမိန်းကလေးကို စတွေ့စဉ်က ရွှေပန်းတောသွားမည်
ဆို၍ အထင်လွှဲခဲ့သည်။ သို့သော် သူ၏ ပြောပုံဆိုပုံသည် နှစ်ရက်
မှများနှင့် ဆက်နွယ်မည့်ပုံမျိုး မဟုတ်။ ပညာတတ်တစ်ယောက်
ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဒါဖြင့် ဘာကိုစွန့် ရွှေပန်းတောလို ခရီးမျိုးကို တစ်
ယောက်တည်း သွားရတာလဲ”

“အေးလေ ဒါကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရိုမှာပေါ့”
ကိုယ့်ဘာသာ မေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ပြောနေမိသည်။

ခြေလှမ်းက လှေနားသို့ ရောက်လာသည်။ လှေနံရံ
ကွယ်နေ၍ မိန်းကလေးကို မမြင်ရသေး။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ လရောင်အောက်မှာ ဝင်းပစ္စ
လှနေမည့် မျက်နှာလေးကို ကြည့်ချင် မြင်ချင်မိသည်။

ကြည့်ရုံ မြင်ရုံလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

တောနက်ကြီးထဲမှ မြစ်လယ်သောင်ပြင်မှာ ညအခါ
နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်ဟု အခွင့်အရေးယူလိုသည့်စိတ်မျိုး
လင်းထွန်းမှာ လုံးဝမရှိပါ။

သို့သော် သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်နေစဉ်...
သူနီးသွားလျှင်...

မတော်မတရား ကြံစည်လာသည်ဟု အထင်လွှဲသွား
နိုင်သည်။

ထိုသို့ အဆင်မပြေမည်ကိုတော့ လင်းထွန်း စိုးရိမ်သည်။
လှေနားအထိ သွားရန် သင့်မသင့်။

လင်းထွန်း ခြေလှမ်းများ နှေးရာမှ ရပ်သွားသည်။
လှေဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

လှေက ပကတိ ငြိမ်သက်နေသည်။
“အို...ဟိုတဘက်က”

လှေနံရံပေါ်မှာ တင်ထားသော မွှေးပွတဘက်ကို ထင်း
ထွန်း သတိထားမိသည်။

ခြုံအိပ်ရန် ပေးခဲ့သော တဘက်ဖြစ်သည်။
“ဘာဖြစ်လို့ မခြံဘဲနဲ့ လှေနံရံပေါ် တင်ထားရတာလဲ”

လေအေးတစ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုးဝှေ့သွား၍ လင်း
ထွန်း ချမ်းစိမ့်သွားသည်။

“ငါချမ်းရင် ခြုံနိုင်အောင် တင်ထားပေးတာလား”
တွေ့ကြည့်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်သည်။

သူ့မှာ သားရေဂျာကင် ဝတ်ထားသည်။ ငါ့မှာ ဘာမျှ
မရှိ။ သူ့ခြုံရန် ပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်လျက် လှေနံရံပေါ် ရောက်နေ
သည်။

သူမခြုံလျှင် တဘက်ကို ယူခြုံလိုက်က အချမ်းသက်

သာမည်ဟု လင်းထွန်း တွေးမိသည်။
 တဘက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားမိသည်။
 ခြေလှမ်းက နှေးသည်။ ဖြည်းဖြည်းသာသာလေး။
 အလိုလိုနေရင်း ရင်ခုန်သံ နည်းနည်းမြိန်လာသည်။
 လှေကန်ရံဘေးသို့ ရောက်သွားပြီ။
 “အို...လှပ အေးချမ်းလိုက်တဲ့ မျက်နှာလေး”
 သားရေဂျာကင် အနက်ဝတ်ထား၍ ဖြူနုနေသော
 မျက်နှာလေးများ လရောင်အောက်တွင် ပို၍ ထင်ရှားနေသည်။
 ဂျာကင်အင်္ကျီကို လည်ပင်းနားအထိ ဇစ်ဆွဲစေထား
 သည်။
 ချမ်း၍ ထင်ပါ၏။ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရင်ဘတ်ပေါ်
 မှာ ပိုက်ထားသည်။
 စိတ်ထဲမှာ သနားသလို ဖြစ်မိသည်။
 “ငါ သူ့ကို ဆက်ဆံတာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီး
 တင်းနေမိသလား”
 ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။
 တင်းသည်ဟု ထင်သည်။
 “ငါလည်း တောထဲနေရတာကြာလို့ ရိုင်းနေပြီလား”
 “သူ ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ”
 မိန်းကလေး၏ ပိတ်ထားသော မျက်ခွံလေးက မိမိ
 လေး။
 မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ခုက လုံးဝန်းထူထဲသည်။

နှာတံဖြောင့်စင်း သွယ်တန်းနေပုံက သိပ်လှသည်။
 နှုတ်ခမ်းလေးတွေ...
 နီထွေးပြည့်ဖြိုး၍ အချိုးကျသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းမှာ
 တိကျသော အနားသတ်ကလေးရှိသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းသား
 လေးက ပြည့်ဖြိုးသည်။
 “အို...အိပ်ပျော်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
 ငါ ဒီလိုကြည့်နေတာ သင့်ပါမလား”
 အခုနေ သူနီးသွားလျှင်...
 လင်းထွန်း ဆက်၍ ကြည့်နေချင်သေးသော်လည်း စိတ်
 ကို ထိန်းချုပ်ပြီး လှေကန်ရံပေါ်မှ တဘက်ကို အသာအယာ မ
 ထူလိုက်သည်။
 အမွေးပွတဘက်၏ နွေးထွေးနူးညံ့မှုက နှစ်သက်စရာ။
 “ငါက အိပ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်ပြီး ယောကျ်ား
 တစ်ယောက်၊ အချမ်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါတယ်”
 တဘက်နွေးနွေးကို မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံပေး
 ခင်စိတ် ဖြစ်မိသည်။
 စေတနာ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် သင့် မသင့်ပင် မစဉ်း
 စားနိုင်။ တဘက်ကို ဖြန့်ပြီး မိန်းကလေးကိုယ်ပေါ်မှာ ငြင်သာစွာ
 ထွမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။
 “တော်ပါသေးရဲ့”
 မိန်းကလေး အိပ်ရာမှမနိုး။
 “သူ့ခမျာ ပိုပြီး နွေးထွေးသွားပေလိမ့်မယ်”

လရောင်အောက်မှ လှပသော မျက်နှာလေးကို စူးစူး
စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ လှေနှင့်ဝေးရာသို့ လင်းထွန်း ထွက်
လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၇)

ငြိမ်း အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ရုတ်တရက် ဘယ်ကို
ညှောက်နေမုန်း မသိ။
လှေခံရုံနှစ်ဖက်ကို မြင်မှ လှေစက်ပျက်၍ ဒုဗ္ဗာဝတီမြစ်
သောင်ပြင်မှာ အိပ်ခဲ့ရသောအဖြစ်ကို ပြန်သတိရသည်။ မြစ်
ပီးသံကလေးများကို ကြားနေရသည်။
အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်မှာ အရုဏ်ဦး၏ရှေ့ပြေးရောင်
ပြင်ကလေးများပင် သမ်းစပြုနေပြီ။
အိပ်ရသည်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိသည်။
“အို...ဒီတဘက်က...”
ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ညတုန်းက သူလိုချင်လျှင် ယူနိုင်အောင် လှေကန်ရံပေါ်မှာ တင်ထားပေးသော တဘက်။

အခု ငါ့ကိုယ်ပေါ် ခြံလျက် ဖြစ်နေတယ်။

ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်မိသည်။

တဘက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ထားမိလျက်...

ငြိမ်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဒီတဘက်ကို သူ လာခြံပေးသွားတာလား”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်မိသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့”

သားရေဂျာကင်ကို လည်ပင်းအထိ ဖော်ပိတ်ပြီး လှံခြံစွာ ဝတ်ထားသည်။

သူ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

လှေကန်ရံကို ကျော်၍ လှမ်းမျှော်ရှာဖွေမိသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိုက်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသော လင်းထွန်းကို တွေ့ရသည်။

“အို...သူ ဘယ်လောက်ချမ်းလောက်မလဲ”

ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

သူ့ကိုအိပ်ဖို့ သွားပြောရင် ကောင်းမလား။

ငြိမ်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ကိုယ်လည်း အိပ်ရေးဝနေပြီ။ မကြာခင် အလင်းရောင် လာတော့မည်။

လှေပေါ်မှ သောင်ပြင်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

လင်းထွန်းထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကိုလင်းထွန်း...”

“ဗျာ...”

ငြိမ်း၏ ခေါ်သံက တိုးတိုးသာသာ ဖြစ်သော်လည်း သင်းထွန်း၏ ထူးသံက နည်းနည်းကျယ်သွားသည်။

“ကိုလင်းထွန်း...လှေပေါ်မှာ သွားအိပ်လိုက်ပါ...”

မကြာခင် လင်းတော့မှာပါ။ ငြိမ်း နေရုံပါတယ်”

သူ့ဘေးနားမှာ ရပ်နေသော ငြိမ်းကို လင်းထွန်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“တော်ပါပြီဗျာ၊ မအိပ်တော့ပါဘူး”

“အို...မဟုတ်တာရှင်၊ ကိုလင်းထွန်း တစ်ညလုံး အိပ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ သွားအိပ်လိုက်ပါ”

လင်းထွန်း အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်များကို မြင်နေရပြီ။

“ခင်ဗျား နေရုံပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ နေရုံပါတယ်၊ အိပ်သာအိပ်ပါ”

“တကယ်လို့ ကျုပ်မနီးရင်ပေါ့လေ၊ မနက် ခုနှစ်နာရီအောက်မှာ နှိုးပါ။ ရှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ထင်းမော်တော် လာမည် လွတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ နှိုးပါမယ်၊ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပါ”

လင်းထွန်း လှပေါ်တက်ပြီး အိပ်သည်။

တစ်ညလုံး ငြိမ်းအိပ်ခဲ့သော ဝက်ဝံရေပေါ်မှာ ဖြစ်သည့် စိတ်က ထင်၍လား မသိ။ မွှေးပျံ့သော အနံ့ကလေးတစ်မျိုး အာရုံခံစားရသည်။

သို့သော် ကြာကြာ မခံစားလိုက်ရပါ အိပ်ပျော်သွားသည့် ငြိမ်း မျက်နှာသစ်ပြီး၍ လှေဆီသို့ ပြန်လာသောအခါ လင်းထွန်း အိပ်ပျော်နေပြီ။ နင်းကလေးများကျ၍ မနက်ခင်း အေးမြနေသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော လင်းထွန်းမှာ နာကို ငြိမ်း လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ မိမိ အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်ညလုံး သောင်ပြင်မှာထိုင်၍ ကင်းစောင့်နေခဲ့ရာသော လင်းထွန်းက ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ သနားစိတ်ဖြစ်မိသည်။

မိမိ အိပ်နေသည်ကို အနှောင့်အယှက်မပြုရုံမက ရေထွေးသော တဘက်ကြီးဖြင့် ခြုံပေးခဲ့သည်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“အခု ငါ့အလှည့်ပေါ့လေ”

လက်ထဲမှာရှိနေဆဲ မွှေးပွတဘက်ကြီးဖြင့် လင်းထွန်း၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ညင်သာစွာ လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့...လင်းထွန်း၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

သူ အေးချမ်းစွာ အိပ်ပါစေလေ...ဟူသော စေတနာဖြင့် လှေကလေးနှင့် ဝေးရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၉)

ကောင်းကင်မှ နင်းမှုန်လေးများ ကျနေသည်။ မြစ်ပြင်မှ အငွေ့များက ကောင်းကင်သို့ ဝေ့ဝဲတက်နေသည်။

နင်းမှုန်နှင့် ရေငွေ့တို့ ပေါင်းဆုံသောအခါ မြစ်ပြင်မှာ မှုန်ဝါးနေသည်။ တောကြီးကလည်း အရုဏ်၏ အလင်းရောင်အောက်မှ ဝေဝေဝါးဝါး။

ထူးခြားသော မြင်ကွင်းကြောင့် ငြိမ်းရင်မှာ လွမ်းသလိုလို ဆွေးသလိုလို ခံစားရသည်။ သို့သော် ဘာကို လွမ်း၍ ဘာ ကို ဆွေးမှန်းမသိ။

ဤနေရာလေးသည် လင်းထွန်း တစ်ညလုံးထိုင်ခဲ့သော နေရာလေးဖြစ်သည်။

ဤသောင်ပြင်မှာ တစ်ညလုံး နှစ်ယောက်တည်းသာ

ရှိနေစဉ် မိမိအပေါ်မှာ သစ္စာရှိစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သော လင်းထွန်းကို ကော့ကုတ်တင်မိသည်။

ယောက်ျားပီသသော လင်းထွန်း၏ စိတ်သဘောထားကိုလည်း လေးစားမိသည်။

“လင်းက လူကောင်းပါ”

ကြွက်နီလေး၏စကားကို ကြားယောင်လာမိသည်။

မကြာမီမှာပင် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်မှာ နေမင်း၏

ရှေ့ပြေး ရောင်ခြည်များ အလင်းယပ်တောင် ဖြန့်လာသည်။

တောကြီးဆီမှ ကျေးသံငှက်သံများ ကြားရသည်။

တောကြီးလည်း နိုးထလာလေပြီ။

ငှက်အချို့သည် ဒုဗ္ဗဝတီမြစ်ပေါ်မှာ ဖြတ်သန်း၍

တစ်နေ့တာအတွက် အစာရှာထွက်ကြပြီ။

ငြိမ်း ဗိုက်ထဲမှာလည်း ဆာလာသည်။

“သူလည်း အိပ်ရာက နိုးရင်ဆာမှာပဲ”

သူ့အတွက်ပါ တွေးမိနေသည်။

ငြိမ်း လှေဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

လှေပေါ်တွင် ချောင်းကင်အများကြီး ကျန်သေးသည်။

ကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ အေးပြီး မာနေသည်။

လင်းထွန်း၏ သားရေဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲမှာ

ဂက်စ်မီးခြစ်လေး တစ်လုံးကို ညကတည်းက တွေ့ထားသည်။

မီးဖိုရန် သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရှာဖွေကြည့်သည်။

ခပ်ဝေးဝေးတွင် ကိုင်းပင်များ ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရ

သည်။

ကိုင်းတောဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ထင်းခြောက်ဟူ၍ မတွေ့ရ။ ကိုင်းပင်ခြောက်များကို ယူ

ထားခဲ့သည်။

သို့သော် နင်းများနှင့် စိုစွတ်နေသည်။

လှေဆီသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လှေပေါ်မှ ဓာတ်ဆီ

ဘူးကို ယူ၍ သဲပြင်ပေါ်မှာ ဖျန်းပြီးမီးမွှေးလိုက်သည်။

ဓာတ်ဆီကြောင့် အားကောင်းသော မီးတောက်များဖြစ်

လာသည်။ နင်းစိုနေသော ကိုင်းပင်ခြောက်များပါ အားကောင်း

သော မီးတောက်အတွင်းမှာ အားဖြည့်လောင်စာများ ဖြစ်လာ

သည်။

ဓာတ်ဆီပုံးကို လှေပေါ် ပြန်ထားရင်း ဝါးကပ်အပျက်မှ

အခြင်းအချို့ကို ဆွဲဖြုတ်ယူခဲ့သည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် ချောင်းများကို မီးကင်နိုင်ပါသည်။

မီးအားကောင်း၍ အသားကင်မှ အဆီများ ထွက်ပြီး

အနံ့အရသာဖြည့်လာသည်။ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့များလည်း ထွက်ပေါ်

လာသည်။

ငြိမ်း ဗိုက်ဆာနေသော်လည်း တစ်ယောက်တည်း မစား

နိုင်သေး၍ မီးအားလျှော့ထားလိုက်သည်။

“သူ နီးလာရင် စားနိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ”

ဟူသော အသံနှင့် မိမိဘာသာ ကျေနပ်နေမိသည်။

အရှေ့ဘက်တောင်ထွတ်များ၏ အထက်တွင် နေမင်း

ကြီးပေါ်ထွက်နေလေပြီ။

တောကြီးဆီမှ ပို၍ဆူညံသော အသံများကိုကြားနေသည်။

နေအခါမှာ တောလည်း တောအလျောက် နိုးကြားထူးရှားလာရသည်ဟု ငြိမ်းတွေးနေမိသည်။

နေရောင်ခြည်ကြောင့် မြစ်ပြင်ပေါ်မှ နင်းမှုန် ရေခိုးထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။

ခုနစ်နာရီပင် မထိုးသေးသော်လည်း လွင်တီးခေါ်သောင်ပြင်ပေါ်မှာ နေပူရှိန်က သိသာလာသည်။

လှေကလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

နေရောင်ခြည်အောက်မှ ရေစပ်မှာ ငြိမ်သက်နေဆဲ ငြိမ်းမှာ ဘာလုပ်စရာမျှ မရှိ။

ထိုင်လျက်မှ တောကြီးဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း ရှေးဆက်မဲ့ မိမိဘဝခရီးကို မျှော်တွေးနေမိသည်။

ဘာမျှ ရေရေရာရာ မရှိသေး။

ကုန်လွန်ခဲ့သည့် ဘဝခရီးကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဖူးလည်း ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အထီးကျန် မရေမရာဘဝ

သူတကာလို သံယောဇဉ် တွယ်စရာ မိသားစုမရှိ၊ အုပ်ထိန်းသူ ဒေါ်ရွှေမြက ငြိမ်းအတွက် အစားထိုး

အဝတ်ကိစ္စ ပညာရေးကိစ္စ လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါသည်။

သို့သော် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် မေတ္တာကိုမေး

ဒေါ်ရွှေမြထံမှ ငြိမ်းမရခဲ့ပါ။

မူလတန်းကျောင်း ပညာ စသင်ကတည်းက ငြိမ်း မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်မှာ နေခဲ့ရသည်။

သူတကာ မိဘများ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှံမများ လာတွေ့ ကြသော်လည်း ငြိမ်း ဘဝမှာ ဘယ်သူမျှ လာတွေ့တာ မရှိ။ ဒေါ်ရွှေမြလည်း လာမတွေ့။

ကျောင်းပိတ်ခါနီးလျှင် သူတကာတွေ အိမ်ပြန်ရတော့မည်ကို ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ငြိမ်းမှာ အိမ်ပြန်လျှင် တွေ့စရာ မိသားစုမရှိ။

ဒေါ်ရွှေမြ အိမ်ကိုပြန်ရသည်မှာလည်း ဘော်ဒါမှာနေရသည်လောက်ပင် ပျော်စရာမကောင်း။

ရန်ကုန်မြို့မှာပင်နေသော ဒေါ်ရွှေမြ၏ အိမ်ကြီးက အကြီးကြီး။

ထိုအိမ်ကြီးတွင် ငြိမ်းအတွက် အခန်းတစ်ခုရသည်။

ဒေါ်ရွှေမြက အပျိုကြီး။

သူ့အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ရန် ဒေါ်ကြီးသိန်းနှင့်

အိမ်ဖော်အကူ မိန်းကလေး မထွေးတင်ရှိသည်။

ဒေါ်ကြီးသိန်းနှင့် မထွေးတင်က ငြိမ်းကို ခင်ကြပါသည်။

သို့သော် ဒေါ်ရွှေမြက စည်းကမ်းကြီးသည်။

ငြိမ်းအတွက် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် အိမ်သန့်ရှင်း

ရေး၊ ခြံသန့်ရှင်းရေး လုပ်ငန်းတာဝန်များ ခွဲဝေပေးထားသည်။

အလယ်တန်းရောက်လာတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ

အချက်အပြတ်၊ အချုပ်အလုပ် သင်ရသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး နေချင်လို့ အပျိုကြီး လုပ်နေပါ တယ် အုပ်ထိန်းသူဆိုတဲ့ မဟာတာဝန်ကြီးက ပန်းပေါ် ရောက် လာရသေး”

ဒေါ်ရွှေမြ ညည်းညူသည်ကို ငြိမ်း မှတ်မိနေသေးသည်။

“အေးလေ . . . သံသရာက လွတ်မြောက်ရာလမ်းရှာ မယ်ဆိုတဲ့သူက ပေးလာတဲ့ မဟာတာဝန်တွေလေ”

သံသရာက လွတ်မြောက်ရာလမ်း ရှာမယ်ဆိုသောသူ ကို ထိုအချိန်က ဘယ်သူမှန်း ငြိမ်း မသိ။

ခုနှစ်တန်းအောင်သည့်နှစ်ကျမှ ဘဘုန်းဘုရားဖြစ်မှန်း သိရသည်။

ထိုနှစ်တွင် ဘဘုန်းဘုရားထံမှ ပထမဆုံး စာကို စ တင်ဖတ်ရသည်။ ဘဘုန်းဘုရားကိုယ်တိုင် မတွေ့ရသော်လည်း ဘဘုန်းဘုရား၏ စာတွင် မေတ္တာအကြင်နာများပါသည်။

ခေါ်သည်ကပင် . . . သမီးလေး။

ဘဘုန်းဘုရားစာကို ဖတ်ပြီး ငြိမ်းအတွက် အစီအစဉ် များကို ဘဘုန်းဘုရား ချမှတ်ပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ရှေ့အစီအစဉ်များအတွက်လည်း စာ ဆက်ကြိုးစားရန်၊ ဘွဲ့ရသည်အထိ ပညာသင်ကြားရေးကို ဦးတည်ထားရန် ဘဘုန်း ဘုရားက အကြံပေးထားသည်။

ထိုစာဖတ်ပြီး ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ သိချင်စိတ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ သည်။

ငြိမ်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်များကို ဘယ်သူက ကျခံ နေသလဲ။

ငြိမ်း သိချင်လာ၍ ဒေါ်ရွှေမြကို မေးကြည့်သည်။ ဒေါ်ရွှေမြက အစတော့ မပြောချင်၊ ငြိမ်းက ဘဘုန်း

ဘုရားစာကို ဖတ်ပြီးကြောင်း “ဘဘုန်းဘုရားက ကျခံနေတာ ဘုတ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးမှ ဟုတ်ကြောင်းဝန်ခံသည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး ဘဘုန်းဘုရားကို တကယ့်ကျေးဇူးရှင် အဖြစ် သိခဲ့ရသည်။

သို့သော် . . .

ဘဘုန်းဘုရားက သူ့အတွက် ဘာလို့ သည်လိုတာဝန် သူ့နေရာတလဲ . . .

သူ့မိဘတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ . . .

သူ ဘယ်ကလဲ . . .

သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းက ဘယ်လိုလဲ . . .

ငြိမ်း ဘာမှ မသိခဲ့ရ။

နောက်တော့ ဘဘုန်းဘုရားထံမှ စာများကို တစ်နှစ် တစ်ခါ စာမေးပွဲအောင်ပြီးတိုင်း တစ်ကြိမ် ဖတ်ရသည်။

ဘဘုန်းဘုရားစာတိုင်းမှာ မေတ္တာအကြင်နာပါသည်။ ရှေ့ဆက် ဆောင်ရွက်ရန်များကိုလည်း နားလည် လက်

အောင် ဆုံးမ လမ်းညွှန်မှုများပါသည်။

ဘဘုန်းဘုရား စေတနာကို လေးစားနားလည်၍ ဘဘုန်း ဘုရားဖြစ်စေချင်သည့် ဆုံးမလမ်းညွှန်မှုများအတိုင်း ငြိမ်း

လိုက် နာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယခု ရွှေပန်းတောက်ကို လိုက်လာခဲ့သည်အထိ ဖြစ်သည်။
ထင်းမော်တော်လာလျှင် ရွှေပန်းတောက်ကို ယနေ့

ရောက်မည်။

သိပ်ကို တွေ့ မြင်ချင်သော ဘဘုန်းဘုရားကို ယနေ့
ဖူးတွေ့ရတော့မည်။

နေရောင်က သိသာစွာ ပူပြင်းလာသည်။

ငြိမ်းလက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

(၇) နာရီထိုးပြီ။

လှေဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

လင်းထွန်း လှေထဲတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်

နေဆဲ။

သူ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ထားတာပဲ...

ငြိမ်း မနိုးချင်သေး။ ခဏဖြစ်ဖြစ် ဆက်အိပ်စေချင်
သေးသည်။

လင်းထွန်း မျက်နှာပေါ်တွင် နေပူကျရောက်နေသည်။
ကာစရာ မရှိ။ ကွယ်စရာ မမြင်။ ငြိမ်း ဝတ်ထားသော သားရေ
ဂျာကင်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

ဂျာကင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖြန့်ကိုင်၍ နေရိပ်ရအောင်
ကွယ်ပေးလိုက်သည်။ လင်းထွန်း၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း
မှာ အရိပ်ရသွားသည်။ အင်္ကျီကို တစ်ခုခုနှင့် ထောက်တင်ထား
ရန် အနီးအပါးကို မျက်စိကစားကြည့်သည်။ ဘာမျှ မမြင်။

ငြိမ်း ဆက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

မြစ်ပြင်မှ လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးများသည် နံနက် နေ
ထွက်သည်အောက်မှာ ရွှေရည်ပြီးပြန် တလက်လက် ဖြစ်နေ၏။

မြစ်ပြင်အဝေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း ဂျာကင်အင်္ကျီကို
ကိုင်ထားသည်။

မော်တော်၏ အရိပ်အယောင်မြင်လျှင် လင်းထွန်းကို
ကြည့်သည်။

နည်းနည်းကြာလာတော့ ငြိမ်းလက်များ ညောင်းလာ
သည်။

လက်နှစ်ဖက်စလုံး မကိုင်ဘဲ တစ်ဖက်စီ လှည့်ပြောင်း
ကြည့်သော နည်းကို သုံးကြည့်သည်။ ရသည်။

လင်းထွန်းကတော့ အင်္ကျီအရိပ်အောက်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေဆဲ... ငြိမ်းခမျာလည်း အင်္ကျီကို ဆက်ကိုင်ထားရ

လင်းထွန်းမျက်နှာကို ငြိမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။
မနေ့ညက မိမိ အိပ်ပျော်နေစဉ် တဘက်ခြံပေးခဲ့သော

မျက်နှာထား တင်းသော်လည်း တည်ကြည်မှုရှိသော
မျက်နှာ

ငြိမ်းကို စိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ ထိုသို့ စိုက်ကြည့်လျှင်
အိပ်ဆက်သွယ်မှုအရ အကြည့်ခံရသူ အိပ်ရာမှ နီးသွားတတ်
သည်ဟု ကြားဖူး၍ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်သည်။

မြစ်ပြင် အဝေးဆီသို့ ထင်းမော်တော်ကို မျှော်ငေးနေမိ ပြန်သည်။

“ခင်ဗျား အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော လင်းထွန်းထံမှ တင်း မာသည့် လေသံ။

“ဟို...”

ငြိမ်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီး ဂျာကင်အင်္ကျီ မြှောက် ကိုင်ထားသောလက်ကို အောက်သို့ ချလိုက်သည်။

“ဪ...”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အရိပ်ကွယ်ပျောက်သွားပြီး နေပူရှိန် ကျရောက်လာမှ ငြိမ်း၏ စေတနာကို လင်းထွန်း နားလည်သွား သည်။

နေပူထဲမှာ ရပ်နေသော ငြိမ်း၏မျက်နှာနုနုလေးကို လင်းထွန်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ရုပ်ကလေးလှသလောက် စိတ်ထားလှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာသည့်အတိုင်း လင်းထွန်း လွတ်လပ် ပွင့်လင်းစွာ ထုတ်ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းထွန်းထံမှ ကြားလိုက်ရသော ချီးကျူးစကားကို ငြိမ်း ကျေနပ်ပါသည်။

“ကိုလင်းထွန်းကိုလည်း ဒီသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ငြိမ်းကို ကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့အတွက် ငြိမ်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ

တယ်”

လင်းထွန်း အိပ်ရာမှထ၍ လှေပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ကိုလင်းထွန်း မျက်နှာ သွားသစ်လိုက်ပါ။ ချေသား ကျန်တာကို ငြိမ်း ပြန်ကင်ထားတယ်”

“အင်း...ကောင်းတာပေါ့”

စားစရာအကြောင်း ကြားသည်နှင့် လင်းထွန်း ဗိုက်ထဲ က ဆာလာသည်။

လင်းထွန်း မျက်နှာသစ်နေစဉ် ငြိမ်းက မီးထပ်ထည့် ပြီး အသားကင်ကို ပြန်နွေးသည်။

မီးတောက်နှင့် တွေ့သော အသားကင်၏ သင်းသင်း နွေးသော ရနံ့များ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

လင်းထွန်း၏ မျက်နှာကို တဘက်နှင့်သုတ်ရင်း ငြိမ်း ရိုရာသို့ ရောက်လာသည်။

“မွှေးလိုက်တာဗျာ၊ အနံ့ရတာနဲ့ ပိုတောင် ဆာလာ

တယ်”

ကင်ထားသော အသားတုံးတစ်ခုကို လင်းထွန်းက ယူ စားလိုက်သည်။

“အား ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ခင်ဗျား...အဲ...ခင်ဗျား

နာမည် ဟုတ်ပြီ...ငြိမ်းလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်” ငြိမ်းက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငြိမ်းလည်း စားလေဗျာ”

လင်းထွန်းက အသားကင်တစ်ခုကို ယူပေးသည်။

ငြိမ်းလည်း ဆာဆာနှင့် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
 “ငြိမ်း မစားသေးဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေတာလား”
 ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်သည်
 “စားနှင့်ရောပေါ့ဗျာ... ဆာနေမှာပေါ့”
 “ငြိမ်းလည်း ကိုလင်းထွန်းနာမည်ကို ခေါ်တဲ့အခါ”
 “အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ရင်းနှီးတဲ့လူတွေ ခေါ်သလို

လင်းလိုပဲ ခေါ်ပေါ့”

ငြိမ်းက သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငြိမ်း”

“ရှင်...”

နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိ ကြသည်။

မျက်လုံးတို့၏ အရောင်များက ကြည့်လင်တောက်ပ လျက်...

“ငြိမ်းကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဘာ ကိစ္စနဲ့ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာလဲ မသိချင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ငြိမ်းကို ငြိမ်းအဖြစ်နဲ့ပဲ သိချင်တယ်။ ဒီ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ခင်မင်ရတဲ့ နေဦးဗျာ ခင်မင်တာထက်ပိုတယ်။ အဲ... ရင်းနှီးတာ။ ဒီသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖြစ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် ပြည့်စုံတယ်ဗျာ”

လင်းထွန်း ခံစားချက်နှင့် ပြောနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

လင်းထွန်းဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း ငြိမ်း နား ထည်ပါသည်။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ငြိမ်းကို တွေ့တုန်းက ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ တွေ့တော်စိတ်ထဲမှာ ငြိမ်းကို သိပ်ရင်းနှီးပါတယ်ဗျာ”

“ငြိမ်းလည်း အဲဒီလိုပါပဲ ကိုလင်းထွန်း အင်း...”
 လင်းဟု ပြောင်းခေါ်ရမည်ကို ရုတ်တရက်မို့ ခက်နေ သည်။

“ရပါတယ် ငြိမ်း၊ ခေါ်လိုရသလိုသာ ခေါ်ပါ”

“ကိုလင်းထွန်းကို လေ့စက်ပျက်သွားတော့ မယုံသင်္ကာ မိတ် ဖြစ်မိတယ်”

လင်းထွန်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုလင်းထွန်းက သစ္စာရှိတဲ့ယောက်ျား ကောင်းပီသသူပါ။ ကြင်နာ စာနာစိတ်နဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်တာ တို့ တွေ့ရတော့ ငြိမ်း သိပ်လေးစားမိပါတယ် ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

“ရင်းနှီးစိတ်ရော...”

လင်းထွန်း သိချင်သည်ကို မျှော်လင့်သော အမေး... ငြိမ်း ပြုံးလိုက်သည်။ ကြည့်လင်သော အပြုံး။

“ကိုလင်းထွန်းလိုပါပဲ ငြိမ်းလည်း ကိုလင်းထွန်းကို ဒီ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးသွားပါတယ်”

“သိပ် ရင်းနှီးတယ်နော်”

ထင်းထွန်းက လက်မကို ထောင်ပြပြီး သေချာအောင်
 ထပ်သေသည်။
 ငြိမ်းက လက်မလေးထောင်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

xxx

အခန်း (၁၀)

နေပူရိုန်က ပြင်းလာသည်။
 ငြိမ်းက မြစ်ပြင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။
 “ထင်းမော်တော်လည်း ခုထိ မလာသေးဘူးနော်”
 ငြိမ်း၏ စကားကို လင်းထွန်း သဘောမကျ...
 “ဘာလဲ ငြိမ်းက ဒီသောင်ပြင်လေးက ခွာသွားချင်ပြီ

လင်းထွန်း ဆိုလိုသည်ကို ငြိမ်း နားလည်ပါသည်။
 “အို... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး... ကိုလင်းထွန်းက ရှစ်နာရီ
 ရောက်လာမယ်လို့ ပြောတာကို သတိရလို့ပါ”
 လင်းထွန်းက နေရောင်အောက်မှာ ဖွေးဖွေးလွင်နေသော

သံသောင်ပြင်ကို အမြတ်တနိုး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ငြိမ်းနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရတဲ့ ဒီသံသောင်လေးကို အမြတ်တနိုး သတိရနေမယ်ဗျာ... ကျွန်တော် လှေသွားရင်လည်း ဒီအနားရောက်တိုင်း ဟွန်းတီးပြီး သောင်ပြင်လေးကို နှုတ်ဆက်မယ်”

လင်းထွန်း၏ လေးနက်စွာခံစားမှုကို ငြိမ်းလေးစားနားလည်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဝေဒနာ တစ်မျိုးကို ခံစားမိသည်။

“ငြိမ်းလည်း သတိရနေမှာပါ”

ငြိမ်း ခေါင်းကလေးက သောင်ပြင်ဆီသို့ ငုံ့လျက်... နေက ပို၍ ပူပြင်းလာသည်။

“ငြိမ်း အဲဒီဂျာကင်ကို ချွတ်ပြီး ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားလိုက်လေ”

ငြိမ်းက လင်းထွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ ထိုင်နေသည်က နေဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်။

ငြိမ်းက လှေဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

ဟိုမှာ...

လင်းထွန်း လှည့်ကြည့်သည်။

“ပဲထိန်းတဲ့ လက်ကိုင်ပေါ်မှာ ဒီအင်္ကျီကို တင်ထား

လိုက်ရင် နှစ်ယောက်လုံး အရိပ်ရမယ်”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ၊ လာ သွားကြ

စို့...”

လင်းထွန်းရော ငြိမ်းပါ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ သောင်ပြင်ပေါ်မှ ပြာအတိနှင့် မီးဖိုလေးသာ ကျန်ရစ်သည်။

ငြိမ်းက သားရေဂျာကင်ကို ချွတ်ပြီး ပဲထိန်းလက်ကိုင်ပေါ်မှာ တင်လိုက်သည်။

လှေခံရဘေးမှာ အရိပ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် အရိပ်နေရာက ကျဉ်းလွန်း၍ လူချင်းထိလှမတတ် ကပ်ထိုင်ရသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောမိကြ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ငြိမ်းကတော့ သံပြင်ပေါ်မှာ လက်ချောင်းလေးများနှင့် ကွေ့ပိုက်ရေးဆွဲရင်း ဝက်ပါ လမ်းကြောင်းကလေးများ ဖန်တီးနေသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်း ကြာလာသည့်အခါ နှစ်ယောက်စလုံး အနေခက်လာသည်။

“ငြိမ်း...”

“ရှင်...”

ခေါ်သံရော ထူးသံပါ တုန်ခါမှုလေးများ ပါနေကြသည်။ “ကျွန်တော် ငြိမ်းနဲ့ နောက်တစ်ခါ ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

“ငြိမ်းလည်း လင်းနဲ့ ဆုံချင်ပါသေးတယ်”

“ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို လင်းလို ခေါ်တယ်... ဟုတ်

လား”

ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရင်းနှီးတဲ့လူတွေက လင်းလို ခေါ်ကြတယ်ဆို”

ငြိမ်း အသံက တိုးတိုးသာသာလေး။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ငြိမ်းနဲ့ ကျွန်တော်က သိပ်ရင်းနှီးကြ

သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီလေ”

လင်းထွန်း ပြောပုံက အားပါးတရ အသံကြီးနှင့်။

“ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ငြိမ်းရယ်”

လင်းထွန်း မျက်နှာမှာ အပျော်၏အရောင်များနှင့် တောက်ပနေသည်။

သဲမှုန်ကလေးများ လူးကပ်နေသည့် ငြိမ်း၏ လက်ဖြူ ဖြူလေးကို လင်းထွန်း အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် . . .

ငြိမ်းစိတ်ထဲမှာ အခွင့်အရေးသမားဟု ထင်သွားမည်ကို မခံနိုင်။

“ဒီသောင်ပြင်လေးဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ သောင် ပြင်လေးပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

လင်းထွန်း ရင်ထဲမှာ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသွားပါသည်။

ငြိမ်း၏ ဆံပင်လေးများက လေထဲမှာ လွင့်နေသည်။

“ကျွန်တော် မပြောတော့ဘူးလို့ နေတာဗျာ။ ဒါပေမယ့်

မနေနိုင်လို့ အဲဒါတစ်ခုတော့ ဖွင့်ပြောပါရစေ”

“ရှင် . . .”

ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားသည်။

“ပြောပါ” ဟုလည်း အားမပေးဝံ့။

“ကျွန်တော် အိပ်ရာက နိုးတော့ ကျွန်တော် အေးအေး ချမ်းချမ်း အိပ်ရအောင် အင်္ကျီကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီး နေကာပေးနေ တဲ့ ငြိမ်းကို တွေ့ရတာ အရမ်းခံစားရတယ်ဗျာ . . . ကျေးဇူးလည်း အရမ်းတင်တယ်၊ အဲဒါလေးတော့ ကျွန်တော် ငြိမ်းကို ပြောပါ ရစေ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ငြိမ်းကို နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ရအောင် တောက်ခြုံပေးသွားတာကိုရော”

“ဗျာ . . .”

“လင်းကို ငြိမ်းလည်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

လင်းထွန်းထံမှ သက်ပြင်းချသံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက် တာသည်။

“ဟေး . . . မော်တော်သံ ထင်တယ်”

ငြိမ်း သတိပေး၍ လင်းထွန်း နားစွင့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဝမ်းသာခြင်းနှင့်အတူ သောင်ပြင်ပေါ်မှ ခွာရတော့မည် ထွန်းစရာလေးအဖြစ် ခံစားရသည်။

နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူထ၍ မြစ်ပြင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက် တာသည်။

ခပ်ဝေးဝေးတွင် စက်သံမှန်မှန်နှင့် ဆန်တက်လာနေ မှော်တော်တစ်စင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“မြစ်လယ်က စောင့်ရအောင်”

လင်းထွန်းက မော်တော်သမားများ မြစ်တစ်ဘက်က
မှ ကပ်မောင်းသွားလျှင် လွှဲမသွားနိုင်အောင် သေချာချင်သ
“ကဲ...တက် ငြိမ်း”

ငြိမ်းက ပဲ့ထိန်းလက်ကိုင်ပေါ်မှ အင်္ကျီကို ဖြတ်ယူ
လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

လင်းထွန်းက ကမ်းစပ်မှ လှေကို ရေထဲသို့ တွန်း
သည်။

ရေထဲသို့ ရောက်သောအခါ လင်းထွန်းက လှော်တံ
ဖြင့် ရေလယ်ဆီသို့ လှော်ခတ်သည်။

ငြိမ်းက ဖြူလှသော သဲသောင်ပြင်လေးကို လွမ်းဆွေ
စွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

ထင်းမော်တော် အဝေးဆီမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း သ
တက်နေဆဲ။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လှေပျက်ပြီး ဒီမှာ တစ်ည
အိပ်ရတာကို ပြောရင် မော်တော်သမားတွေ ဘယ်လိုထင်ကြ
မလဲ”

လင်းထွန်းက တကယ် ကြုံတွေ့ရမည်ကို ကြိုတင်
တွေးဆ၍ ငြိမ်းကို အသိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ငြိမ်းတို့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာနေခဲ့ကြတာ ကိုယ့်ဘာ
သာ သိတာပဲ သူတို့ ထင်ချင်လို့ ထင်ရင်တော့ ကြိုက်သလို
ထင်ပစေပေါ့”

ငြိမ်း ပြောပုံက တည်ငြိမ်သည်။

လင်းထွန်း ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းကို ပို၍လေးစားသွားမိသည်။

“ပေါ့...ပေါ့...ပေါ့...ပေါ့”

လှေကို မြင်၍ မော်တော်က နှုတ်ဆက်ပေး အချက်
ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်းထွန်းက မော်တော် လမ်းကြောင်းနှင့်နီးအောင်
လှေကို ကြိုလှော်ထားသည်။

နီးလာပြီး မော်တော်ပေါ်မှ လူများကိုပင် လှမ်းမြင်နေရ
ပြီ။

မော်တော်ပေါ်မှ လူများကလည်း စူးစမ်းသော မျက်
လုံးများနှင့် လှေကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“ဟေ့...လင်း”

တစ်ယောက်က သိသွားပြီ။

“လင်းရေ...”

“ဘာဖြစ်လို့ဟဲ့ဟေ့”

ခေါ်သံ မေးသံတွေ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မော်တော်၏ စက်သံလည်း လျော့သွားသည်။

“ဟေး...လှေစက်ပျက်သွားလို့ ဆွဲပေးကြပါဦး”

လင်းထွန်းက လှမ်းအော်ပြောသည်။

“လင်းရေ မော်တော်ဘေးကို ကပ်ခဲ့၊ ကြိုးပစ်ပေး
လိုက်မယ်”

လင်းထွန်းက လှေကို မော်တော်နှင့် နီးရာဘက်သို့
လှော်သွားသည်။

မော်တော်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ကြိုးပစ်ပေးသည်ကို ဖမ်းယူပြီး လှေဦးမှာ ဆွဲချည်လိုက်သည်။

လှေကလေး မော်တော်ဘေးမှာ ကပ်မိသွားပြီ။

လင်းထွန်း လှေဦးမှနေ၍ မော်တော်ပေါ်သို့ လှမ်းတက် လိုက်သည်။

ငြိမ်း လှေပေါ်မှာ ကြောက်လန့်စွာ ထိုင်နေဆဲ။

“ငြိမ်း... ဒီကို လျှောက်လာခဲ့”

လင်းထွန်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

မော်တော်ပေါ်မှ လူများက အခွင့်ကောင်းယူ၍ မိန်းမ ချောလေးကို စူးစမ်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

မော်တော်၏ ဆွဲအားကြောင့် လှေက လှုပ်နေသည်။

ငြိမ်း ထကြည့်သည်။

နည်းနည်း ယိုင်သွား၍ လှေခုံကို ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ငြိမ်း ဒီရှေ့ကိုလာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဖြည်းဖြည်းလာ ရတယ်”

လင်းထွန်းက မော်တော်ပေါ်မှနေ၍ လက်ကမ်းပေး ထားသည်။

ငြိမ်း လှေဦးနားရောက်လာပြီ။

လင်းထွန်းကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ပြီး မတ်တတ် ရပ်၍ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ငြိမ်း၏ လက်ကလေးကို လင်းထွန်း မိမိရရ ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်သည်။

“ငြိမ်း လှေဦးပေါ် တက်နင်းလိုက်၊ ရပြီ... တက်”

လင်းထွန်းက ငြိမ်းလက်ကို ဆွဲပြီး မော်တော်ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ငြိမ်း မော်တော်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

သက်ပြင်းကလေးချပြီးမှ လင်းထွန်းကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

မော်တော်ပေါ်မှ လူများက လင်းနှင့်ငြိမ်းတို့ကို ဝိုင်း ကြည့်နေကြဆဲ။

“လင်း ဘယ်လိုဖြစ်လို့...”

မေးသူ၏မျက်နှာက အပြုံး တစ်ဝက်။ စူးစမ်းမှု တစ် ဝက်။

“မနေက ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့ပြီး ဒီနားရောက်တော့ ဘယ်ယာရင် ပျော်သွားတယ်လေ... ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး ပေါ့”

“ဒါဆို ညက ဘယ်မှာ အိပ်ရလဲ”

လင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်ခဲ့သော သောင်ပြင်ဆီ သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲဒီ သောင်ပြင်မှာ အိပ်ရတာပေါ့”

“အေးမှာပေါ့”

“သိပ် အေးတာပေါ့”

“စားတော့ရော”

လင်းထွန်းက လှေပေါ်တွင် ကျန်နေသေးသော ချောသား တစ် ချောကိုပြသည်။

“ဟေး... လင်း... အဲဒါ ငါတို့စားလို့ရလားဟေ့”

မော်တော်သမား တစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။

“သိပ်ရ...”

မော်တော်သမား နှစ်ယောက် လှေထဲသို့ အလှူအယက် ဆင်း၍ ယူကြသည်။

မော်တော်သမားများက မိန်းကလေး ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ လင်းနှင့် ဘယ်လိုလဲ၊ စူးစမ်းလိုကြသည်။

သို့သော် လင်း၏ တည်ကြည်သော မျက်နှာကြောင့် မမေးဝံ့ကြ။

“လင်း... အထဲမှာဝင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေကြ၊ အိပ်ချင်လည်း အိပ်ကြ၊ ထမင်းစားချိန်ကျမှ နှိုးမယ်”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ငြိမ်း အထဲသွားပြီး အိပ်လိုက်လေ... ကျွန်တော်တော့ မအိပ်တော့ဘူး”

လင်းထွန်းက မော်တော်ပေါ်မှ အခန်းလေးကို ညွှန်ပြသည်။

“ဟင့်အင်း မအိပ်ချင်ပါဘူး၊ ငြိမ်းက အိပ်ရေးဝတာပဲ၊ လင်းသာ အိပ်လိုက်ပါ၊ ငြိမ်း ရှုခင်းတွေကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... အဲဒါဆိုရင် ငြိမ်း အပေါ်မှာပဲ နေခဲ့”

လင်းထွန်းက အောက်မှ အခန်းလေးထဲ ဆင်းသွားပြီး စိတ်ချ လက်ချ အိပ်သည်။

ငြိမ်းကတော့ ကမ်း နှစ်ဖက်မှ ရှုခင်းအလှများကို တအံ့တဩ ငေးမောလိုက်ပါလာသည်။

အခန်း(၁၁)

(၁၁) နာရီခန့်တွင် လင်းရော ငြိမ်းပါ မော်တော်သမားများနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းစားကြသည်။

လင်းက ငြိမ်းမှာ ရန်ကုန်ကဖြစ်ကြောင်း၊ ရွှေပန်းတော့သို့ သွားရန် လှေကြိုလိုက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မော်တော်သမားများကို ငြိမ်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ပျော်တတ်သော မော်တော်သမားများနှင့် ငြိမ်း ခင်မင်သွားကြသည်။

“ဟိုးက တောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် ငြိမ်း” ထမင်းစားနေရင်း လင်း ညွှန်ပြရာဆိုသို့ ငြိမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံ နှစ်နေရာမှာ ရေများ လှပစွာ ပျံ့ဝဲ စီးကျနေသည်။

“ဟယ်...လှလိုက်တာ...ရေတံခွန်တွေ”

“ဒါမျိုးတွေကတော့ ပေါလှပေါ့ဗျာ...မိုးတွင်းဆိုရင် တောင်တိုင်းလိုလိုမှာ ရေတံခွန်တွေ တွေ့ရတယ်”

“ဟယ်...ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာနော်”

ငြိမ်း စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။

“ဟိုးမှာ...”

မော်တော်သမား တစ်ယောက်က ညွှန်ပြ၍ ငြိမ်း လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ် လှလိုက်တာ...သစ်ခွပန်းတွေ”

“ဒီထက်လှတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

ငြိမ်းကတော့ ယခုမြင်နေရသော သစ်ခွပန်းကိုပင် ခူးယူချင်စိတ်ဖြင့် နှမြောတသစွာ ငေးမောနေမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ဒီလို အလှအပတွေ၊ မတူးမော်ရသေးတဲ့ ဓာတ်သတ္တုတွေ၊ မစိုက်ပျိုးရသေးတဲ့ မြေလွတ်မြေကောင်းတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

လင်း၏ စကားကို ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟေ့...လင်း၊ ဟိုရှေ့က သစ်ပင်မှာ မျောက်တွေ အများကြီးပဲ၊ တစ်ကောင်လောက် မြားနဲ့ပစ်ချပါလား”

မော်တော်သမား တစ်ယောက်က ရှေ့သစ်ပင်ပေါ်တွင်

ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသော မျောက်များကို ပြသည်။

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ သူ့သဘာဝနဲ့သူ ပျော်နေကြတာ နေပါစေ”

ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ လင်းကို သဘောကျသွားမိသည်။ လက်စွမ်းပြသည့်သဘောနှင့် လင်း ထပစ်မှာကို ငြိမ်း စိုးရိမ်မိခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ လင်းရယ်၊ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ပျော်စရာ ကြီးနော်၊ ကြည့်စမ်း လင်း၊ ဟိုမျောက်မကြီးမှာ ကလေးနှစ်ယောက်တောင်”

ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် အငယ်လေးနှစ် ယောက်ကို သယ်ပိုးထားသော မျောက်မကြီးကို ငြိမ်း သဘောကျနေသည်။

“မချစ်တဲ့ကလေးကို ရင်မှာ ထားတယ်တဲ့၊ ပိုချစ်တဲ့ ကလေးကို နောက်ကျောမှာ ထားတယ်တဲ့”

“ရှင်...”

မော်တော်မောင်းနေသော ဦးလေးကြီး ရှင်းပြသည်ကို ငြိမ်း သဘောမကျ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးလေး”

“ရှေ့မှာထားတဲ့ ကလေးက ခုန်တဲ့ကူးတဲ့အခါ သစ်ကိုင်းနဲ့ ခိုက်မိနိုင်တယ်တဲ့၊ နောက်မှာထားတဲ့ ကလေးက အန္တရာယ်ကင်းတယ်တဲ့”

“အို...စိတ်မကောင်းစရာ”

ရင်ခွင်မှာ ထားသော မျောက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ငြိမ်း သနားနေမိသည်။

“ငြိမ်း ရွှေပန်းတောရွာမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမှာလဲ”

လင်းထွန်းက ငြိမ်း၏အာရုံကို ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ရွှေပန်းတောက လက်ခံရင် တစ်သက်လုံးနေဖို့ လာတာပါ”

“မလွယ်ပါဘူး”

မော်တော်သမားတစ်ယောက်၏ မှတ်ချက်။

“ငြိမ်း ရွှေပန်းတောအကြောင်း ဘာတွေ သိထားလဲ”

“ရွှေကျင်၊ ထင်းခုတ်၊ မျှစ်ချိုး၊ ခြံစိုက်ကြတဲ့လူတွေ နေကြတယ်၊ စီးပွားရှာလို့ အဆင်ပြေပေမယ့် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး မပြည့်စုံကြဘူးတဲ့”

ဘဘုန်းဘုရား၏ စာထဲမှာ သိရသမျှကို ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါတွေတင် ဘယ်ကမလဲ၊ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ၊ အရက်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ လူဆိုး လူမိုက်တွေ ရှိတယ်၊ ရွာသားတွေကလည်း အချင်းချင်း မတည့်ကြဘူး၊ ကြာကြာနေဖို့ မကောင်းပါဘူး”

မော်တော်မောင်းသော ဦးလေးကြီးက ငြိမ်းကို ရွှေပန်းတောမှာ ကြာကြာနေစေချင်ဟန်မတူပါ...

ငြိမ်းက လင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း၊ ရွှေပန်းတောက နာမည်လေး လှပေမယ့် ငြိမ်းနဲ့ သင့်တော်ပါ့မလားလို့”

ဘဘုန်းဘုရား၏ ဆန္ဒအရ ငြိမ်း သွားရောက် အခြေချစေချင်သော ရွှေပန်းတောမှာ လူတကာ၏မကောင်းပြောခြင်းကို ခံနေရသည်။

ဒါဖြင့် ဘဘုန်းဘုရားက ငါ့ကို ဘာလို့ ခေါ်တာလဲ၊ ဘဘုန်းဘုရား ကိုယ်တိုင်ရော ဘာဖြစ်လို့ တစ်သက်လုံး အခြေချပြီးနေတာလဲ။

အေးလေ ဘဘုန်းဘုရားနဲ့ တွေ့လျှင် ဒါတွေအားလုံး ရှင်းသွားမှာပေါ့၊ ငြိမ်း၏ ရင်ထဲမှာတော့ ဘဘုန်းဘုရား၏ စာများထိ ဖတ်ပြီး ရွှေပန်းတောကို သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

ရွှေပန်းတောသာ ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်အိမ်ဟု ဆင်ခဲ့သည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။

***

အခန်း (၁၂)

ထမင်းစားကြပြီးတော့ ငြိမ်းနှင့် လင်း မော်တော်ဦးမှာ
ဆိုပြီး တောရှခင်း တောင်ရှခင်းများကို ကြည့်ကြသည်။

“ငြိမ်းနဲ့ ရွှေပန်းတော ဘယ်လို ဆက်စပ်မှုတွေ ရှိနေ
သလဲ”

လင်း၏ အမေးကို ငြိမ်း မဖြေတတ်။

“ငြိမ်းလည်း မပြောတတ်ပါဘူး လင်းရယ်၊ သောင်ပြင်
ဆရာတုန်းက လင်းပြောခဲ့တယ်လေ ငြိမ်းကို ငြိမ်းလို့ သိထား
ဘဲ ကောင်းပါတယ်”

ငြိမ်း မျက်နှာလေး ညှိုးသွား၍ လင်းထွန်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် လင်းထွန်း ရင်ထဲမှာ အတွေးများက အလို
နေရဲ့ရှာ

လို ဝင်ရောက်လာကြပြန်သည်။

“ငြိမ်းနဲ့ ရွှေပန်းတောဟာ ဆက်စပ်မှု တစ်ခုခုထေရီနဲ့ရမယ်၊ ပြီးတော့ ငြိမ်းမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေလည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်တွေက ဘာတွေလဲ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် မသိတာလား၊ သူ ငါ့ကို မပြောပြတာလား”

ငြိမ်းအပေါ်တွင် သံသယမဝင်ချင်ပါ။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ငြိမ်းကို ငြိမ်းလို့ သိထားတာ လုံလောက်ပါတယ်”

“သောင်ပြင်မှာ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရတဲ့ ငြိမ်း၊ ရပ်ကွက်လှသလို စိတ်လည်း လှတဲ့ ငြိမ်း”

ငြိမ်းကို မြတ်နိုးစိတ်နှင့်သာ လင်းထွန်း နှလုံးသားမှာ ရင်းနှီးနေချင်သည်။

သဲသောင်ပြင်များကို မြင်ရတိုင်း ငြိမ်းကို တမ်းတလွှဲဆွတ်နေချင်သည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်လိုက် ငြိမ်း”

ကမ်းတစ်ဖက်သို့ လင်းထွန်း ညွှန်ပြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ အတွေးစိတ်များ ပြောင်းသွားသည်။

“အဲဒါ သံပရာခြံလေ”

“အို . . . ဒီမှာ လူတွေရှိတာပေါ့နော်”

“အင်း . . . ရွှေပန်းတောကို နီးလာပြီ ငြိမ်း”

“ရှင် . . .”

မိမိ ဆင်းရဲတော့မည်။ လင်းနှင့်ခွဲရတော့မည်ဟူသော အသိ ငြိမ်းရင်ထဲမှာ လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ခံစားရသည်။

လင်းကို ငြိမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လင်းကတော့ ကမ်းပေါ်မှ ငှက်ပျောတောတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ပေါ် . . . ပေါ် . . . ပေါ်

နီးလာပြီဖြစ်သော ရွှေပန်းတောကို မော်တော်က သူ့လာပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသံပြုနေသည်။ သို့သော် ခြံများကိုသာ စတင် မြင်ရသေးသည်။

ရွှေပန်းတောကို မတွေ့ရသေး။ ခြံကြီးများက ပို၍ ကြီးလာသည်။ တောပါးလာသည်။ နောက်ခံတောင်ကြီးများမှာ မြင့်မြင့်မားမား အချွန်အထွတ်များနှင့် လှပနေသည်။

ဒုဗ္ဗဝတီမြစ်က တောင်ကြီးတစ်ခုကို ကွင်းရှောင်နေရ၍ ကွေ့တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

မြစ်ကွေ့ကို မော်တော်ကျော်လွန်သောအခါ ခြံကြီးများ အလွန်မှ တောင်ခြေကုန်းစောင်းပေါ်တွင် အိမ်ကလေးများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟိုကဟာ . . . ရွှေပန်းတောရွာပဲ ငြိမ်း”

ပေါ် . . . ပေါ် . . . ပေါ် . . .

လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သော ရွာကလေးကို မော်တော်က နှုတ်ဆက်နေသည်။ လင်းထွန်းက ငြိမ်း၏ပစ္စည်းများကို ယူ၍ အသင့်ပြင်ပေးထားသည်။

“ဟေး...လင်း မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီမှာ ဆင်းမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတစ်ယောက်တည်း ဆင်းမှာပါ။ ကျွန်တော်က ခြံအထိဆက်လိုက်မှာ”

ရွှေပန်းတောရွာသို့ ငြိမ်း ငေးကြည့်နေသည်။

ဆိပ်ကမ်းဆီမှ အဝတ်လျှော်နေသော မိန်းမများနှင့်

ရေ ချိုးနေသော ကလေးအချို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ကမ်းပေါ်မှာ အုပ်စုဖွဲ့နေသော သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးများနှင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရှိလှသည်။

အခေါက်အခွံမရှိတော့သည့် ခြောက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သည် မြစ်ထဲမှာ လဲကျနေသည်။

ကလေးတစ်ယောက်က ထိုသစ်ပင်ခြောက်၏ကိုင်းကြီးတစ်ခုတွင် ထိုင်နေရာမှ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

“ဟေး...ရွှေပန်းတောမှာလည်း မျောက်တွေရှိတာပဲကွ”

မော်တော်မောင်းသူ၏ စကားကြောင့် လင်းထွန်း ပြုံးမိသည်။

ငြိမ်းက လင်းထွန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ မပြုံးမရယ်တည်တည်လေး။

“ငြိမ်း ရွှေပန်းတော ဘယ်သူ့အိမ်တည်းမှာလဲ၊ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် သိနိုင်ခွင့်ရှိရင်...”

“ဪ...သိနိုင်ပါတယ် လင်းရယ်၊ ငြိမ်း ဘယ်သူ

အိမ်တည်းရမုန်း မသိသေးပါဘူး၊ ရောက်ရောက်ချင်းတော့ ဘာဘုန်းဘုရားဆီ သွားတွေ့မှာပါ”

“ဘာဘုန်းဘုရား ဆိုတာ...”

“ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာ”

“ဪ...ဘုန်းကြီး ဦးမေဓာလား”

“လင်း သိသလား”

“သိတာပေါ့၊ ဒီဘက်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာကို ဆိတ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဘုန်းကြီး ဦးမေဓာရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ ကင်းသူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ငှက်စားဖြစ်တုန်းကလည်း ဘုန်းကြီးဆေးနဲ့ပဲ သက်သာရတာပါ”

“အို...ဟုတ်လား”

ငြိမ်း စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားသည်။

လင်းထွန်း စိတ်ထဲမှာ ပို၍ ဝမ်းသာနေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာဆီလာသော ဤမိန်းမချောလေးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အစရှိက်မလေး မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆအားလည်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“လင်း...”

ငြိမ်း၏ခေါ်သံလေးက တိုးညင်းသည်။

လင်းထွန်းက အကြည့်နှင့် ထူးလိုက်သည်။

“ငြိမ်းဆီကို လာလည်မှာလား”

ဖိတ်ခေါ်ခြင်းပါသော အမေး။

လင်းထွန်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မော်တော်က ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်ခါနီး၍ စက်ရိုက်လေ့
လိုက်သည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် မော်တော်ကပ်မိသည်နှင့် လင်းထွန်းက
ငြိမ်းအတွက် ကုန်းပေါင်ပြား ခင်းပေးသည်။

“ငြိမ်း ဆင်း၊ အိတ်တွေ ကျွန်တော် ယူခဲ့မယ်”

“အို... ဟို...”

“ဆင်းစမ်းပါ ငြိမ်းရယ်”

လင်းထွန်းက အိတ်ကြီးနှင့် ခြင်းတို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။
မော်တော်အလုပ်သမား တစ်ယောက်က အိတ်ကလေး

ကို ယူပေးသည်။

ကလေးတွေ ပြေးဆင်းလာပြီး လင်းကို ဝိုင်းကြည့်နေ
ကြသည်။

“လင်းရဲ့ခြံက အဝေးကြီးလိုသေးလား”

“သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး ငြိမ်းရယ်။ နောက်ထပ် တစ်နှစ်
ရီလောက်ဆို ရောက်ပါပြီ”

လင်းထွန်းက ငြိမ်း၏ပစ္စည်းများကို ကမ်းပေါ်အထိ
ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးသည်။

“နှုတ်ဆက်တယ်နော် လင်း”

လင်းထွန်း ငြိမ်းကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်လုံးများတွင် သံယောဇဉ် အလွန်
ကလေးတွေနှင့်။

အိတ်လိုက်ပို့သော မော်တော်အလုပ်သမားလေးက

မော်တော်ပေါ် ပြန်တက်သွားပြီ။

မော်တော်က စက်မရပ်ဘဲ စောင့်နေဆဲ။

“ကျွန်တော် သွားမယ် ငြိမ်း”

လင်းထွန်း နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကုန်ပေါင်ပြားအတိုင်း

ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ မော်တော်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

ကုန်းပေါင်ပြားကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။

ပေါ်...ပေါ်...ပေါ်...ပေါ်...ပေါ်...

မော်တော် ကမ်းမှခွာပြီ။

ကမ်းပေါ်တွင် လက်ပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသော ငြိမ်း။

xxx

အခန်း (၁၃)

မြစ်ကွေ့ကို မော်တော် လွန်သည်နှင့် ရွှေပန်းတောရွာ
လေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။
ရွှေပန်းတော ရွာလေးနှင့်အတူ ငြိမ်းကိုလည်း မမြင်ရ
တော့ပါ။

“ဘယ်လိုလဲ လင်း၊ လွမ်းနေပြီလား။”

မော်တော်သမား တစ်ဦးက လင်းထွန်း၏ ပခုံးကို ပုတ်၍
နောက်ပြောင်လိုက်သည်။

လင်းထွန်း ပြုံးနေသည်။

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း အသေအချာ အတိအကျမသိပါဘူး။”

လင်းထွန်းက အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
“ဟင်...သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တစ်ညလုံး အတူအိပ်ခဲ့တာတောင် ဘာမှ မသိဘူးလား ဟုတ်ပါ့မလား။”

“အတူမအိပ်ပါဘူး။ သူက လှေပေါ်အိပ်ပြီး ကျုပ်က သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တစ်ညလုံး ထိုင်ခိုက်နေရတာပါ။”

“ဟား...ဟား...ဟား ချို့မနေစမ်းပါနဲ့ လင်းရယ် မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောလို့ ယုံမတဲ့လား။”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ”

လင်း မေးပုံက မာသည်။

“စဉ်းစားကြည့်လေ...ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း တစ်ညလုံး အတူနေရတာ လင်းက ရဟန္တာမို့လား။”

“ရဟန္တာ မဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်မှ လူယုတ်မာမဟုတ်ဘဲဗျ။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား နှစ်ယောက်အတူ နေကြတာနဲ့ ညားသွားရမှာလား။ သူက ကျုပ်ကို ယုံလို့ ကျုပ် လှေပေါ်မှာ ခရီးကြုံလိုက်လာတဲ့ မိန်းကလေးဗျ။”

“ကျုပ် ချစ်သူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ သိတောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး။ လှေပျက်လို့ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တစ်ည အတူနေရတာနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို ကျုပ်က မတော်မတရား စော်ကားရမှာလား။ အဲဒီလို စော်ကားရင် စော်ကားတဲ့ကောင်ဟာ လူယုတ်မာ မဟုတ်ဘူးလား။”

လင်းက မကျေမနပ် မေးလိုက်သည်။

“လင်း ပြောတာ မှန်တယ်။ အဲဒီလို စော်ကားရင် လူယုတ်မာပဲ”

မော်တော်မောင်းနေသော ဦးလေးကြီးက လှမ်းအော်ပြီး ထင်းကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟာ... မတော်မတရား စော်ကားဖို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှစ်ဦးသဘောတူပေါ့”

မော်တော်သမားက စောဒက တက်သည်။
“မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်က သူနဲ့ ခုမှတွေ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘာမှန်း မသိဘဲနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မလဲဗျ”

“ပြီးတော့ မတော်တဆ လှေစက်ပျက်ပြီး ဒုက္ခဖြစ်ကြတာဗျ။ သူ့မှာလည်း သူ့သိက္ခာရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့် သိက္ခာရှိတယ်။ သူကလည်း အပျက်မတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ထူပုံကလည်း ယုတ်မာ စော်ကားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။”

“ကျုပ်မေးမယ်။ ခင်ဗျားဆိုရင် အဲဒီလို ယုတ်မာ စော်ကားမှာလား။”

“ဟာ...လင်းကလည်း”
မော်တော်သမား လေသံပျော့သွားသည်။

“လင်း ပြောတာအမှန်ပဲကွ။ ငါ လင်းကို သဘောကျတာ အဲဒါပဲ။ မင်းမို့ ယုတ်မာစော်ကားရင်လည်း ဟိုက လက်ခံလော့။ လက်ခံရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ ဒါ လူတွေကွ တိရစ္ဆာန်တွေ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ထင်တာတွေ တွေးတာတွေ သိပ်အောက်

တန်းကျတာပဲ”

မော်တော်မောင်းသော ဦးလေးကြီးကို လင်း လေးစား
မိသည်။

စွပ်စွဲပြောဆိုသော လူငယ်တော့ အရှက်ပြေး ပခုံးတွန်း
၍ “ဟူး... အူး” ဟုအော်ပြီး မော်တော်နောက်ဘက်ဆီသို့
ပြေးထွက်သွားလေသည်။

မော်တော်စက်သံ မှန်မှန်နှင့် ဒုဏ္ဍာဝတီမြစ်ကို ဆန်
တက်နေသည်။

“အို...”

မြစ်ကမ်းဘေးမှ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် လှပသော
သစ်ခွပန်းများ။

သစ်ခွပန်းချစ်သော ငြိမ်းကို လင်း သတိရ လွမ်းဆွတ်
မိပြန်သည်။

“ဪ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွမ်းနေမိတာတော့
အမှန်ပါပဲ ငြိမ်းရယ်”

ခွဲခွာခဲ့ရသော ငြိမ်းအတွက် လင်းထွန်းရင်ထဲမှာ ခံစား
နေရပါသည်။

xxx

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၁၄)

မြင့်မားသော်လည်း ပြေလျော့သော တောင်ကြီးတစ်ခု
ခြေရင်းမှ ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် သစ်ကြီး ဝါးကြီးတို့နှင့် မိမ်း
ဆန်းအုပ်ဖွဲ့နေသော ပရိဝုဏ်လေးတစ်ခု ရှိသည်။

တောရိပ် တောင်ရိပ်နှင့် အေးချမ်းလှသော နေရာလေး
ဖြစ်သည်။

ကျေးငှက်တို့၏ စေးသီသံလေးများကလည်း သာယာ
စေပျော်ဖွယ်ရာ။

တောင်ကျစမ်းလေးတစ်ခုတွင် ကြည်လင်သော ရေ
အလျဉ် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်။

စမ်းချောင်းလေးဘေးတွင် သင့်တင့်သော အမြင့်ရှိသည့်

သပ်ရပ်သန့်ရှင်းသော ဝါးကျောင်းလေး တစ်ဆောင်။

ကျောင်းပေါ်တွင် သစ်ခေါက်ဆိုး အညိုရောင်သင်္ကန်းကို ဝတ်ထားသည့် ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့မှာ ဒူးတုပ်လျက် ကန်တော့ နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စိပ်ပုတီးကိုင်လျက် မိန်းကလေး ကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေသော ကပ္ပိယကြီး။

“ဪ... သမီးလေး ရောက်လာပြီကိုး”

နှုတ်ဆက်သံ အေးအေးလေးက သာယာနာပျော်ဖွယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးကို မိန်းကလေးက ရိုသေစွာ မော့ဖူး လိုက်သည်။

ပကတိ ကြည်လင်အေးချမ်းနေသော မျက်နှာတော်နှင့် မေတ္တာ အကြင်နာကြောင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာသော အကြည့်။

“အို...”

တွေ့ချင် မြင်ချင်လွန်းလှသော ဘာဘုန်းဘုရား။

ကြည်ညိုမြတ်နိုးစိတ်နှင့်အတူ ငြိမ်း ရင်မှာ တလုပ် လုပ် ခံစားလာရသည်။

မျက်ဝန်းညိုညိုမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးများ စွတ်စိုလာ သည်။

တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ဖူးသော မေတ္တာ၊ ကရုဏာ ၏ အေးမြချမ်းမြေ့မှုကို ကြည့်နူးလိုက်မော့စွာ ခံစားရသည်။

မေတ္တာတော်နေသော ကလေးငယ်သည် ကြင်နာသော ပီခင်၏ ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်လိုက်ရသော ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ငယ်ငယ်လေးကစပြီး သမီးလေး ကြုံတွေ့ဖြတ်သန်း ခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ဘာဘုန်းနားလည်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ နေရထိုင်ရ ကြုံတွေ့ရမှာတွေကိုလည်း ဘာဘုန်း တွေးကြည့်နိုင်ပါတယ်”

သံသရာခရီးနဲ့စာလိုက်တော့ မျက်မှောက်ဘဝမှာ ဖြတ် သန်းရတဲ့ ဒုက္ခဆိုတာ ဘာမှ မပြောလောက်ပါဘူးလေ...။

လူတွေဟာ သုခလို့ထင်တဲ့ အာရုံခံစားမှုလေးတစ်ခုကို ရဖို့ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်ရတယ်။

ရောက်ချင်တဲ့ ပန်းတိုင်တစ်ခုကို ရောက်ဖို့၊ မလျှောက် ချင်တဲ့ ခရီးတွေကို လျှောက်ရတယ်။

ပန်းတိုင်တစ်ခုက ရောက်ပြီးတော့လည်း နောက်ပန်း တိုင်တစ်ခုအတွက် ဆက်လျှောက်နေကြရပြန်တယ်။

သည်တော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရတာနဲ့စာလျှင် မလုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်နေတာက ပိုများပါတယ်။

ဘာဘုန်းဆန္ဒက အလွန် ကံဆိုးခဲ့တဲ့ သမီးလေးဘဝ ကောင်းစေလှစေချင်တယ်။ သည်ဘဝသာ မကဘူး သံသရာ အထိ လှစေချင်တယ်။

အများသူတကာတွေရဲ့ ဘဝတွေကို လှအောင် ကောင်း အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှ ကိုယ့်ဘဝလည်း လှတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သမီးလေးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ပို့သင့် တယ် ထင်တဲ့နေရာကို ဘာဘုန်း ပို့လိုက်တာပါ။ လုပ်သင့်တယ် ဖြည့်ဆည်းသင့်တယ် ထင်တာတွေကို လုပ်ဖို့ ဖြည့်ဆည်းဖို့ စီ စဉ်ပေးခဲ့တာတွေပါ။

ဒါတွေအားလုံးဟာ သမီးလေး မလုပ်ချင်တာတွေ၊
ချင်လည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သမီးလေး လုပ်ခဲ့ပြီဆို
ဘေးမှ ကပွိယကြီးက ငြိမ်းကိုကြည့်၍ ခေါင်းတည့်
ညိတ် လုပ်နေသည်။

ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို လက်
ပဝါလေးနှင့်တို့၍ ငြိမ်း သုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“လမ်းခရီးလာခဲ့ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား သမီးလေး
“အဆင်ပြေပါတယ် ဘုရား”

မိန်းကလေး၏ အသံတွင် တုန်ယင်မှုလေး ပါနေသလို
“အင်း...ဘာနန်းဆန္ဒအတိုင်း ဒီတောကြီးထဲကို ခု
လေး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘာနန်းမျှော်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့်
အဲဒါဟာ သမီးလေးအတွက် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဝေး
တာဆိုတာ ဘာနန်း နားလည်ပါတယ်”

ကပွိယကြီး ခေါင်းညိတ်နေပြန်သည်။

“ဘာကိုမှ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်လို့ တပည့်တော် မင်း
ရပါဘူး ဘုရား။ ရန်ကုန်မှာ တပည့်တော်အတွက် တွယ်တာ
ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဘာနန်းရဲ့ မေတ္တာရင်ခွင်ရိပ်မှာ အေးချမ်းစွာ
လှုံ့ပြီး ဘာနန်းပေးတဲ့ တာဝန်များကိုသာ အမြတ်တနိုး ဆောင်
ရွက်ချင်ပါတယ် ဘုရား”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာ၏ ရင်ထဲမှာ လိုက်လံ
ကြည့်နူးမှုကို ခံစားရပါသည်။

နေရုဇ္ဈာ

“သိပ်လိမ္မာတဲ့ သမီးလေးကိုရတာ ဘာနန်းနဲ့အတူ ရွှေ
ပန်းတောပါ ကံကောင်းတာပေါ့လေ”

ဘုန်းတော်ကြီးက ကျောင်းအပြင်မှာ လှမ်းမြင်နေရသော
စမ်းချောင်းကလေးဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

စမ်းချောင်းက ကျနေထိုး၍ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ရွှေရည်လက်
နေသည်။

“ကဲ...ဒကာကြီး ဦးဘအေးက သမီးလေးကို ဒီရွာ
အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါဦး”

ဘာနန်းလှမ်းကြည့်သော အဘိုးကြီးကို ငြိမ်း ကြည့်
လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက လက်ထဲမှ စိပ်ပုတီးကို လက်မှာ ပတ်
လိုက်သည်။

“အင်း...ဒီဒေသဟာ ငွေရှာလို့ အလွန်လွယ်ပါတယ်
မိန်းကလေးရယ်၊ ရွှေကျင်မလား၊ ဝါးခတ်မလား၊ မျှစ်ချိုးမလား၊
ခြံစိုက်မလား၊ ယုတ်စွအဆုံး ထင်းခတ်ရင်တောင် ထင်းလှည်း
တစ်စီးတိုက်ဟာ တစ်မနက်ပါပဲ။ တစ်မနက်ဆိုတာတောင် နေ
မထွက်ခင် တောဝင်ရင် နေမပူခင်ရပြီ။ ဝယ်မယ့်ပွဲစားတွေက
လည်း အဆင်သင့်ပဲ။ ထင်းလှည်းတစ်စီးတိုက်ဆိုရင် ငွေငါးရာ၊
တစ်မနက် မျှစ်ချိုးရင်လည်း ငွေငါးရာ၊ ရွှေကျင်တဲ့ လူတွေက
တော့ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ဆိုရင် တစ်ထောင် ထောင်ငါးရာ၊ ဒါ
ပေမယ့် ရွှေရှာသူက နည်းတယ်။ တစ်နေ့လုံးရေထဲမှာ လုပ်ရ
ကိုင်ရတာဆိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ငွေရချင်တဲ့လူတွေက သိပ်

မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ခပ်လွယ်လွယ် ဝါးခုတ်၊ ထင်းခုတ်ပဲ လုပ်ကြတာ များတယ်။ ငွေရှာလို့ အဲဒီလောက် လွယ်တော့ လူတွေက အပင်ပန်းခံပြီး ဝိရိယာနဲ့ မရှာကြဘူး။ တစ်မနက် ထင်းခုတ်လိုက်၊ ငွေငါးရာလောက်ရရင် မကုန်မချင်း စားလိုက်၊ သုံးလိုက်ပေါ့။ စုစုဆောင်းဆောင်းလည်း မရှိကြဘူး။ ဖဲဝိုင်း၊ လောင်းကစားဝိုင်း၊ အရက်ဆိုင်ဆိုတာလည်း သိပ်ပေါ့တယ်။ အိမ်ခြေတစ်ရာမရှိတဲ့ ရွာလေးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြောက်ဆိုင်ရှိတယ်။ မုန့်တီဆိုင် ငါးဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီဆိုင်တိုင်းမှာ အရက်ဝယ်လို့ရတယ်။”

ငြိမ်းက ပြောနေသော ဦးလေးကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပိုက်ဆံကုန်သွားရင် ရွှေကျင်တယ်။ ဝါးခုတ်တယ်။ ထင်းခုတ်၊ မျှစ်ချိုးတယ်...”

“ခါကြောင့်မို့ ဒီအရပ်မှာ မြို့ပေါ်က ပွဲစားတွေ၊ လောင်းကစားသမားတွေ၊ ဒုစရိုက်သမားတွေ အမျိုးမျိုး လာပြီး ကျက်စားကြတယ်...”

“မိန်းကလေးရွာထဲကို ဝင်လာတုန်းက ဝါးရုံပင်ရိပ်တွေမှာ လူတွေ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဖဲရိုက်နေကြတာတွေ သတိထားမိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ် ဦးကြီး။”

“အေး... အဲဒီတော့ ဒီအရပ်က လူတွေဟာ ငွေရှာလို့ လွယ်ပေမယ့် ဘယ်သူမှ မချမ်းသာကြဘူး။ ရရစားစားပဲ ကုန်သွားရင် ထွက်ရှာလိုက်ကြ၊ ရလာရင် သုံးဖြန်းပစ်လိုက်ကြနဲ့ လုံးချာလိုက်နေကြတယ်...”

“ကလေးတွေဆိုတာလည်း စာသင်ကျောင်း မရှိတော့ တစ်ယောက်မှ စာမတတ်ကြဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မျှစ်ချိုး၊ ထင်းခုတ်လိုက်ပြီး ဖဲရိုက်တတ်နေကြတယ်...”

“ကျန်းမာရေးဆိုရင်လည်း ဘာမှ အားကိုးစရာမရှိဘူး။ ရရာ ဆေးပြီးတိုနဲ့ပဲ ဖြစ်သလို ကုနေကြတာ...”

“ဘုန်းကြီး ဦးမေစာ ရောက်မလာခင်တုန်းကဆိုလျှင် လူသေလို့တောင် သရဏဂုံတင်မယ့်ဘုန်းကြီး မရှိဘူး။ လှူချင်အိန်းချင်လို့လည်း သံဃာ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့... ဒုစရိုက်ရွာလေး ဖြစ်နေတော့ပေါ့...”

“လူတွေက ပညာလည်းမတတ်၊ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်ဆိုတော့ လူစိုက်တွေများလာတယ်။ ဒုစရိုက်မူတွေလည်း များလာတာပေါ့။ ရဲတွေ ဘာတွေလဲ အရောက်အပေါက်နည်းတယ်လေ...”

“ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေစာ ရောက်လာမှပဲ ဒိရွာမှာ ကိုးကွယ်စရာ သံဃာရှိလာတယ်။ ကလေးတွေကိုလည်း ကျောင်းခေါ်ပြီး စာသင်ပေးတယ်။ ခုမှ စာတတ်သူ အနည်းအပါး ရှိလာတယ်။”

ငြိမ်းက ဘာဘုန်းဘုရားကို ရိုသေစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဘုန်း ဒီအရပ်ကို လာခဲ့တာကတော့ အေးအေးချမ်းချမ်း တရားဘာဝနာ အားထုတ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေစာက ဆက်ပြောသည်။”

“ဒီအရပ်က ထုံးကျောက်တောင်ကြီးတွေမှာ သူ
လိုက်ကြီးတွေရှိတယ်။ ဒီလိုက်ကြီးတွေမှာ ရှေးကတည်းက
သံဃာတော်တွေ၊ ရသေ့တွေ၊ ယောဂီဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာ
တရားအားထုတ်ပြီး၊ အကျိုးထူးကြေတယ်ဆိုတာ တစ်ဆင့်
တွေ ကြားရလို့ ဘာဘုန်း ဒီအရပ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဘုန်း ဒီကိုရောက်လာတော့ ကိုယ့်
ကို သံသရာက လွတ်မြောက်ရေးအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်
ဒုက္ခဖြစ်နေကြတဲ့ ရွာသားတွေကို သနားစရာ တွေရတယ်”

“ဘာဘုန်း ရောက်လာတော့ ဒီရွာမှာ ကြောက်
ကြောက်စရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ လူလေးယောက်
တယ်။ အဲဒီသေသူတွေကို သရဏဂုံတင်ဖို့ ဘုန်းကြီး မ
နိုင်တော့”

“ဘာဘုန်းက ဒီအရပ်ကို ရောက်လာတော့ ဘုန်း
အဖြစ်နဲ့မဟုတ်ဘူး။ ကိုရင်ကြီးအဖြစ်နဲ့ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့ ရွာသားတွေက ဘာဘုန်းကို
များအတွက် သရဏဂုံတင်ပေးဖို့ ပြောကြတယ်”

“ဘာဘုန်း တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့နဲ့ လုပ်ပေးရပါ
အဲဒီနောက်တော့ ရွာသားတွေက သူတို့မှာ ကိုးကွယ်ရာ
ဒီအရပ်မှာပဲ သတင်းသုံးဖို့ ဝိုင်းလျှောက်ကြတယ်။ ဒီနေရာ
ဝါးကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းလည်း ဆောက်ပေးကြတယ်”

“ဘာဘုန်းရဲ့ တစ်သက်တာမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး
မှန်းချက်နဲ့ အားလုံးကို စွန့်ပစ် ထွက်ခွာခဲ့ပြီးမှ ဒီရွာသား
ဘုရားမရှိ၊ တရားမရှိ၊ သံဃာမရှိ၊ ကိုးကွယ်ရာမရှိ ဖြစ်

ဒုက္ခကို ပိုပြီး ငဲ့ညှာသင့်တယ်လို့ ဘာဘုန်း အတွေးဖြစ်လာတယ်”

“သူတို့မှာ ဆုံးမမယ့်သူလည်း မရှိဘူး။ ဘာသာမဲ့ ကိုး
ကွယ်ရာမဲ့ရင် အကုသိုလ်တွေ ပိုများမယ်။ သံသရာမှာ ဒုက္ခ
ဆင်းရဲတွေ ပိုဖြစ်ကြမယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက် သံသရာမှ လွတ်
မြောက်ရေးထက် ရွာသူရွာသားအများ သံသရာမှာ အကုသိုလ်
မများအောင် ကုသိုလ်ပွားနိုင်သလောက် ပွားအောင် ဆောင်ရွက်
တာက ပိုပြီး အကျိုးများမယ်လို့လည်း တွေးမိလာတယ်”

“မူလ ရည်ရွယ်ချက် ဖျက်ပစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
လေ... ပြောင်းသွားတယ်လို့တော့ ပြောနိုင်ပါတယ်... သူတို့
ကို သာသနာရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ စောင့်ရှောက်ရင်း ကိုယ်တိုင်လည်း
သံသရာက လွတ်မြောက်ရေးကို အားထုတ်ရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုနဲ့ ဒီရွာမှာ နေရင်း ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ ဘဝ
ကို ပိုသိလာရတယ်”

“မကျန်းမာရင် ဆေးကုစရာ မရှိဘူး။ ကလေးတွေ
ပညာမသင်ရဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာဘုန်းက ရွာသူရွာသားတွေကို
တတ်နိုင်သလောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ပါတယ်”

“ကလေးတွေကိုပါ စာသင်ပေးဖြစ်လာတယ်”

“ခုတော့ ဒီတာဝန်တွေကို ဘာဘုန်း ပခုံးပြောင်းချင်လာ
ပြီ။ သမီးလေး ပညာတတ်ဘွဲ့ရဖြစ်ပြီ။ ရွာသားတွေက စာသင်
ကျောင်း ဆောက်ပေးကြမယ်။ ကလေးတွေကို သမီးလေးက
ပညာသင်ပေးရမှာပေါ့။ ဆေးခန်းလေးလည်း ဆောက်ပေးကြမယ်”

ဘာဘုန်း၏စာထဲမှာ ငြိမ်းကို ရှေးဦးသူနာပြုနည်းများ

တတ်အောင်သင်ဖို့ ရေးခဲ့သည်ကို ငြိမ်း သတိထားမိသည်။
 ဘာဘုန်း ဆန္ဒအတိုင်းလည်း ငြိမ်း သင်လာခဲ့ပါသည်။
 “စေတနာ ဆေးကုခန်းလေးကို သမီးလေးကပဲ
 ဝန်ယူရမှာပေါ့။ ဆေးဝါး အပြည့်အစုံရဖို့ကတော့ ဘာဘုန်းက
 တာဝန်ယူပြီး အလှူခံပေးပါမယ်”

“ကလေးတွေ စာသင်ပေးတဲ့ အလုပ်ရော၊ ဆေး
 အလုပ်ကိုရော သမီး တာဝန်ယူပေးပါမယ်”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု၊ ကဲ...ဒကာကြီး ဦး
 အေးက သမီးလေးကို ဒကာကြီး ဦးသိမ်းမောင် ခေါ်ညှိခင်
 အိမ် လိုက်ဖို့လိုက်ပါ။ သူတို့လည်း သမီးလေးကို တွေ့ချင်လှ
 ပေါ့”

“တင်ပို့ ဘုရား”
 ဘာဘုန်းဘုရားကို ငြိမ်း ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်
 သည်။

***

အခန်း (၁၅)

ဤတောင်မြင့်ကြီးများသည် ယခင်ကတည်းက ဤပုံ
 ထီးထီးမားမား ရှိခဲ့ကြသည်။ ဘာမျှမထူးခြား။
 ယခု ဘာကြောင့် ငေးမျှော် တမ်းတ လွမ်းမောစရာ
 နေရသနည်း။

ခြံထဲမှာ ဖြတ်စီးသွားသော စမ်းရေကြည်ကြည်လေးက
 ဘာကြောင့်အတွေးနယ်ခဲ့စရာ ဖြစ်နေရသနည်း။
 သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တစ်ညသာ တွေ့ဆုံခဲ့ရသော ချစ်သူ
 ခွဲခွာခဲ့ရသလို လွမ်းမောနေမိသည်။
 တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်းအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။
 ဘာကိုကြည့်ကြည့် ငြိမ်းမျက်နှာလေးကိုသာ မြင်နေမိ

သည်။

တောင်မြင့်ကြီးများကို ကြည့်လည်း ငြိမ်း၊ စမ်းချောင်းလေးထဲမှာလည်း ငြိမ်း၊ ပန်းဂေါ်ဖီပွင့်များသည်လည်း ငြိမ်း... ကျွဲကောပင်များပေါ်မှာလည်း ငြိမ်း...။

ငြိမ်း၏ အေးချမ်းသော မျက်နှာလေး။
ခွဲခွာခါနီးမှာ လက်ကလေးပြု၍ ကျန်ခဲ့သော ငြိမ်း။
ဤခြံထဲသို့ ငြိမ်းလာလည်လျှင်...
မျှော်လင့် တမ်းတမိသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်။
ကိုယ်ကသာ ငြိမ်းရှိရာ ရွှေပန်းတောရွာကြီးကို သွားရမည်။ သွားချင်သည်။ လှေက စက်မရှိ။

ပြုပြင်ရန်လိုသော စက်အစိတ်အပိုင်းများကို ဖြုတ်၍ ထင်းမော်တော်နှင့် တင်ပေးလိုက်သည်။

သုံးရက်ရှိပြီ။ မရသေး။
မန္တလေးအထိ ပို့၍ ပြင်ရမည်ဟု ဆိုသည်။
လှေပြန်ကောင်းသည်နှင့် ရွှေပန်းတောသို့ ပြေးမည်။

အရေးထဲမှာ ဤလှေကပျက်နေရသေးသည်ဟု ငြုစုပြီးမှ ဤလှေပျက်၍ပင် ငြိမ်းနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသည်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ ပျက်သောလှေကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။

စမ်းချောင်းကလေးဘေးရှိ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ လွမ်းမောနေ၍ မဖြစ်သေး။

ကိုယ်က ငေးနေလျှင် ခြံအလုပ်သမားများက ငေါင်နေကြလိမ့်မည်။ မွေးမြူရေးခြံဘက်သို့ သွားကြည့်ရဦးမည်။

“ဟေ့...ဘသန်း ဒီခြံက ဝက်သားပေါက်လေး တစ်ကောင် လျော့နေပါလား။”

“ဟုတ်တယ် မနေ့ညက ဝက်မကြီးနို့တိုက်ရင်း ဖိမိလို့ သွားတယ်”

“ဟာကွာ . . . အသံတောင် မကြားလိုက်ရဘူးလား။ တို့ ပေါ့တာပေါ့”

“ဟိုမှာ ကြက်ရေခွက်တွေလည်း ရေကုန်နေပြီ”
“ထည့်မယ် လင်း...နွားနို့အဆီ ထုတ်နေလို့ပါ”

“နို့ဆီရော မချက်ရသေးဘူး မဟုတ်လား”
“အခု ချက်တော့မှာပါ။ ဖီးထည့်ထားပါပြီ”

“ဖီးမောင်တို့ကော”
“ခြံထဲမှာပါ လင်း”

လင်းထွန်း ခြံဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။
ဂေါ်ဖီစိုက်ခင်းထဲမှာ ဖီးမောင်နှင့် အောင်ဆင့် ရေ

ကောင်းနေသည်။
ပန်းဂေါ်ဖီပွင့် ဖြူဖြူကြီးများကို မြင်ရသည်က ကြည်

ဆရာကောင်းနေသည်။
ပန်းဂေါ်ဖီစိုက်ခင်းအလွန်တွင် ယခု တစ်ခေါက် ကျွဲ

ပြန်လာမှ တိုးချဲ့ပြီး ပြုပြင်ထားသော သစ်ခွံရုံကလေး
မောင်ထွေးက မွမ်းမံနေသည်။

“ဒီငါးပင် မနေ့ညနေကမှ ရတာလင်း။ ထင်းခုတ်သမား
လာပို့သွားတာ။ ဒီနှစ်ပင်က သုံးဆယ်စီပေးရတယ်။ ဒီသုံး

ပင်က ငါးဆယ်စီပေးရတယ်”

လှပသော သစ်ခွပန်းများဖြစ်သည်။ အပင်လည်း ပါသည်။

“အေး . . . နောက်ရရင်လည်း ရသလောက်သာ ယူ ကွာ၊ သိပ်ရှားပါးတဲ့ သစ်ခွပင်တွေရရင် တစ်ရာ၊ နှစ်ရာအထိ ပေးမယ်လို့ပြော”

ခုမှ သစ်ခွကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေသော လင်းကို မောင် ထွေးက အထူးအဆန်းကြည့်နေမိသည်။

“ဒီသစ်ခွပင်တွေက မမျှော်လင့်ဘဲ ဈေးကောင်းတွေ ရနိုင်တယ်ကွ”

လင်းထွန်း သံပရာခြံဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

***

အခန်း (၁၆)

ဦးသိမ်းမောင် ဒေါ်ညိုခင်တို့အိမ်မှာ လူစည်ကားနေသည်။

“ခုတော့ ငြိမ်းလို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ညီညီကတော့ ငြိမ်းအေးလေ၊ အားလုံး ငြိမ်းအေးသွားအောင် ငါတို့ဘုန်းပေးတဲ့နာမည်ပေါ့”

ဒေါ်ညိုခင်က သမီးချောလေး လာကြည့်သူများကို အား ကောင်းစွာ ရှင်းပြနေသည်။

ငြိမ်းအေးခမျာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ အနေရ အထိုင်ရခက် ကြောင်းပြောသည်။

“လှလိုက်တာနော် . . . မယုံနိုင်စရာ၊ နတ်ရေကန်ထဲ လိုက်သလို တစ်သွေးတစ်မွှေးကို ဖြစ်လာတာပဲ”

အခေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ငြိမ်းကို အနားကပ်ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။

“ဪ...ကြီးတော်ညွန့်ရယ်၊ သူ့အမေ မမြရင်ကလည်း တောသူမို့သာကိုးတော့၊ ဖြူဖြူချောချောပဲဟာ”

“အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့ သူ့အဖေကတော့ ပြောမပြောချင်ဘူး”

“ကဲ...ဒေါ်ညွန့်ကြည့်ပြီးရင် သွားတော့၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

ဦးသိမ်းမောင်က ဒေါ်ညွန့်ကို ပြန်လွှတ်နေသည်။

“ပြန်မှာပေါ့တော်၊ တကတည်း အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ”

ဒေါ်ညွန့် မကျေနပ်။

“သည်းဆို ကျုပ်တို့ သမီးလေးနဲ့ ဒီတစ်သက် ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ ဒေါ်ညွန့်ရေ သမီးလေးပြန်လာလို့ တွေ့ရတာ”

ဒေါ်ညွန့်ခင်က လေပြည်သွေးသည်။

ရောက်သည့်နေ့က တွေ့တွေ့ချင်း ပွေ့ဖက်ပြီး ဒေါ်ညွန့်ခင် ဝမ်းပန်းတနည်းငိုခဲ့သည်ကို ငြိမ်း သတိရနေမိသည်။

ဒေါ်ညွန့်ဆိုသော အဘွားကြီး ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောနေသည်။

“ခြောက်လ သမီးလောက်ကနေ လေးနှစ်ခွဲလောက် အထိ မွေးခဲ့ရတာ၊ ဘုန်းဘုန်းက မွေးဖို့ ပေးခဲ့တာပေါ့၊ ကလေး

ကလည်း တစ်ယောက်မှမရှိတော့ ချစ်လိုက်တာ တုန်နေတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရန်ကုန်က ဆွေမျိုးတွေရောက်လာလို့ ဘုန်းဘုန်းက ပညာသင်ရမယ်ဆိုပြီး သမီးလေးကို ရန်ကုန်ထည့်လိုက်တာ၊ ဦးလိုက်ရတာလေ၊ တစ်နှစ်လောက်အထိ အလွမ်းမပြောဘူး”

“ခုတော့ ကျုပ်သမီးလေးနဲ့ အတူပြန်နေရပြီ”

“သူက ဒီရွာမှာ အမြဲတမ်းနေနိုင်ပါ့မလား”

ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဖွားခင်ဆိုသော အဘွားကြီးက သံသယရှိသည်။

“နေမယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ဒေါ်ညွန့်ခင်က အဖြေပေးပြီးမှ ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“နေမှာပါ အမေ”

ငြိမ်းက ဝင်ဖြေပေးသည်။

“ဒီရွာမှာ ကလေးတွေ စာသင်ပေးမယ်လေ၊ မကျန်းမာတဲ့လူတွေ ဆေးကုပေးမယ်လေ”

“နေနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဒေါ်ညွန့်ကလည်း မယုံချင်။

ခြံစည်းရိုး ဝါးလုံးတန်းကျိုးသံ ကြားရသည်။

“ဟဲ့...ကလေးတွေ သွားကြ သွားကြ ဒီလောက် ကြည့်ရရင် တော်ရောပေါ့”

ပုဆိုးစလွယ်သိုင်း၊ နှပ်ချေးတွဲလောင်းနှင့် ခြံစည်းရိုးမှ ချောင်းကြည့်နေသော ကလေးများကို ဦးသိမ်းမောင်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ကလေးများက မည်သူမျှ မပြန်။

ခြံစည်းရိုးနားပင် ပေကပ်နေကြသည်။

“ဒီကလေးတွေကို သင်ပေးရမှာတော့၊ ငါ့သမီးလေးနဲ့ မတန်လိုက်တာ ကြည့်ပါဦး ညစ်ပေနေကြတာပဲ”

“နောက်တော့ သမီးပြုပြင်ပေးမှာပေါ့ အမေရယ်”

ငြိမ်းကတော့ စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိ။

ကလေးများကို ချစ်ခင်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဒေါ်ညိုခင်ကတော့ သူ့အိမ်သူ့ရင်ခွင်သို့ ပြန်ရောက်လာသော သမီးလေးကို တစ်မိမိမိကြည့်၍ ကျေနပ်နေသည်။

***

အခန်း (၁၇)

ရွှေပန်းတော တစ်ရွာလုံး စောစောအိပ်သည့် အကူငဲ့ နိဟန်တူသည်။ တစ်ရွာလုံး လူသံတိတ်နေပြီ။

မအိပ်၍လည်း မဖြစ်၊ ရွာတွင် မီးမရှိ။ ဖယောင်းတိုင်လည်း ရှားသည်။

စောစောအိပ်ပြီး စောစောထ၍ ရွှေကျင်သွားသည်။ ထင်းခုတ်၊ မျှစ်ချိုးရန် တောသို့ထွက်သည်။

သူ့ရွာနှင့် သူ့အလေ့အထ ကိုက်ညီသည်။ ငြိမ်းကတော့ အိပ်၍ မရသေး။ တွေးစရာတွေက အများကြီး။

ရွှေပန်းတောကို ရောက်သည့်တစ်နေ့အတွင်းမှာပင် သိရသည်တို့က များလွန်းလှသည်။

လမထွက်သေး၍ ရွာလေးကို အမှောင်ထုက လွှမ်းခြုံထားသည်။

ငြိမ်း အိပ်သည့်အခန်းက နှစ်ထပ်အိမ် အပေါ်ထပ်မှာ လေဝင် လေထွက် ကောင်းသည့်အခန်း။

ဦးသိမ်းမောင်နှင့် ဒေါ်ညိုခင်က အသက်ကြီး၍ အတက်အဆင်း မလုပ်ချင်သောကြောင့် အောက်ထပ်မှာပင် အိပ်ကြသည်။

အိမ်ရှင် ဦးသိမ်းမောင်နှင့် ဒေါ်ညိုခင်ကို အဘနှင့် အမေဟု ခေါ်ရသည်။

ငယ်စဉ်ကလည်း ထိုသို့ခေါ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ သူ တို့ပြော၍သာ သိရသည် ကိုယ့်ဘာသာတော့ ဘာမျှမမှတ်မီး

လေးလသမီးက စပြီး လေးနှစ်ခွဲအရွယ်အထိ မွေးခဲ့ကြသော မွေးစားမိဘများဖြစ်သည်။

ငြိမ်းရောက်လာ၍ လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး သိပ်ပျော်နေကြသည်။

ငြိမ်းကိုလည်း သိပ်ချစ်ကြသည်။

ငြိမ်းဘဝတွင် ဤရွာလေးရောက်မှ မေတ္တာရင်ခွင်များမှာ ခိုဝင်ခွင့်ရနေသည်။

အိပ်ရနေရသည်ကလည်း ခုတင်၊ ခြင်ထောင်အသစ်၊ ခေါင်းအုံးအသစ် စောင်အသစ်နှင့်...

ညနေ ဤအခန်းထဲဝင်ကတည်းက အိပ်ရာ ခုတင်အပြင်အဆင်ကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

“အဲဒါတွေ အားလုံး သမီးလေးအတွက်ဆိုပြီး ဘုန်းဘုန်း ပို့ထားတာ”

ဟု ပြောတော့ ငြိမ်း အိပ်ရမှာ မဝံ့သလိုဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်က ငွေနဲ့ ဝယ်ပေးတာလဲ၊ သူများ လှူဒါန်းထားတဲ့ငွေနဲ့”

ငြိမ်း ဆက်မစဉ်းစားဝံ့...

ညနေတွင် ဘဘုန်းဘုရားထံ ရန်ကုန်မှ ပါခဲ့သော အအေးပုလင်းများ လှူမှ အကြောင်းစုံသိရသည်။

“သမီးလေးအတွက် ဘဘုန်းကူညီထောက်ပံ့တာ မှန်သမျှ သမီးလေးပိုင်တဲ့ ငွေနဲ့ချည်ပါ”

ငြိမ်း နားမလည်ပါ...

“ဘဘုန်း တောရဆောက်တည်ပြီး တရားအားထုတ်တော့မယ်ဇန့် ကိုရင်ကြီးဝတ်တော့ ရှိပစ္စည်းအားလုံး အစ်မကြီးကို လှူပေးခဲ့တယ်”

“ဘဘုန်းတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အစ်မကြီးကလည်း အိမ်ထောင်မရှိဘူး၊ အပျိုကြီး၊ ယောဂီဝတ်နဲ့ ရိပ်သာမှာ တရားအားထုတ်နေတာပဲ များတယ်”

“သူကလည်း ဘဘုန်းအတွက် ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အပိုင်းကို မလိုချင်ဘူး၊ ဘဘုန်းတို့က ကျည်း မင်းသမီးရဲ့ အနွယ်အဆက်တွေပေါ့၊ အဲဒီတော့ အစ်မတော်ကြီးကလည်း မာနရှိတယ်၊ ယုံကြည်မှုလို့ ပြောရင်လည်း ရတယ်၊ သူ့အတွက်ရတဲ့ အမွေပုံကနေ စားတယ်၊ လှူတယ်”

“ဘဘုန်းအတွက် အမွေပုံကို သူထိန်းလည်း မထားချင်ဘူးဆိုပြီး ရောင်းချလိုရသမျှ ဘဘုန်းနာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ ထည့်ထားပေးတယ်...”

“သမီးလေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘဘုန်းအစ်မကြီးခါကို စာရေးတိုင်ပင်ဖူးတယ်။ ဘဘုန်းငွေ ဘဏ်မှာရှိတယ် ကြိုက်သလိုလုပ်ပါတဲ့။ သူကတော့ ဘယ်လိုသံယောဇဉ်မှ မပတ်သက်ချင်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ နှမဝမ်းကွဲတော်တဲ့ မရွှေမြကို အကူအညီ တောင်းရတာ”

ငြိမ်း ခုမှ နားလည်လာရသည်။

“ဘဏ် မှာရှိ တဲ့ ငွေ အား လုံး ဟာ လည်း သမီးလေးအတွက် ပါ”

ဟုလည်း ဆက်ပြောသည်။

ငြိမ်းက မလိုချင်ကြောင်း ပြန်လျှောက်တော့ သမီးလေး ကြိုက်သလို လှူနိုင် ပေးနိုင်တယ်။ ဘဘုန်းကတော့ သည်ငွေ အားလုံး သမီးလေးအတွက်ပဲ။ သမီးလေး ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင် တယ်။ ဘဘုန်းကတော့ ထွေးပြီး တံတွေး ပြန်မမျှနိုင်သလို စွန့် လွှတ်ပြီး ပစ္စည်းကို ပြန်ပြီး လှည့်မကြည့်တော့ဘူးဟု ဆိုသည်။

ဘဘုန်း ကျောင်းကအပြန်မှာ ညစာ စားပြီးတော့ အဘ နှင့် အမေကို ငြိမ်းက သူ၏ ငယ်ဘဝနှင့် သူ့မိဘများအကြောင်း မေးသည်။

အစကတော့ မပြောချင်ကြာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။

အဘနဲ့ အမေတို့ မပြောလည်း ငြိမ်း သူများကို မေးလျှင် သိရမှာပါပဲ။ အဘနဲ့ အမေခီက သိရတာ ကောင်းပိုမယ် ထင်လို့ မေးတာပါဟု ပြောမှ အမေက လိုရင်းကို အကျဉ်းချုပ် ပြီး ပြောပြသည်။

ငြိမ်း နားထောင်ရင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

ကံဆိုးရှာသော အမေအရင်းကို သနား၍ မျက်ရည် လည်ရသည်။

အဖေကတော့ ရွှေပန်းတော၏ ဝရမ်းပြေး လူသတ် သမား လူဆိုးကြီး။

သို့သော် လေးလအရွယ် သမီးလေးကို မခွဲနိုင်၍ ရွာမှ မခွာနိုင်သည့်အတွက် ဒုက္ခဖြစ်ရသည်ကို ကြားရသောအခါ ဖခင် မေတ္တာကို နားလည်၍ ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည်။

ဓာတ်ပုံလေးမျှ မကျန်ခဲ့၍ အဖေနှင့် အမေ၏ပုံကို ဘယ်လိုမှ ဖော်၍မရ။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသော ရွှေပန်းတော။

ဝရမ်းပြေး လူသတ်သမားကြီးဖြစ်သော အဖေကြောင့် နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများ အမှန်းပွားခဲ့ကြသော ရွှေပန်းတောကို ငြိမ်း ရောက်လာခဲ့ရပြီ။

ဘဘုန်းဘုရား၏ ဆန္ဒနှင့် စေတနာအတိုင်း ရွှေပန်း တောမှာ ကလေးများကို ပညာသင်ပေးခြင်းဖြင့် ဖခင်တင်ခဲ့သော အကြွေးကို ဆပ်ရန်နှင့် အမှန်းပွားနေသော ရွာသားများကို ညီ သွတ်အောင် ပြုရန် ငြိမ်းဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း

ရွာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ချေဟောက်သံကို ကြားရသည်။
“ဪ...လင်းရယ်”

ဤအသံကိုကြားတော့ လင်းနှင့်အတူ သောင်ပြင်မှာ ရှိခဲ့ရသော ညကို သတိရမိသည်။

ယောက်ျားပီသသော လင်း။

သစ္စာရှိစွာ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့သော လင်း။

တွေ့စက အဆင်မပြေသော်လည်း ခွဲခါနီးမှ ရင်းနှီးခင် မင်ခဲ့ရသော လင်း။

ရင်ထဲမှာ လင်းကို အမှတ်တရဖြစ်နေမိသည်။

လှေစက်ကောင်းသွားလျှင် လာလည်မည်ဟု လင်းက ပြောသွားသည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် လင်း လာစေချင်သည်။ တွေ့ချင်သည်။ တွေ့လျှင်...

ငြိမ်း ဆက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ အတွေးကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ရွှေပန်းတော၏ ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်

***

အခန်း(၁၀)

ဝါးရုံပင်အောက်က အရက်ဆိုင်မှာ ဝိုင်းကောင်းနေသည်။

ဒကာခံသူမှာ အောင်ကြီးဖြစ်၍ လေသံအကျယ်ဆုံးမှာလည်း အောင်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ကဲ...ကြိုက်သလောက် သောက်ကြ၊ ကိုချစ်တီး ကြက်ဥငါးလုံးလောက် ဖောက်ကြော်ဗျာ”

“ဆတ်သားခြောက်ကြော်လည်း တစ်ပွဲထပ်လုပ်ဖေဦး”

“ဟကောင် အောင်ကြီး၊ မင်းဘာတွေ ဟန်ကျလာ သို့လဲ”

“စကားမများနဲ့ကွာ၊ မင်း စားမှာစား သောက်မှာသောက်

အမေးအဖြန်း မထူနဲ့ နှုတ်ကြောင့် သေတယ်တဲ့”

အောင်ကြီး လေသံက မာသည်။

“ဟ . . . သေတော့ မသေပါရစေနဲ့ဦးကွာ၊ ဟေ့ ခွက်ထဲ ထည့်ပါဦးကွ”

“ကိုအောင်ကြီး ရွာက ငါးရက်လောက် ပျောက်နေတဲ့ အချိန် ရွာမှာ ထူးခြားတာ တစ်ခုရှိတယ်ဗျ”

စံသိန်းက သတင်းသမား။ အောင်ကြီးထက် အသက် ငါးနှစ်ငယ်သော်လည်း အရာရာမှာ ပါးနပ်လိမ္မာ၍ အောင်ကြီး က လက်ရုံးတစ်ဆူ အားကိုးနေရသူ။

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ဦးသိမ်းမောင် ဒေါ်ညိုခင်တို့အိမ်မှာ အလွန်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဗျ”

အောင်ကြီးက စံသိန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်ကလဲ”

“ရန်ကုန်ကတဲ့”

“ရန်ကုန်က ဒီရွာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကလေးတွေ စာသင်ပေးမှာတဲ့၊ ဆရာမ . . . တဲ့”

“ဟ . . . ဒီရွာမှာ စာသင်ကျောင်းမှ မရှိဘဲ”

ဘုန်းကြီး ဦးမေဓာဦးဆောင်ပြီး ကျောင်းလည်းဆောက် မယ်၊ ဆေးပေးခန်းလည်း ဆောက်မယ်တဲ့၊ အဲဒီ ဆရာမလေး နာမည်က မငြိမ်းအေးတဲ့”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . အဆန်းတွေပါလား”

“အခု ဆရာမက ဒေါ်ညိုခင်တို့အိမ်မှာနေတယ်၊ သူ စာသင်မယ်၊ မကျန်းမာတဲ့လူတွေလည်း ဆေးကုပေးမယ် ငယ်ငယ်က ဦးသိမ်းမောင် ဒေါ်ညိုခင်တို့ သမီးတဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊ ဦးသိမ်းမောင် ဒေါ်ညိုခင်မှာ သမီးမှ မရှိဘဲ”

အောင်ကြီးက အရက်တစ်ခွက်ကို မော့သောက်ပြီး ညက်ညက်အယုတ်လိုက်ကို ငွန်းနှင့်ဖြတ်၍ စားနေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒေါ်ညွန့်ပြောတာတော့ ဒီရွာက ဦး ငွေ့နဲ့ ဒေါ်မြရင်တို့ရဲ့ သမီးတဲ့၊ ဘုန်းကြီး ဦးမေဓာက ပညာ သင်ဖို့ ရန်ကုန်ကို ပို့ထားတာတဲ့”

အောင်ကြီး ခေါင်းထဲမှာနာမည်တစ်ခုကိုစဉ်းစားနေသည်။

“နေပါဦးကွာ၊ ခုနပြောတာ ဘယ်သူ့သမီး၊ ဦးဘငွေ့ ဒေါ်မြရင်သမီးတဲ့၊ ဒေါ်ညွန့်ပြောတာပဲ၊ ကျုပ်လည်း မသိဘူး”

“နေဦး သူ့အဖေက ဝမ်းပြေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကိုအောင်ကြီးရဲ့ မိဘတွေကို သတ် လို့လား”

“ဟင်း . . . အဲဒီလူရဲ့ သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အဖေလည်း အဲဒီကတည်းက ရဲတွေ ခုခံလို့ ရဲက သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တာ သေသွားတယ်တဲ့” အောင်ကြီးက အရက်ခွက်တစ်ခွက်ကို ထပ်မော့ ကိုက်သည်။ ဒဏ်ရာဟောင်းက အနာတရဖြစ်လာသည်။

“ငါ့အဖေနဲ့အမေ သတ်ခဲ့တဲ့လူ”

“အဲဒီ ဆရာမလေးက သိပ်ချောတာပဲ၊ မျက်နှာလေးကလည်း အေးအေးလေး”

အောင်ကြီး ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ အရက်ကိုသာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်သောက်နေသည်။

ကြာတော့ တစ်ဝိုင်းလုံး အမှူးလွန်ကြပြီ။

“ဟင်း ဟင်း . . . ကိုဘဌေး ငါ့အဖေနဲ့ အမေသစ်တဲလို့”

“ဒါတွေက ကြာပါပြီ”

စံသိန်း အသံလည်း အာလေးရှာလေး ဖြစ်နေသည်။

“ကြာတော့ ကြာပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးဆိုတာ မေ့လို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“အဲဒီတုန်းက ကိုအောင်ကြီး ငယ်ငယ်လေး ရိုဦးမှာပေါ့”

“ရစ်နှစ်ရှိပြီကွ၊ အားလုံးမှတ်မိတယ်။ ငါတောင် အပြေးမြန်လို့ လွတ်သွားတာ၊ အပြေးမမြန်ရင် အသတ်ခံရမှာ။ အဲဒီကတည်းက ငါ့ကို ကျွဲနုဖားက ဘကြီးကျော်ဒင် မွေးခဲ့ရတာ၊ ငါက ဖာစ်ကောင်ကြွက်၊ ဘာမှ ငဲ့စရာမရှိဘူး”

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှာ နေဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ နိရွှေရွှေအရောင်များ လွှမ်းနေသည်။

ဝါးရုံပင်ကြားမှ တစ်ဆင့် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ကို အောင်ကြီး ရိစေ့ကြည့်နေသည်။

နီရဲသော ကောင်းကင်မှာ သွေးများ လိမ်းကျံထားသည့်နယ်။

အခန်း(၁၉)

အောင်ကြီး မျက်စိကို မှိတ်ထားသော်လည်း အိပ်၍ မရ။ သွေးများကို မြင်နေသည်။ သွေးရောင်လွှမ်းသည့် လူသတ်ပွဲကြီး။

စဖြစ်သည်က ဘာမှ ပြောပလောက်သော အကြောင်းမဟုတ်။ ငရုတ်သီးကြော်သည်က စခြင်းဖြစ်သည်။

“ညော်လိုက်တာတော်၊ ဒါ ငရုတ်သီးညော်၊ ငါ့ခြေထောက်မှာ ဝါးစုတ်ထိုးမိလို့ အနာဖြစ်တာသိရက်နဲ့ တမင်လုပ်တာ”

မသိန်းမြ ခြေတစ်ဖက် ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

အနံ့ခံကြည့်သည်။

လေက မြောက်ဘက်မှ လာနေသည်။

“ဟဲ့ . . . ကောင်မတွေ၊ မအော်ဘဲနဲ့ ငရုတ်သီးကြော်တာ ဘယ်သူလဲဟေ့”

မသိန်းမြအသံက စူးရှကျယ်လောင်သည်။

ဘယ်အိမ်ကမျှ ဖြေသံထွက်မလာ။

“ဟင်း . . . တွေ့လို့ကတော့ သိကြသေးတာပေါ့၊ ပါးကွဲအောင် ရိုက်မယ်”

မသိန်းမြ ခြံဝင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

အမေ ဒေါသကြီးသည်ကို အောင်ကြီးသိသည်။

ခါတိုင်းလည်း ခုလိုပင် အော်နေကျ ဆဲနေကျ။

မသိန်းမြနှင့် တွဲဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်ရဲသူ ရွာထဲမှာ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

“ဟဲ့ . . . အနားခင်၊ ညည်းတို့ ငရုတ်သီးကြော်လား”

“မကြော်ပါဘူး၊ မသိန်းမြမယုံရင် မီးဖိုထဲဝင်ကြည့်လေ”

“မကြည့်ဘူး၊ မကြော်ရင် ပြီးရော”

“ဒီဘက်ကလာတဲ့အနံ့၊ ကောင်မတွေ ဘယ်လင်ငယ်ကျွေးဖို့ မအော်ဘဲ ငရုတ်သီးကြော်တာလဲ”

“ဟဲ့ . . . မညိုခင် နင်တို့ကြော်တာလား”

“မကြော်ပါဘူး”

“ငါ နင်တို့မီးဖိုထဲ ဝင်ကြည့်ရမလား”

“ကြည့်ပါတော် သဘောရှိ”

ညော်နံ့က နံနေဆဲ။

“ဟင်း . . . သည်ဘက်က ပိုနံ့တယ်”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သေ့နာကောင်မလဲဟေ့၊ ငရုတ်သီးကြော်နေတာ”

မသိန်းမြ မီးခိုးထွက်သော မီးဖိုကို လိုက်ကြည့်သည်။

မတွေ့ရ။

“ဟဲ့ . . . မိကြိုင် နင်တို့ကြော်တာလား ပြောစမ်း”

“မီးဖိုထဲ ဝင်ကြည့်ပါလား၊ မီးတောင် မရှိဘူး”

“ဟဲ့ . . . မြရင် နင် ငရုတ်သီးကြော်လား”

“မကြော်ပါဘူး”

“ဒီနားက ပိုနံ့တယ်၊ နင်မီးဖိုချောင်ဘက်က လာတဲ့အနံ့”

“မဟုတ်ပါဘူးတော်၊ ကျုပ် ဒီမှာ ကလေးသိပ်နေတာ

မသိန်းမြ မြင်သားပဲ”

မြရင်၏ လေသံက ပျော့သည်။

“ဒါဖြင့် ငါ နင်တို့မီးဖိုထဲ ဝင်ကြည့်ရမလား”

မြရင် ဘာမျှမပြော၊ ကလေးကို နို့တိုက်ရင်း သိပ်နေသည်။

မြရင်တို့ မီးဖိုချောင်နားရောက်မှ ညော်နံ့က ပိုရသည်။

မသိန်းမြ ဒေါသဖြစ်ပြီ။

မီးဖိုတံခါးက မျောက်လက်ချိတ်၍ ပိတ်ထားသည်။

မသိန်းမြက မျောက်လက်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဝင်ကြည့်သည်။
“ဟဲ့...အညာမ၊ ဒါ ငရတ်သီးကြော်အိုး မဟုတ်လို့ ဘာလဲဟင်၊ ဒေါင်...ဒေါင်”

ငရတ်သီးကြော် ဒယ်ပိုင်းကို မသိန်းမြ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ငရတ်သီးကြော်များ အားလုံး မှောက်ကုန်ပြီ။

“ဟင်...မသိန်းမြ တော်...ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဒါ ကျုပ်ယောကျ်ားစားချင်တယ်ဆိုလို့ ကြော်ထားတာ”

မြရင်က ကလေးကို ပုခက်ထဲထည့်ခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

မှောက်ကျကုန်သည့် ငပိနှင့် ငရတ်သီးကြော်ထားသည်များကို ကြည့်ပြီး နှမြောနေသည်။

“နင် ငါ့အနာဖြစ်နေတာကို သိရက်သားနဲ့ အညော်တိုက်သတ်တာလား ကောင်မ၊ ပြောစမ်း”

ဘေးမှ အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမများ လှမ်းကြည့်နေသည်။

အောင်ကြီးသည် အိမ်မှ လှမ်းကြည့်၍ မြင်နေရသည်။

အမေ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်များ အားလုံးကို ကြားနေရသည်။

“လေက တော်တို့အိမ်ဘက် မသွားဘူးထင်လို့ ကြော်တာပေါ့တော်၊ ကျုပ် မီးဖိုထဲဝင်၊ ကျုပ်အိုးကို ဒီလိုမလုပ်ရဘူး”

“ဟင်...ဘာပြောတယ်၊ ကောင်မ အိုးကို လုပ်ရဲတင်မဟုတ်ဘူး၊ လူပါ လုပ်တယ်ဟယ် ကဲ...”

“ဖြန်း...”

မသိန်းမြက သူ့ကြေညာထားသည့်အတိုင်း မြရင်၏ နှုတ်ခိုးကို ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်...တော် ကျုပ်ကို ရိုက်တယ်”

မြရင် ရှေ့ကိုတိုးသည်။ ပြီး မသိန်းမြပါးကို ပြန်ရိုက်သည်။

သို့သော် မထိ။

မသိန်းမြနှင့် မြရင် ဗလချင်းက မတူ။

မသိန်းမြက မြရင် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆောက်သို့ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။

“အမလေး”

“ဒုတ်”

“အား...”

မြရင် အရှိန်နှင့် နောက်ပြန်လဲကျပြီး နောက်စေ့နှင့် ဆောက်ခုံ ရိုက်မိသွားသည်။

ခေါင်းမှ သွေးများ ထွက်လာသည်။ လူကတော့ မသိနိုင် မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။

“အဲဒါ မှတ်ထား၊ ငါတို့ သိန်းမြ ဘယ်ကောင်မမှ အရေးမစိုက်ဘူး၊ ငါ့ကို လာမစမ်းနဲ့ သေသွားမယ်မှတ်”

မသိန်းမြ ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် သူ့အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။

“ဟဲ့...မြရင် မထနိုင်ဘူး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ကြည့်နေကြသော အိမ်နီးချင်း မိန်းမများ ပြေးသွား
မြရင်ကို ထူကြသည်။ မြရင်၏ အမျိုးများလည်း အပြေးအထွေး
ရောက်လာကြသည်။

“မြရင် မြရင်”

“ဟဲ့ . . . မြရင် အသက်မရှိတော့ဘူး။ ခြံထဲ လိုက်
သွားပြီး သူ့ယောက်ျား ခေါ်ကြပါဦး။”

“မြရင် သေပြီ”

“မြရင်ကို သိန်းမြ သတ်လိုက်ပြီ”

ရွာထဲမှာ ဆူဆူညူညူအသံတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ မြရင်
ဘက်မှ အမျိုးများအားလုံး မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြပြီ။

“အမေ အမေ . . . မမြရင် သေပြီတဲ့”

အောင်ကြီးက သူ့အမေ မသိန်းမြကို စိုးရိမ်တကြိမ်
ပြောသည်။

“ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်မ မာယာများတွေ
တာပါ။ ခြံလိုက်သွားစမ်း၊ နင့်အဖေ အိမ်ပြန်ခေါ်ခဲ”

အောင်ကြီး ဒုန်းပြေး၍ ထွက်ခဲ့သည်။

အောင်ကြီးတို့ခြံက ပိုနီးသည်။ အောင်ကြီးက သူ့အမေ
ကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်လာသောအခါ တစ်ရွာလုံး အုတ်အုတ်ကျက်
ကျက် ဖြစ်နေပြီ။

“မြရင်ယောက်ျား ဘဌေးက လူသတ်သမား၊ ဝရမ်း
ပြေး၊ မသိန်းမြတော့ မလွယ်ဘူး”

ထင်မြင်ချက် ပေးသံတွေ။

အောင်ကြီးအဖေ ကိုလှကြီးက မြရင်တို့အိမ် အလျင်
အိမ်ကြည့်သည်။

ဟုတ်သည် မြရင်သေပြီ။

“သိန်းမြ . . . မင်း မြရင်ကို ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာ

“တွန်းပစ်လိုက်တာ”

“အေး . . . ဟိုမှာ သေပြီ”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“မတတ်နိုင်လို့ မရဘူးကွ၊ သူ့အမျိုးတွေ အားလုံး
ကျေမနပ် ဖြစ်နေကြပြီ၊ ပိုဆိုးတာက သူ့ယောက်ျား ဘဌေး
က လူသတ်သမား ဝရမ်းပြေးကွ၊ ဘဌေးလာရင်တော့ ဒုက္ခ
ပဲပဲကွ”

“ဝရမ်းပြေး ဘာဖြစ်လဲ၊ သူလည်း ဒီရွာလာခိုနေတာ
သိသွားရင် သူ့လည်း ဖမ်းမှာပေါ့၊ တော်က ကြောက်နေလို့
လား၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး တော်သတ္တိမရှိဘူးလား”

“ခက်တယ်ကွာ၊ ခုဟာက ကိုယ်က လက်လွန် ခြေ
ညွှန် လှင်? ဟာကွ”

ကိုလှကြီး စိတ်ပျက်နေသည်။

ဘာလုပ်ရမုန်း မသိ။ ခေါင်းတွေ ထူပူနေပြီ။

“ကျုပ်ကတော့ ဘာမှ မကြောက်ဘူး”

မကြောက်ဘူးဆိုသော်လည်း အမေအသံ နည်းနည်း
တုန်နေသည်ကို အောင်ကြီး သတိထားမိသည်။

“ဟော . . . ဟိုကောင် ပြန်လာပြီထင်တယ်”
 အသံတွေ ဆူဆူညီညီ ထွက်ပေါ်နေသည်။
 “ငါ့မိန်းမ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ့မိန်းမကို ဘယ်သူလုပ်ထားလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့မိန်းမ”

ဘဌေးသည် သူ့မိန်းမ မြရင်ကို တုန်နေအောင် ဆူသည်။

ညားသည်မှာလည်း နှစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေး။
 သမီးလေးပင် ခုမှ လေးလသာ ရှိသေးသည်။
 မြရင်ကလည်း ဖြူဖြူသန့်သန့် ချောချော။ သူ့ယောက်ျားဘဌေးကို အလွန်ချစ်သည်။

“ဟင် . . . ငါ့မိန်းမ သေပြီ ဟုတ်လား”

“ဘာ . . . သိန်းမြ”

ပိုင်းဝန်းပြောဆိုကြသော အသံများက ဆူညံနေသည်။

“ငါ့မိန်းမ သတ်တဲ့ကောင်မ၊ ငါ့မိန်းမ သေသလို အေးရမယ်”

လူသံတွေ ဆူညံနေသည်။

“သိန်းမြ နင့်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်”

ဘဌေး၏ ပေါက်ကွဲစွာ အော်ဟစ်လိုက်သော် အသံကို အောင်ကြီး ကြားနေရသည်။ အမေအတွက် စိုးရိမ်သည်။

“ပြဿနာပဲကွာ၊ ဟဲ့ . . . သိန်းမြ လာ . . . နင်အိမ်ထဲဝင်နေ၊ ငါ့သား အောင်ကြီး မင်းအပြင်ထွက်”

အောင်ကြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

မသိန်းမြ အိမ်ထဲဝင်သည်။

“မဆွဲနဲ့ဗျာ”

“လွှတ်ကြကွာ”

“မလွှတ်တဲ့ကောင် ငါ့ခုတ်မှာနော်”

ကိုဘဌေး အသံနှင့် တားမြစ်သံ၊ တောင်းပန်သံများ ကြားနေရသည်။

ရုန်းထွက်ပြီး လာနေဟန်တူသည်။ အသံက ကိုလှကြီးတို့အိမ်ဘက်သို့ နီးလာသည်။

“သိန်းမြ အတွင်းက တံခါးပိတ်ထားစမ်း”

ကိုလှကြီးက အိမ်ရှေ့မှ လှမ်းအော်သည်။

မသိန်းမြ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

“မင်းတုပ်ပါ ထိုးထား”

“ဘယ်မလဲ သိန်းမြ”

ဆွဲထားသူများလက်မှ ဘဌေး လွတ်ထွက်လာသည်။

လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးနှင့် . . .

“ငါ့မိန်းမ သတ်တဲ့ကောင်မ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်မယ်”

ဘယ်မလဲ ခု ထွက်ခဲ့စမ်း”

ကိုလှကြီးတို့ အိမ်ဝင်းထဲသို့ ရောက်လာပြီ။

နောက်မှလည်း လူအုပ်ကြီးပါလာသည်။

ဘယ်သူမှ မဆွဲရဲကြ။

“ဟေ့ . . . ဘဌေး အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဘဌေး လက်လွန် ခြေလွန်တွေ ခြစ်လှန်နေ”

မကောင်းပါဘူးကွာ”

အချို့က ဘဋ္ဌေးကို လှမ်းတားသည်။

လှကြီး အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှကြီးနှင့် သိန်းမြတို့

၏ ဆွေမျိုးများလည်း ရောက်လာကြသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . လှကြီး၊ ဘယ်မလဲ မင်းမိန်းမ၊ မဆိုင်တဲ့လူတွေ ဘယ်သူမှ ဝင်မရှုပ်နဲ့”

ဘဋ္ဌေး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီ။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဘဋ္ဌေးရာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာကွ၊ ငါ့မိန်းမကို သတ်တုန်းကတော့ မသတ်ဖို့ မင်း မတောင်းပန်ဘူးလား”

“ငါလည်း မရှိပါဘူးကွာ၊ ခြံထဲ သွားနေတာပါ”

“မလိုချင်ဘူးကွာ၊ မင်းမိန်းမက ငါ့အိမ်ထဲ ဝင်လာပြီး ငရုတ်သီးကြော် ဒယ်အိုးကိုလည်း ပေါက်ခွဲပစ်တယ်၊ ငါ့မိန်းမကိုလည်း ရိုက်တယ်၊ ပြီးတော့မှ သေအောင်သတ်တာကွ၊ ကြာတယ်ကွာ၊ သူ့ကို ငါသတ်မယ်၊ အိမ်ထဲမှာမို့လား၊ လှကြီး မင်း ခုထုတ်ပေး”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဘဋ္ဌေးရာ၊ သူလည်း သူ့အပြစ်နဲ့သူ ခံရမှာပါ၊ မင်းကို ငါတောင်းပန် . . .”

“ဟာ . . . ကြာတယ်ကွာ၊ မင်း ဖယ်လိုက်၊ သူထွက်မလာရင် ငါအိမ်တံခါးဖျက်ပြီး ဝင်မယ်”

ဘဋ္ဌေးက ရှေ့တိုးသွားသည်။

လှကြီးက အိမ်တံခါးရှေ့မှာရပ်၍ သူ့မိန်းမကို အကာ

ကွယ်ပေးထားသည်။

“ဟေ့ကောင် လှကြီး၊ မင်း မဖယ်ရင် မင်းကိုပါ ငါသတ်မှာနော် ဖယ်ကွာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဘဋ္ဌေးရာ”

လှကြီးက ဖယ်မပေးဘဲ ဆက်တောင်းပန်နေသည်။

“ဟာ . . . ဒီကောင် ငါ့ကို ဒေါသပိုဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်”

ဘဋ္ဌေးက ရှေ့ကို အတင်းတိုးသည်။

လှကြီးက တံခါးရှေ့မှာ ကာထားဆဲ။

ဘဋ္ဌေးက ဓားဖြင့် ရွယ်သောအခါ လှကြီးက ရှေ့ပြေးဝင်ပြီး ဘဋ္ဌေးလက်မှ ဓားကို လှသည်။

နှစ်ဦးသား လုံးထွေးလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

လှကြီးက ဘဋ္ဌေးလက်မှ ဓားကို ရအောင်လှသည်။ ဓားကိုင်လက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသည်။

သို့သော် ဘဋ္ဌေးက သန်မာသည်။ ဓားကိုင်လက်ကို ထုတ်အောင် ရန်ထွက်ပြီးသည်နှင့် လှကြီးကို ဓားနှင့်ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“အား . . .”

လှကြီး လဲကျသွားသည်။

ဘဋ္ဌေး ဓားကို ပြန်နှုတ်သည်။

“ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ပြဿနာတွေတော့ ပိုရှုပ်ကုန်

ပြီ”

ကြည့်နေကြသူများအားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြပြီ။

ဘဌေးလက်မှ ဓားတွင် သွေးများ နီရဲနေသည်။ လှကြီးခမျာ သူ့အိမ်ရှေ့တွင် သွေးအိုင်ထဲမှာ ထဲနေရာသည်။

အိမ်တံခါးမှာ ကာကွယ်သူ မဲ့သွားသည်။

“သိန်းမြ နှင်ထွက်ခဲ့စမ်း”

အထဲမှာ ဘာသံမျှ မကြားရ။

“အေး... နှင်မထွက်ရင် ငါဝင်မယ်ဟေ့”

ဘဌေးက အိမ်တံခါးကို လက်ထဲမှ ဓားနှင့်ခုတ်သဖြင့် တဝန်းဝန်းအသံတွေ ဆူညံနေသည်။

ဝါးထရံတံခါးဖြစ်၍ ခဏအတွင်းမှာပင် ဝါးထရံလွင့်စဉ်ကျိုးပျက် ထွက်လာကြသည်။ သိန်းမြ၏ ဆွေမျိုးဘဌေးကို အော်ဟစ်ပြီး တားနေကြသော်လည်း ဝရမ်းက ဘဌေးကို ဘယ်သူမှ ဝင်မဆွဲရဲ။

ဝန်း ဝန်း ဝန်း...

ဘဌေးက တံခါးကို ခြေဖြင့် တအားကုန် ဆွဲကန်ပြီး ဖွင့်သည်။

ကန်ဖန်များသောအခါ တံခါးမှာ ဒုန်းခနဲပြုတ်ပျက်သွားသည်။

“အမေ... အမေ... ထွက်ပြေး”

အောင်ကြီးက စိုးရိမ်တကြီး အော်နေသည်။

“ဘယ်မလဲ သိန်းမြ”

“ငါဒီမှာဟေ့”

“ဒုတ်... ”

မသိန်းမြက အိမ်ထဲမှာရှိသော သစ်သားချောင်းတစ်ခုနှင့် ဘဌေး၏ ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဘဌေး အရှောင်မြန်၍ ခေါင်းလွတ်သွားသော်လည်း ပခုံးကိုထိပြီး ဘေးသို့ ယိုင်သွားသည်။

“ဟင်... နှင်”

ဘဌေး သိပ်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ။

သိန်းမြက နောက်တစ်ကြိမ် ဘဌေးခေါင်းကို ထပ်ပြီး ရိုက်သည်။

ဘဌေး နောက်ဆုတ်ရှောင်ရသည်။

သိန်းမြ ရှေ့တိုးလာသည်။

လက်ထဲမှ တုတ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်လျက် သိန်းမြက မိန်းမဆိုသော်လည်း အားကောင်းမောင်းခနဲ ဖြစ်သည်။

ဘဌေးမှာ ပခုံးတစ်ဖက် နာနေပြီ။

သိန်းမြကလည်း နောက်တစ်ချီတွင် ချက်ကောင်းမိမိရရထိပြီး ပွဲသိမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

သိန်းမြကို မိန်းမဆိုပြီး ဘဌေး ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောမထားရဲတော့ပါ။

သိန်းမြ ကိုယ်ကြမ်းစိတ်ကြမ်းဖြစ်သလို သတ္တိလည်း ကောင်းသည်။

ပေါ်၍ မှားလျှင် ခံသွားရလိမ့်မည်။ သိန်းမြကိုလည်း ပို၍ စက်ဆုပ်ရွံ့မုန်းသွားသည်။

အခြေအနေ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ရင်း ဘဋ္ဌေး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဘေးမှ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများ၏ အသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

သိန်းမြကို သတိပေးသူ အားပေးသူရှိသလို ဘဋ္ဌေး ကို သတိပေးသူ အားပေးသူလည်း ရှိသည်။

သို့သော် ဘယ်ဘက်ကမှ ဝင်ပြီး မဆွဲရဲကြ။

တကယ့် ပွဲကြီးပွဲကောင်း။

သိန်းမြ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်လာသည်။

သိန်းမြ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

သူတုတ်က တစ်လံသာသာ ရှည်သည်။ လက်ဆဲ ကောင်းသည်။ ဘဋ္ဌေး စားအရှည်က ဘာမျှမရှိ။ ဤအချက် ကို သိန်းမြ အခွင့်ကောင်းယူလိုက်သည်။

“ဟာ...ကဲဟာ”

ဘဋ္ဌေးကို သိန်းမြ တုတ်နှင့် လွှဲရိုက်သည်။

ဘဋ္ဌေး ရှောင်သည်။ မထိ။

သိန်းမြက သတိရှိသည်။ သူတုတ်အရှိန်လွန်ချိန်မှာ ဘဋ္ဌေး စားချက်ဝင်မလာနိုင်အောင် တုတ်ကို အမြန်သိမ်းပြီး နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်သည်။

ဘဋ္ဌေး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဘဋ္ဌေး စိတ်

မရှည်ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ့်အလှည့်ကိုမရောက်၊ သူ့အလှည့် ချည်း ဖြစ်နေသည်။

သိန်းမြက နောက်တစ်ချက် ချလိုက်ပြန်သည်။
ဦး...

ဘဋ္ဌေး နားရွက်ပူခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နားမှ သွေးများ ကျလာသည်။

ခေါင်းကိုသာ ထိလိုက်လျှင် မလွယ်။

ဘဋ္ဌေး နောက်ဆုတ်ပေးရပြန်သည်။

“ကဲ...နင်သေပေတော့”

သိန်းမြက တုတ်ရှည်အားကိုးနှင့် ထပ်ချသည်။

“ကိုဘဋ္ဌေး”

ကြည့်နေသော ပရိသတ်ထဲမှ မြရင်၏ အမျိုးတစ် ယောက်က ရုတ်တရက် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

သတိပေးချင်၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ။

သိန်းမြ၏ ဝေပယမ်းလိုက်သော တုတ်ချက်က လွတ် အောင် ဘဋ္ဌေး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဘဋ္ဌေး၏ အမှားဖြစ်သွားသည်။

နောက်မှ ရှိနေသော သစ်တုံးကို တိုက်မိပြီး ဘဋ္ဌေး ပက်လက်လန်လျက် လဲကျသွားသည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“ဘဌေး သေတော့မှာပဲ”
အသံတွေ ဆူညံစွာ ထွက်လာသည်။
“အမေ သေအောင်ချ ခုနေ သေအောင်ချ”
အောင်ကြီးက သူ့အမေ သိန်းမြကို အော်ဟစ် အားပေး

သည်။

သိန်းမြကလည်း အခွင့်ကောင်းမှာ လက်မနှေးရ။
ပြေးသွားပြီး ဘဌေး၏ ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။
ခုတ်...

ဘဌေး လိုမ့်ရှောင်လိုက်၍ တုတ်က မြေကြီးကို
အရှိန်ပြင်းစွာ သွားထိသည်။

“ကဲဟာ... နင့် အလှည့်”
“အား...”

ဘဌေး လဲကျနေရာမှ သိန်းမြကို ဓားနှင့် လှမ်းထိုး
လိုက်သည်။

သိန်းမြ ရင်ဘတ်မှ သွေးများ ထွက်ကျလာသည်။
တုတ်ကိုထောက်၍ သိန်းမြ ရပ်နေဆဲ။
ဘဌေးကလည်း ဓားကို မနှုတ်သေး။

သိန်းမြက ဘဌေးကို မုန်းတီးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။
ရိုသမျှ ခွန်အားအကုန်ဖြင့် တုတ်ကို ဆွဲမြှောက်လိုက်
သည်။

“ကဲဟာ... ကဲဟာ... ကဲဟာ”
ဘဌေးက မြန်သည်။ ဓားကို အမြန်နှုတ်ပြီး သိန်းမြ

လှုပ်ရှားနိုင်မီ ဆက်ကာ ဆက်ကာ လှုပ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

“ဟယ်...”
“ဟာ...”

ဘေးမှ လူများ မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်ရသည်။
ဗုန်း...

သွေးအိုင့်ထဲမှာ သိန်းမြ လဲကျသွားသည်။
“အမေ...”

အောင်ကြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ အမေ့ကို အော်ခေါ်
တတ်သည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ခုန ငါ့ကို သေအောင်ချခိုင်းတာ
လား”

“ဟာ... ဘဌေး ကလေးကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့”
“အောင်ကြီး ပြေး ပြေး...”

ဘဌေးက ဓားနှင့် လိုက်သည်။ အောင်ကြီး ရှေ့မှ
အားကုန် ပြေးသည်။

“ဘဌေး မလုပ်နဲ့”
“ကိုဘဌေး ကလေးကို မလုပ်ပါနဲ့”

ယောကျာ်းသံ၊ မိန်းမသံ၊ ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်သံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘဌေး ကျန်နေရစ်သည်။
အောင်ကြီးကတော့ တောထဲမှတစ်ဆင့် တောင်ပေါ်

သို့ တက်ပြေးသည်။

ထုံးကျောက်တောင်ဖြစ်၍ လိုဏ်ဂူကြီးများ ရှိသည်။
သို့သော် လိုဏ်ဂူထဲမှာ ဝင်မနေရဲ။ ကိုဘဌေး လိုဏ်
ရှာပြီး အသေသတ်လိမ့်မည်ထင်၍ တောင်ထိပ်အထိ တက်
သည်။

တောင်ထိပ်မှ အောက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။
တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လာသည့် လှုပ်ရှားသံ

မတွေ့ရ။

ခုမှ အဖေနှင့် အမေအတွက် ချုံးပွဲချင်သည်။

အဖေကို သတ်လိုက်တာလည်း မြင်ရသည်။ အ
ကို သတ်လိုက်တာလည်း မြင်ရသည်။ အမေကိုတော့ မ
မချင်းသတ်တာ။

“ဟင်း...တောက်”

ကိုဘဌေးကို ဘယ်တော့မှ မကျေ။

သူ့ကိုလည်း မိလျှင် တွေ့လျှင် အသေသတ်လိမ့်မည်
အောင်ကြီး စိတ်မရဲသေး။ ကိုဘဌေး လက်ချက်နှင့်

မသေချင်။

ပို၍မြင့်သော တောင်ကြီးပေါ်အထိ ဆက်တက်သွား
လိုက်သည်။

xxxxx

အခန်း(၂၀)

သစ်ခုတ်သူက ခုတ်၊ ဝါးခုတ်သူ ခုတ်၊ သယ်သူက
သယ်၊ ရွှေပန်းတော ရွာသားများ ဝမ်းသာအားရ လှုပ်ရှားနေကြ
သည်။

တစ်မနက်အတွင်းမှာပင် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသတင်
ကျောင်းဝင်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် မြေကွက်လပ်မှာ သစ်ပုံ
ဝါးပုံ ဖြစ်သွားသည်။

မြေညိုသူက ညှို့၊ ခြံကာသူက ကာ၊ တိုင်ထုသူက
ထူ၊ ဝါးခွဲသူက ခွဲ၊ ထရံရက်သူက ရက်၊ မိန်းကလေးများက
သက်ငယ်ပစ်သည်။

ကလေးများပင် ပါဝင်၍ ပျော်ရွှင်စွာ လှုပ်ရှားနေကြ

သည်။

ဤအရပ်တွင် သစ်၊ ဝါး၊ သက်ငယ်၊ ဘာမျှ ဝယ်စရာ မလို။ တောထဲ တောင်ထဲမှာ အားလုံး အလကားရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာကလည်း ရွှေပန်းတောတစ် ရွာလုံးကို ဩဇာရှိသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်အရ ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင် ခေါင်းဆောင်၍ ရွာသူ ရွာသားများ ကိုယ်ထူ ကိုယ်ထ မူလတန်းကျောင်းလေးတစ်ဆောင် ဆောက်နေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်က မသင့်မြတ်ကြသူများပင် စာသင် ကျောင်းကိစ္စမှာ အညီအညွတ် ပါဝင်လုပ်အားပေးနေကြသည်။

မိဘများကိုယ်တိုင် စာမတတ်ကြသော်လည်း ကိုယ့် သားသမီးများ ပညာသင်ရမည်ကို ဝမ်းသာကြသည်။

ကလေးများကလည်း စာသင်ရမည်ကို အထူးအဆန်း အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ဒေါ်ညိုခင်၏ အိမ်ခြံစည်း ရိုးမှ အကြိမ်ကြိမ်ချောင်းကြည့်၊ တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ဆရာမ ချောချောလေးကိုလည်း သဘောကျနေကြသည်။

ခုတော့ ဆရာမလေးနှင့်အတူ ဝါးသယ် ထရံသယ် မြေညှိ၊ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ လှုပ်ရှားနေကြရပြီ။

စားပွဲ ကုလားထိုင်၊ သုံးထပ်ပြား၊ သင်ပုန်းကြီး၊ မြေဖြူ ခဲ၊ ဘောဖျက်၊ ဗလာစာအုပ်၊ ခဲတံ၊ ကျောက်သင်ပုန်း၊ ကျောက် တံ စသည့် ကလေးများ စာသင်ရာတွင် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်း များဝယ်ယူရန် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာက ရွာမှ လူကြီးနှစ်

သောက်ကို မန္တလေးသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။

မနေ့ကပင် ထင်းမော်တော်နှင့် လိုက်သွားကြပြီ။

အမှောင်လွှမ်းခဲ့သည့် ရွာကလေးမှာ အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်များကို မြင်နေရပြီ။

ကလေးများမှာ စာသင်ကျောင်းမရှိ၍ ပညာမသင်ရ၊ ပညာမသင်ရ၍ အသိအလိမ္မာမရ။

ငယ်စဉ်ကပင် ဝါးရံပင်ရိပ်များမှာ ရှိနေသည့် ဖဲဝိုင်း များတွင် ထိုင်ငေးရင်း ဖဲရိုက်တတ်လာကြသည်။ ကြီးလာလျှင် အရက်သောက်တတ်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဤရွာကလေးမှာ အရက်သမား၊ ဖဲသမား တွေ များလာသည်။ ဒုစရိုက်မှုတွေ ထူပြောလာသည်။

ပညာမရှိ၍ သူများ ပြောသမျှ ယုံလွယ်သည်။ အလိမ် အညာခံရသည်။

မြို့ပေါ်မှ ဖဲသမားများ၊ ပွဲစားများက ဤရွာသူ ရွာသား တို့၏ လုပ်အားမှရသော ငွေကို အလွယ်နှင့်ယူသွားကြသည်။

ယခုအထိ သစ်ဝါးပေါသေးသည်။ ရွှေကျင်၊ ထင်း ခုတ်၊ မျှစ်ချိုးနှင့် ငွေရှာ၍ လွယ်သေးသည်။

နောင်တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သစ်ဝါးရှားသွားလိမ့် မည်။ အစိုးရကလည်း စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ်သည် ကို ထိန်းချုပ်လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဤရွာသားများ အခက် တွေ့လိမ့်မည်ကို ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာက ကြို၍ စိုးရိမ်သည်။

ပညာတတ်လာလျှင် အသိအမြင် ကျယ်လာလိမ့်မည်။

စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်မှု ပိုရှိလာကြလိမ့်မည်။ ခြံကြီးများ၊ သစ်
စိုက်ခင်းများနှင့် ကြီးပွားတိုးတက်လာအောင် ကြိုးစားကြစေ
သည်။

ခုတော့ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သမီးလေး
ငြိမ်းအေး ရောက်လာပြီ။

စာသင်ကျောင်းလေး အကောင်အထည် ပေါ်ထွက်
မည်။

စာသင်ကျောင်း အောင်မြင်ပြီးလျှင် ဤကျောင်းထဲ
ထဲမှာပင် ဆေးပေးခန်းလေး ဆောက်မည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာလည်း စာသင်ကျောင်းဆောက်
ရာမှာ ပါဝင်၍ အကြံပေး လမ်းညွှန်နေသည်။

ခြေတစ်ဖက်မသန်သော ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေးပင်
ထရံကူရက်နေသည်။

“ကလေးတွေအတွက် ထိုင်ခုံ၊ စာရေးခုံ လိုဦးမှာပေါ့
ဘုရား”

ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေးက ဘေးနားမှ လာရပ်သော
ဘုန်းတော်ကြီးကို ထရံရက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လိုတာပေါ့၊ ဝါးထိုင်ခုံနဲ့ ဝါးစာရေးခုံပေါ့၊ ကိုယ့်တော
ရွာ သဘာဝအတိုင်းပေါ့”

“ကောင်းတယ် ဘုရား”

ဝါးခုံတန်းလေးများကို မြင်ယောင်၍ ဦးဘအေး
သဘောကျနေသည်။

“မြို့ကျောင်းက ခုံတွေလိုတော့ ရွှေ့လို့ ပြောင်းလို့ မ
ရဘူးပေါ့ ဒကာကြီးရယ်”

“ရွှေ့လို့မရလည်း နောက်တစ်နေရာမှာ ခုံရှိဖို့လိုရင်
ပစ်လုပ်မှာပေါ့ ဘုရား၊ ဝါးတွေပေါတာပဲ”

ဝါးခွဲနေသော ဒကာကြီးတစ်ယောက်က သူ့သားနှစ်
ယောက် ပညာရေးအတွက် စိတ်အားတက်နေသည်။

“ဆရာမလေး မလိုက်ခဲပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သွားသယ်
မယ်”

လမ်းတစ်ဖက်မှ တောင်ခြေတောစပ်သို့ ဝါးသယ်ရန်
ဦးအေး လိုက်သွား၍ ကလေးများမှ မသွားရန် တားနေသည်။

“ရပါတယ် ကလေးတို့ရယ်၊ ဆရာမလည်း သယ်မှာ
ပဲ၊ ကလေးတို့နဲ့လိုက်ရတာ ပျော်စရာကောင်းလို့ပါ”

ငြိမ်းအေးနှင့် ကလေးများ အပြန်အလှန်ပြောနေသည်
အခါ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာက လှမ်းကြည့်ရင်း ကြားနေရ
မည်။

“ဆရာမလက်ဖြူဖြူလေးတွေ ယားကုန်မှာပေါ့”
“မယားပါဘူး၊ ကလေးရယ်၊ ဆရာမလည်း ရွှေ့ပန်း

ရွာမှာ မွေးခဲ့တဲ့ ရွှေ့ပန်းတောရွာသူပါပဲ”
“ရွှေ့ပန်းတောရွာသူနဲ့ မတူပါဘူး၊ ဆရာမလေးက
ပိုင်ချောတာပဲ၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်”

“ကလေးတို့လည်း ချောတာပါပဲကွယ်”
“ဆရာမလေးနှင့် နေရသည်ကို ကလေးများ ပျော်

သည်။ ဆရာမလေးနှင့် စကားပြောရသည်ကိုလည်း ကလေးတို့ သဘောကျသည်။

“ဘယ်နေ့ စာစသင်မှာလဲ ဆရာမ”

ကလေးတို့ စာသင်ချင်နေကြပါပြီ။

“တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ဒီကျောင်းလေး ပြီးသွားမှာပဲ ပြီးတာနဲ့ စာစသင်မှာပေါ့”

“ဪ . . . ငါ့မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့အတိုင်း သမီးကလေးက ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ”

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာ၏ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမိသည်။ ငြိမ်းနှင့် ကလေးများ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားကြ သည်။

တစ်ရက်တည်း လူလေးယောက်သေခဲ့၍ ရွာပျက်စ တတ် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ရွှေပန်းတောမှာ ခုတော့ စာသင်ကျောင်းလေးဆောက်ရာတွင် တစ်ရွာလုံး ပျော်ရွှင်နေ ကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဗရတ်ဗရက်ဖြစ်ခဲ့ သည့်နေ့မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုရင်ကြီး ရှင်မေဓာ ရွှေ ပန်းတောရွာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

လက်ထဲမှာ သွေးစွန်းသောစားကို ကိုင်ထားသည့် ထူ သတ်သမားကြီး ဘဌေးသည် သူမယားကိုထိ၍ မချီအောင်နာ ပြီး သတ်သူ သိန်းမြကိုသာမက သူ့ယောက်ျားကိုပါ သတ် ပစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရဲများရောက်လာသောအခါ အ ဖမ်းမခံဘဲ တောင်တော်တော်ပြေး ခုခံသောကြောင့် ရဲများက ပစ်ရခတ်ရ၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

“ဪ . . . ဒေါသနဲ့ မာနကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အကု သိုလ် ဒုစရိုက်တွေ”

ဤဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပြီးသည့်နောက် ရွှေပန်းတောတွင် ကို ဘဌေး၊ မမြရင်တို့၏ အမျိုးများနှင့် ကိုလှကြီး၊ မသိန်းမြတို့၏ အမျိုးများ အမုန်းအငြိုးကြီးမားလာခဲ့ကြသည်။ တစ်နည်းရှိတိုင်း ရန်ဖြစ်ကြ၊ ရိုက်ကြ၊ နက်ကြ၊ ထိုးကြ၊ ခုတ်ကြ ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။ ကြာလာသောအခါ ဆွေမျိုးစုတစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လုံးဝ မခေါ်ကြ မပြောကြသော ရန်သူတွေ ဖြစ်လာကြသည်။

ရွှေပန်းတောရွာမှာလည်း အမုန်းအငြိုးကြီးသောရွာ အသတ်အပတ်များသောရွာ၊ ဒုစရိုက်မှုများသော ရွာအဖြစ် နာ မည်ပျက်လာသည်။

ရွှေပန်းတောဆိုလျှင် လူဆိုး၊ လူမိုက်တွေ နေသော နေရာ၊ မသွားအပ်သောနေရာ၊ ကြောက်စရာကောင်းသောနေ ရာ၊ စရိုက်ကြမ်းသောအရပ်ဟု လူအများက သတ်မှတ်ပြော ဆိုလာကြသည်။

ပညာရေးဌာနက ရွှေပန်းတောကို စာသင်ကျောင်း ဖွင့်ပေးချင်သည်။ သို့သော် ဘယ်ဆရာ၊ ဆရာမမှ သွားချင် သွားဝံ့သူမရှိ။

ရွှေပန်းတောကို အပြင်မှလူလာလျှင် ဒုစရိုက်သမား

များသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ရွှေပန်းတော၏အမည်မှာ ပို၍ပျက်လာသည်။

အခုတော့ ဝရမ်းပြေး လူသတ်သမား ဘဠေး၏ သမီး

လေးက ရွှေပန်းတောကို အလှဆင်ဖို့ ကြိုးစားနေရှာသည်။

ရွာသူရွာသားများကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်အောင် လုပ်နေ ရှာသည်။

အနှစ်နှစ်ဆယ်ဆိုသော ကာလသည် တွေးကြည့်လျှင် ဘာမှ မဝေးသေးသလို ထင်ရသည်။

လူလေးဦး လင်မယားနှစ်စုံ သရဏာဂုံ တင်ပေးခဲ့သော

နေ့။

ထိုနေ့မှာပင် ကိုဘဠေး၊ မမြရင်တို့မှ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လေးလသမီးလေး၏ ကိစ္စကိုလည်း တာဝန်ယူ၍ စဉ်းစားဆုံး ဖြတ်ပေးခဲ့ရသည်။

ကလေးမရှိ၍ ကလေးလိုချင်နေကြသော ကိုသိန်း မောင်၊ မညိုခင်တို့ လင်မယားကိုပေးပြီး အမွှေးခိုင်းရသည်။

နာမည်အတည်တကျမရှိ၍ လူအားလုံး ငြိမ်းအေးသွားအောင် ကလေးနာမည်ကို ငြိမ်းအေးဟု မှည့်ပေးလိုက်သည်။

နောက်မှ သမီးလေး ငြိမ်းအေးကို ပညာရေးအတွက် ရန်ကုန်သို့ ပို့ခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေပန်းတောရွာလေးမှာ ရွာသူရွာသားတို့၏ ကိုယ်ကွယ်အားထားရာ ဘုန်းတော်ကြီး ဦး မေစာဖြစ်သည်။

သမီးလေး ငြိမ်းအေးကလည်း ဖခင်ကြောင့် ညစ်ထေး

သော ရွှေပန်းတောကို အရောင်တင်ရန် ရွာသူရွာသားများ သင့်တင့်ညီညွတ်ရေးကို စာသင်ကျောင်းလေးနှင့် ဆောင်ရွက် သရန် ရွာပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟောတော့...”

“ဟင်...”

ဝါးနှစ်လုံးကိုသယ်၍ လမ်းဖြတ်ကူးလာသော ဆရာမ လေး ငြိမ်းအေး။ လူတစ်ယောက်ကို ဝါးလုံးနှင့် ထိုးမိမလို ဖြစ် သွားသည်။

ထိုလူက အံ့အားသင့်သော်လည်း အချိန်မီ ရှောင် ထိက်နိုင်သည်။

ပြီးတော့ ငြိမ်းအေးကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေ သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါမသိပါလား”

ထိုလူက သူ့နောက်မှ ပါလာသူကို လှမ်းမေးသည်။

“အဲဒါပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဆရာမလေးဆိုတာ” နောက်မှလူက ဖြေသည်။

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ အင်း...မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ တကယ်လှတာပဲကွ”

ရှေ့မှလူသည် ရီဝေသော မျက်လုံးများနှင့် ငြိမ်းအေး ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အို...”

ငြိမ်းအေး ရှက်ကြောက်စိတ် ဖြစ်မိသည်။

“ဟာ . . . ဆရာမ သူတို့က အမှူးသမားတွေ”

ကလေးတစ်ယောက်က ငြိမ်းအေး လက်ကို ဆွဲကာ သွားသည်။

အမှူးသမားမှာ ကလေးကို မကျေနပ်သော်လည်း ကလေး၏ စကားမှန်နေ၍ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ရှေ့ဆက်သွားကြသည်။

“အဲဒီလူကြီး သိပ်တော့ မမှူးဘူးထင်တယ်”
ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ထင်မြင်ချက်။

“မှူးတာပေါ့”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မကျေနပ်။

“သိပ်မမှူးလို့ ငါတို့ ဆရာမလေးလုတာကို သူသိတာပေါ့ဟ၊ မတွေ့ဘူးလား မျက်လုံးကြီးတွေကို ပြူးနေအောင် ကြည့်သွားတာ”

ပြောသောကလေးက မျက်လုံးပါပြူးပြု၍ ကျန်ကလေးများအားလုံးရယ်ကြသည်။ ငြိမ်းပါကလေးများနှင့်ရောပြီးရယ်မိသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရပ်နေသော ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာက လမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝါးသယ်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောနေသောကလေးများနှင့်အတူ သမီးလေးငြိမ်းအေးကို တွေ့ရသည်။

“ဪ . . . ကောင်းလေစွ”

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူး ဖြစ်ရသည်။

အခန်း(၂၀)

အောင်ကြီး အရက်ဖန်ခွက်တိုချပြီး ငါးကြော်ဗိုက်သားကို ဖဲ့ယူလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် စံသိန်း၊ ငါတို့တွေခွဲတာ မင်းပြောတဲ့ ဆရာမလေး သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ဗျာ၊ ဒီရုပ်မျိုးက ဒီရွာမှာ မှားစရာနှစ်ယောက်မရှိပါဘူး”

အောင်ကြီးနှင့် စံသိန်းပြောနေသည်ကို ဆိုင်ရှင် ဦးချစ်တီး ကြားနေရသည်။

“အေး . . . မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒီရုပ်မျိုး နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ လုတာကတော့ တော်တော်လှတယ်”

ဆရာမလေး၏ မျက်နှာကို အောင်ကြီး မြင်ယောင်နေသည်။

အားနာနေသော မျက်နှာ။

တောင်းပန်သော မျက်နှာ။

ရှက်သွားသော မျက်နှာ။

အောင်ကြီး ငါးကြော်ကိုဝါးရင်း သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ထည့်သည်။

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူကွ”

“ငြိမ်းအေးတဲ့၊ ဘုန်းကြီး ဦးမေစာပေးတဲ့ နာမည်၊ အားလုံးငြိမ်းအေးသွားအောင်လို့ ပေးတာတဲ့”

“မငြိမ်းအေးဘူးကွ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေတယ်”

စံသိန်းက အောင်ကြီးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

အောင်ကြီးက ဆိုင်အပြင် အဝေးဆီးသို့ငေးရင်း တွေးနေသည်။

ကိုဘဌေးကို သိပ်မုန်းတယ်။ သူ့အဖေနှင့် အမေကို သူ့ရှေ့မှာတင် သတ်ခဲ့သည်။

သူ့အမေကို ပိုပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုလည်း အသေသတ်ရန် ဓားနှင့်လိုက်သည်။

သူ့တောင်ပေါ်အထိ တက်ပြေးရသည်။ ကြောက်လွန်း၍ တောင်အောက်ကို ပြန်မဆင်းရဲ။ တောင်ပေါ်မှာပင် အိပ်ရသည်။ ထိုညက ဘာမျှမစားရ။

နောက်နေ့များမှာလည်း ရွာမပြန်ရဲ တောထဲမှာပဲ ရရာ စားပြီး ငါးရက်ကြာခဲ့သည်။

ထင်းခုတ်သူများနှင့်တွေ့မှ ကိုဘဌေးကို ရဲများ ပစ်ခတ်၍ သေပြီဟု သိရသည်။

အဖေနှင့်အမေ အသတ်ခံရသော ရွှေပန်းတောရွာမှာ မနေချင်။ နေစရာလည်း ဆွေမျိုးမရှိ။ အဖေ၏အစ်ကို ကျွဲနဖားမှ ဘကြီးလာခေါ်၍ ကျွဲနဖားမှာပင် နေခဲ့ရသည်။ ဘကြီးက ကျောင်းဆရာဖြစ်၍ ကျောင်းထားပေးသည်။ လေးတန်းအောင်တော့ ကျောက်မီးရွာအလယ်တန်းကျောင်း ဆက်ထားပေးသည်။ ရှစ်တန်းအောင်ပြီးတော့ အောင်ကြီး ကျောင်းဆက်မနေချင်။ ရွှေပန်းတောအဆက်နှင့် ထင်းပွဲစားလုပ်သည်။ ဝင်ငွေကောင်းသည်။

ကြီးလာမှတော့ ရွှေပန်းတောမှာ ပို၍ အနေများလာသည်။ ထင်းပွဲစား ဝါးပွဲစားလုပ်ရင်း ပို၍ ဝင်ငွေကောင်းလာသည်။ ရွှေပန်းတောကလူများက စာမတတ်၊ ဘာမျှမသိ၊ အောင်ကြီးအတွက် ဟန်ကျနေသည်။ မန္တလေးမှ လောင်းကစားသမားများခေါ်၍ ဖဲဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်း ထောင်ပေးသည်။ အကောက်အစားအများကြီးရသည်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်၍ အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကိုဘဌေးကို မေ့သလောက်ရှိနေမှ သူ့သမီးကို မြင်ရတော့ ကိုဘဌေးကို မုန်းတီးစိတ်များ ပြန်ပေါ်လာသည်။

သူ့သမီးက ဤရွာမှာ ဆရာမလုပ်မည်ဆိုသည်။

ညနေကတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အလွန်မှန်းသူ၏ သမီးကို သွားတွေ့ရသည်။

သိပ်လှသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

သူ့ကို ဝါးလုံးနှင့် ထိမည်ဖြစ်သွား၍ အားနာသော မျက်နှာလေး။

မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမိသည်။

စံသိန်းကို မေးကြည့်မှ ကိုဘဌေးသမီးမှန်း သိရသည်။ သိသည်နှင့် ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်ရသည်။

ကိုဘဌေးကို မုန်းတီးသောစိတ်က ကြီးလွန်းသည်။ သူ့သမီး သူ့သွေးဆိုသည်နှင့် အမှန်းစိတ်များ ဝင်လာသည်။

“ကိုဘဌေးကို လက်စားချေဖို့ ဒီကောင်မလေးကို သတ်ပစ်ရမလား”

တစ်ရွာလုံး ပြဿနာ ဖြစ်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။

ယခုလုပ်နေသော စာသင်ကျောင်းက ဘုန်းကြီး၏ မေမာ၏ အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေမာကို တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး ကျွဲနဖားအထိ လေးစားသည်။

နောက်ပြီး ကိုဘဌေးကိုမှန်း၍ သူ့သွေးကို မုန်းသော်လည်း ညနေက မြင်ရသည့် ချောချောလှလှ ဆရာမလေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ရန် စဉ်းစား၍မရ။

“ကိုအောင်ကြီး ခင်ဗျားဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ” စံသိန်းက သတိပေးသည်။

“ချလေဗျာ၊ သောက်လေ”

စံသိန်းက ထပ်ထည့်နေရပြီး အောင်ကြီးခွက်မှာ အရာမယွင်းသေး။

“ငါ ကိုဘဌေးကို မုန်းတယ်ကွာ၊ သိပ်မုန်းတယ်” မအောင်ကြီးရင်ထဲမှ ခံစားချက်များ ပွင့်ထွက်လာသည်။

“အဲဒီလူက သေတာကြာပြီပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားမိဘတွေကို သတ်သလို သူလည်း အသတ်ခံရတာပဲ၊ ဒါတွေ မေ့ထားလိုက်ပါတော့”

စံသိန်းက အာလေးလျှာလေးနှင့် ဖြောင်းဖျနေသည်။

“ငါလည်း မေ့ထားတာပဲကွာ၊ မေ့နေတာတောင် ကြာပြီ ခု . . . သူ့သမီးကို တွေ့ရတော့မှ သူ့ကို မုန်းတဲ့စိတ်တွေ ပြန်ပေါ်လာတာကွာ၊ ငါဒီလူကို လက်စားချေချင်တယ်”

အောင်ကြီး မျက်နှာတင်းမာ၍ အောင်ကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ အရက်ခိုးနှင့် ဒေါသအခိုးများ ရောထွေးနေသည်။

“ဟာ . . . ကိုအောင်ကြီး၊ ဒီဆရာမလေးကိုတော့ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူက ဘဌေးရဲသွေးကွ”

“ဟာ . . . အဲဒီလိုပြောရင်တော့ သူ့အမေလည်း ခင်ဗျား အမေကြောင့် သေရတာပဲဗျာ၊ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကြီးမှာ ခင်ဗျား မိဘ မှုဖြစ်ရသလို သူလည်း မိဘမှဖြစ်ရတာပဲ၊ သူ့ကိုတော့ ရန်သူလို သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ၊ သူနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့က ကံတူအကျိုးပေးတွေပါ”

“ဘာကွ၊ ကံတူအကျိုးပေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကံတူအကျိုးပေး”

အောင်ကြီးစိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်မျိုး ဝင်လာသည်။

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံး”

အောင်ကြီးနှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။

“ဘာကောင်းတာလဲဗျ၊ ကိုအောင်ကြီး မဟုတ်တာ

တော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“မဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သိပ်ဟုတ်တာ”

စံသိန်း နားမလည်ပါ။

အောင်ကြီးကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာ

ဖြတ်ချက်ချပြီး ဖြစ်နေသည်။

အလွန်မှန်းသော ဘဠေးကိုလည်း လက်စားချေ

ရမည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာအပါအဝင် တစ်ရွာလုံးနှင့်ထည့်

ပြဿနာဖြစ်စရာ မရှိ။ ရက်စက်မှုလည်း မဟုတ်။

မိန်းမချောလေးကိုလည်း ပိုင်ရမည်။

ဆရာမလေး ငြိမ်းအေးကိုလည်း မရရသည့်နည်းနဲ့

ခိုးပြေးပြီး ပေါင်းသင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောင်ပြဿနာဖြစ်၍ မကျေမနပ် ပြောလာလျှင် . . .

“ကျုပ်တို့က ကံတူအကျိုးပေးမို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြိမ်း

ပြီး အမှန်းတွေပျောက်ကုန်အောင် လုပ်တာပါ”ဟု အကြောင်း

ပြမည်။

“ဖြောင်း . . .”

ကိုယ့်အတွေးကို သဘောကျ၍ စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ . . .ဟာ . . .ကိုအောင်ကြီး ခင်ဗျားဟာကလည်း ဗျာ”

စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်များလဲကျပြီး အရက်များ ဖိတ်စင်ကုန်သည်။

“ဒီလောက် ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဗျာ”

စံသိန်း ကြောက်လာသည်။

“စိတ်ချ စံသိန်း၊ ငါ ဒေါသမကြီးဘူး၊ ရက်စက်တာ တွေ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကြင်နာတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်မယ် ဟား . . . ဟား . . .ဟား . . .”

အောင်ကြီး ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ဘာကြံစည်၍ ဘာဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို လုံးဝထုတ်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

အောင်ကြီးက လူပါး၊ ဆိုင်ရှင် ဦးချစ်တီး နားစွင့်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထည့်ပြီး ကျေနပ်အားရစွာ မော့ချလိုက်သည်။

***

အခန်း(၂၂)

စက်တပ်လှေလေးတစ်စင်း တထုန်းထုန် အသံပေး၍
ရွှေပန်းတောရွာလေး၏ ရေချိုးဆိပ်မှာ ဆိုက်ကပ်လာသည်။

လှေပေါ်မှ လူငယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။
ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် တီရှပ်နှင့် . . .

မြစ်ဆိပ်မှတက်ပြီး မြစ်ကမ်းပါးပေါ်ရောက်သည်နှင့်
ကိုချစ်တီး၏ စားသောက်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟာ . . . လင်းပါလား ဟေ့၊ လာလေ ဘာစားမလဲ”
လင်းထွန်း ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်။ မနက်ပိုင်းမို့ ဆိုင်

ထဲ စားသူရှင်းနေသည်။

“ဘာမှ မစားသေးဘူး ကိုချစ်တီး၊ ဒီရွာမှ ငြိမ်းဆိုတဲ့

မိန်းကလေးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်လောက်က မှ ရောက်လာတာလေဗျာ”

“ဟာ . . . သတင်းတိကျလှချည်းလား၊ လင်းက ထောက်လား”

“တိကျတယ် ကိုချစ်တီးရေ သူက အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်လှေနဲ့ ပါလာတာ”

“ထင်းမော်တော်နဲ့ ပါလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်လှေ စက်ပျက်လို့ သူ့ရော၊ ကျွန်တော်ရော ထင်းမော်တော်နဲ့ လိုက်လာကြတာ၊ ခုမှ လှေစက်ကောင်းလို့ စက်စမ်းရင်း ရောက်လာတာ”

“လင်းနဲ့ အဲဒီဆရာမလေးက ရင်းနှီးလား”

“ဗျာ . . . သူက ဆရာမ”

လင်းထွန်း အံ့ဩသွားသည်။

“ဟာ . . . အတူလာတယ်ဆိုပြီး လင်း သူ့အကြောင်း ဘာမှ မသိဘူးလား”

“ကျွန်ဖားကနေ လှေကြုံလိုက်လာတာလေဗျာ၊ သူ့ကို ငြိမ်းလို့သိတယ်၊ ငြိမ်းအဖြစ်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်၊ ဒီပြင်တော့ ဘာမှ မသိဘူး”

“အင်း . . . လွန်ခဲ့တဲ့ အနစ်နစ်ဆယ်က ရှုပ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ ဒီရွာမှာ နောက်တစ်ခါ ပြန်ရှုပ်ဦးမယ် ထင်ပါလိမ့်ကွာ”

“အဲဒါက ဘာတွေလဲ ကိုချစ်တီး၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

လင်းထွန်း နားမလည်ပါ။

“အင်း . . . လင်းထွန်းပါလာရင် ဒီဇာတ်လမ်းက ပိုရှုပ်

မယ်”

“ဟာ . . . ကိုချစ်တီး၊ ခင်ဗျားဟာက ဘာတွေမှန်းလဲ

သိဘူး”

“ကဲ . . . အဲဒါဆို ထိုင်ဦး”

လင်းက စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုချစ်တီးက ရေခန်းကြမ်းကရားအိုးယူပြီး လင်းအတွက် ဖန်ခွက်ကြီးတစ်ခွက် ငှဲ့ထားပေးသည်။

“သောက်ကွာ . . .”

ကိုချစ်တီးက လင်းထွန်းထိုင်သော စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနစ်နစ်ဆယ်က ဒီရွာမှာ လူသတ်မှုကြီး တစ်ခုဖြစ်တယ်၊ လူလေးယောက် သေတယ်၊ အဲဒါရော ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးတယ်၊ ထင်းမော်တော်သမားတွေ ပြောပြတာ”

“အေး . . . အဲဒီမှာ ဝရမ်းပြေးဘဠေးဆိုတာက သူ့မိန်းမကို သတ်လို့ဆိုပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်၊ သူလည်း ရဲဖမ်းတာ ခုခံလို့ ပစ်ကြခတ်ကြနဲ့ သေသွားတယ်”

“အဲဒီတော့ . . .”

“အေး . . . အဲဒီတော့ လင်းနဲ့အတူလိုက်လာတယ်ဆို

တဲ့ ဆရာမလေး ချောချောလေးက အဲဒီ ဝရမ်းပြေးလူသား
သမား ဘဋ္ဌေးရဲ့ သမီး”

“ဗျာ...”

လင်းထွန်း သိပ်ကို အံ့ဩသွားသည်။

“ဒါပေမယ့် သူပုံက ပညာတတ်”

“ဟုတ်တယ်...ဘုန်းကြီး ဦးမေစာက ရန်ကုန်
ပညာတတ်အောင် သင်ပေးတာ၊ ခု ပညာတတ်လာတော့ ဘုန်း
ကြီးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ရွာကိုလာပြီး ကလေးတွေ စာသင်ပေးမယ်
ခု ကျောင်းတောင် ဆောက်နေကြသည်။”

“ဟာ...ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ခုမှ လင်းထွန်း ဝမ်းသာသွားရသည်။

ဝရမ်းပြေး လူသတ်သမား၏ သမီးဖြစ်ခြင်းကို လင်း
ထွန်း ဂရုမစိုက်ပါ။ ငြိမ်းလာသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ရပ်
ကောင်းမွန်သည်ကိုသာ ဝမ်းသာသည်။

“ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းက ဆက်စရာ ရှိသေးတယ်
လင်းရေ”

“ဘာတွေလဲဗျ”

“ဒီရွာမှာ ဝရမ်းပြေးဘဋ္ဌေးသတ်လို့ သေသွားတဲ့ ကို
လှကြီးနဲ့ မသိန်းမြတို့ရဲ့သား အောင်ကြီးဆိုတာ ရှိနေတယ်”

“ရှိနေတော့ ဘာဖြစ်လဲဗျ”

“အောင်ကြီးက သူ့အဖေနဲ့အမေသတ်တဲ့ ဘဋ္ဌေးကို
မကျေဘူး။ လက်စားချေချင်တယ်”

“ဘာလဲ ငြိမ်းကိုလား”

“အေး...အဲဒါဟာ သူ့ရန်သူ ဘဋ္ဌေးရဲ့သွေးတဲ့”

“ဟာ...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဗျာ၊ သူ့လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်
လို့ရမလား၊ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ပေမယ့် ဒီနေရာတွေက
သွားလာဆက်သွယ်ရေး ခက်တယ်လေကွာ၊ ပြီးတော့...ဒီ
ကောင်တွေက ဖဲဝိုင်းထောင်၊ ဂျင်ဝိုင်းထောင်၊ လူမိုက်တွေနဲ့
ပေါင်းနေတာ”

“ဟာ...လူမိုက်လည်း ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲဗျာ၊
ဒီမှာလည်း လူတွေအများကြီးနဲ့ နေကြတာပဲ၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့က
တော့ လုံးဝလဲ ကိုချစ်တီး၊ သတ္တိရှိရင် လုပ်ကြည့်ပေါ့။”

“ဒါကြောင့်မို့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ လင်းလည်းပါလာရင်
ပိုရှုပ်မယ်လို့ ပြောတာပေါ့။”

“နေပါဦး အဲဒါ ကိုအောင်ကြီးဆိုတဲ့လူက ခု ဒီရွာမှာ
လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက လက်စားချေချင်တယ်ဆိုတာ ကိုချစ်တီး
ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဒီဆိုင်
မှာ အရက်လာသောက်ရင်း ပြောတာကို ငါကြားတာ”

ငြိမ်းအတွက် လင်းထွန်း စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ရသည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲက သူ့သူငယ်ချင်း စံသိန်းကတော့

မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ဖို့ ပြောတယ်။ သူက မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး မစိုးရိမ်နဲ့ ဟုတ်တာပဲလုပ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိပုံရတယ်။ အဲဒါ လင်းဘာမှမသိဘဲနဲ့ ပြဿနာထဲကို ဝင်တိုးမိမှာစိုးလို့ သတိပေးတာ။ ငါပြောတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့”

“မပြောပါဘူး စိတ်ချပါ”

“ငါက လင်းကို ခင်လို့သာပြောတာ။ သူတို့က ငါ့ဖောက်သည်တွေ”

“ကျွန်တော် နားလည်တယ် ကိုချစ်တီး။ ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါနဲ့ ငြိမ်းဘယ်မှာလဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ကို မွေးစားတဲ့ ကိုသိန်းမောင်၊ မညိုခင်တို့အိမ်မှာ။ ဒါပေမယ့် ခုချိန် အိမ်မှာရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီကတည့်တည့်သွား။ ရှေ့ကတော့ တောင်ခြေဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတဲ့ လမ်းကိုလိုက်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေးမှာ စာသင်ကျောင်းဆောက်နေတာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ရှိလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုချစ်တီး”

လင်းထွန်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းလျှောက်သွားပုံက မြန်သည်။

xxx

အခန်း(၂၃)

စာသင်ကျောင်းလေးမှာ အတော်ပင် ပြီးနေပြီ။ သက်ငယ်မိုးနေကြသည်။

မိန်းကလေးများက သယ်ငယ်ပေးနေကြသည်။

“အို...ဟိုမှာ”

ကလေးများနှင့်အတူ သက်ငယ်မိုးနေသော ငြိမ်း။

လင်းထွန်း ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်သွားသည်။

“ငြိမ်း...”

“ဟယ်...လင်း...လင်းလိုက်လာတယ်”

ငြိမ်း သက်ငယ်များကို အမြန်သွားပို့ပြီး လင်းထွန်းထံ

ရောက်လာသည်။

“မျှော်လိုက်ရတာ လင်းရယ်၊ ဘယ်နေ့များ ရော့စ်
လာမလဲလို့”

ငြိမ်းက ရင်ထဲရှိသည်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းထွန်း ဝမ်းသာမိသည်။

“တကယ်ပဲလား ငြိမ်းရယ်”

ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လှေကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းကောင်းခြင်း လာခဲ့တာပဲလေ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကလေးများက ငြိမ်းနှင့်လင်းကို လှမ်း
ကြည့်နေကြသည်။

“လာ . . . ဘဘုန်းဘုရား သွားကန်တော့ရအောင်”

ငြိမ်းက လင်းကို ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သို့ ခေါ်သွား
သည်။

ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး ဘဘုန်းဘုရားကို ကန်တော့
ကြသည်။

“ဪ . . . သမီးလေးက ခြံသမားလေးနဲ့ သိနေတာ
ကိုး”

ငြိမ်းက လင်းလှေနှင့် ခရီးကြုံလိုက်ခဲ့ရမှ သိကျွမ်းခဲ့
ကြောင်း ပြောပြသည်။ သို့သော် လှေပျက်သောကိစ္စ၊ သောင်
ပြင်မှာ တစ်ညနေခဲ့ရသော ကိစ္စများကို မပြောဖြစ်ပါ။

ဘဘုန်းဘုရား ကျောင်းပေါ်ကဆင်းပြီးတော့ စမ်းချောင်း

လေးအတိုင်း တောင်ခြေဘက်သို့ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းဆောက်သူများ၏ အသံများ နောက်မှာ ဝေး
၍ ကျန်ရစ်သည်။

စမ်းရေအေးအေးလေးကို ဖြတ်၍ ကျောက်တုံးများ
ပေါ်မှတစ်ဆင့် အထက်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကျေးငှက်ကလေးများ တေးသီနေကြသည်။

စမ်းချောင်းဘေးမှာ တောပန်းလေးများ လှပစွာပွင့်
လန်းလျက်။

တောင်မရိုးပင်အောက်မှ ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ငြိမ်း
ထိုင်လိုက်သည်။ ငြိမ်းက စမ်းရေအေးအေးမှာ ရပ်လျက်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

အကြည့်မျက်လုံးများတွင် ခံစားနားလည်မှုများနှင့်။

“ကျွန်တော် ခြံကို ပြန်ရောက်ကတည်းက ငြိမ်းကို
တစ်ရက်မှ မမေ့ဘူး၊ အချိန်တိုင်း သတိရနေတယ်”

“ငြိမ်းလည်း လင်းကို သတိရနေတာပဲ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်း
စွာ ဝန်ခံနေမိကြသည်။

“ကျွန်တော် ငြိမ်းအကြောင်းတွေအားလုံး သိပြီးပြီ”

“ရှင် . . .”

ငြိမ်းရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်လေး ဖြစ်မိသည်။

“ငြိမ်းဟာ ရွှေပန်းတောမှာမွေးတဲ့ ရွှေပန်းတောသူ”

ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မျက်လုံးများမှာ အား

ငယ်ရိပ်ကလေးများနှင့် သူ့ဖခင်ကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ကို အထင်သေးမှာ စိုးနေသည်။

“ငြိမ်းမိဘတွေက ဒီရွာလေးမှာ ကြေကွဲစရာအဖြစ် ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်”

လင်းထွန်းက စကားကို သတိထား၍ ပြောသည်။

ငြိမ်း၏ မျက်ဝန်းများတွင် မျက်ရည်ကြည်လေးများ ရစ်ဝဲလာရသည်။

“ဒါပေမယ့် ငြိမ်းက ရွှေပန်းတောကို လှပအောင်လုပ် ဖို့ ပြန်ရောက်လာတယ်”

လင်းထွန်း၏ ခြေအစုံကို တိုးဝှေ့ပုတ်တိုက် စီးဆင်း နေသော စမ်းရေကြည်ကြည်လေးကို ငြိမ်း ငေးကြည့်နေသည်။

“ငြိမ်းဟာ ရုပ်လှသလို စိတ်ထားလှတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်တယ်”

လင်းထွန်းက ဖြူဝင်းသော မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုး စွာ ကြည့်နေသည်။

သို့သော် ငြိမ်းက မျက်လွှာချ၍ စမ်းရေစီးသည်ကို ကြည့်နေဆဲ။

“ငြိမ်း”

လင်းထွန်း၏ ခေါ်သံက တိုးညှင်းသည်။

ငြိမ်း၏ခေါင်းကလေး နည်းနည်းမော့လာသည်။

မျက်လွှာကို အသာပင့်လိုက်သည်။

အကြည့်ချင်းဆုံမိပြန်သည်။

နှစ်ဦးသား၏ရင်မှာ လှုပ်ရှားရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ငြိမ်း၊ ကျွန်တော် ငြိမ်းကို ချစ်တယ်”

လင်းထွန်း ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငြိမ်းထံမှ သက်ပြင်းမောလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ သည်။

မျက်လွှာလေး ပြန်ကျသွားသည်။

“ဒီစကားကို ကျွန်တော် အလွယ်ပြောတာ မဟုတ် ပါဘူး ငြိမ်း၊ အလေးအနက် ခံစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြောတာပါ”

ရွှေပန်းတောကို လင်းထွန်းလာစဉ်က ငြိမ်းကို တွေ့ ချင်မြင်ချင်၍သာ ဖြစ်သည်။ ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖွင့်ပြော ရန် မရည်ရွယ်ခဲ့။

ကိုချစ်တီးစကားကိုကြားတော့ လင်းထွန်း စိုးရိမ်သည်။

ငြိမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်ရှိလာလျှင် ငြိမ်း၏ ချစ်သူအဖြစ်နှင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အကာအကွယ်ပေးချင်သည်။

“လင်း အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး၊ ငြိမ်းအဖေက ဒီရွာမှာ...”

“အဲဒါ ငြိမ်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ငြိမ်းက အပြစ်ကင်း စင်တဲ့ မိန်းကလေး”

လင်းထွန်းက စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ငြိမ်း ထံမှ သက်ပြင်းချသံတွေ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမှ စဉ်းစားစရာမရှိဘူး၊ ငြိမ်း

သာ စဉ်းစားပါ။ ငြိမ်း ကျွန်တော့်ကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အား မနာပါနဲ့ ပြောပါ။”

“လင်းကို ငြိမ်းလေးစားပါတယ်၊ ပြီးတော့ သဘော လည်းကျပါတယ်။”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်း...ကျွန်တော့်ကို...”

လင်းထွန်းက စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

ငြိမ်းက ရက်သောမျက်နှာကလေးကို ငုံ့ထားလိုက် သည်။

ရေထဲက ခြေသံလေးများကို ငြိမ်းကြားနေရသည်။

ရှေ့ဆီသို့ ရွေ့လျားလာသော လင်း၏ ခြေထောက်

များကိုလည်း စမ်းရေမှာ လှမ်းမြင်နေရသည်။

သူ့ရှေ့မှ ကပ်၍ရပ်လာသော ခြေအစုံ...

ငြိမ်းရင်မှာ လှုပ်ရှားရလွန်းသည်။

နုလုံးခန့်သံတွေက မြန်လွန်းနေသည်။

ကြောက်သည်။ သို့သော် ဘာကို ကြောက်မုန်းမသိ။

မောသည်။ ဘယ်လိုအမောမုန်း မသိ။

“ငြိမ်း...”

တုန်ခါမှုမပါသော်လည်း ပုံမှန်မဟုတ်သောအသံ။

ငြိမ်း ပြန်ထူးချင်သော်လည်း မထူးမိ။ ထူး၍မရသည် မဟုတ်။ အင်အားတစ်ခုက ညှိငင်ဖမ်းစားထားသလို လှုပ်ရှား

၍မရ။

လင်းထွန်း၏ လက်ဖဝါးနှစ်ခုက ငြိမ်း ပခုံးပေါ်မှာ ငြင်

သာစွာ ကျရောက်လာသည်။

ငြိမ်း ရုန်းဖယ်ခြင်း မပြုမိ။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောပါဦး ငြိမ်း။”

ငြိမ်း ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ ဘာပြောရမှန်းလဲ မသိ။

ငြိမ်းရှေ့မှာ ရှိနေသည့် ခပ်ရွယ်ရွယ် ကျောက်တုံးပေါ်

၁ လင်းထွန်း ထိုင်လိုက်သည်။

လူချင်း ကပ်ကပ်လေး။ မျက်နှာချင်း နီးနီးလေး။

သို့သော် ငြိမ်း မျက်နှာက အပေါ်က။

ငြိမ်းထိုင်သော ကျောက်တုံးမှာ ပိုကြီး၍ ငြိမ်းက

ပိုမြင့်သောနေရာမှာ ရောက်နေသည်။

ပခုံးပေါ် တင်ထားသော လင်းထွန်း၏ လက်များက

နေရာပြောင်း၍ ငြိမ်း၏ ဖြူနုသော လက်ကလေးများကို ဆုပ် နှိပ်ထားသည်။

ဘဘုန်းဘုရား၏ အဆုံးအမကြောင့် ငြိမ်း ဤအရွယ်

အထိ တစ်ခါမျှ ချစ်သူမထားဘူးသေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်း

၁ စောင့်ရှောက်၍ နေနိုင်ခဲ့သည်။

ယောကျာ်းပျိုတစ်ယောက်၏ ဤကဲ့သို့သော အတွေ့

အထိများကိုလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဘူးသေး။

လင်းထွန်းက မျက်လွှာချထားသော ငြိမ်း၏ မျက်နှာ

လေးကို မော့ကြည့်နေသည်။

“ငြိမ်း...”

ဆုပ်ထားသော လက်များက ပို၍ တင်းကျပ်လာသည်။

သို့သော် နာကျင်လောက်အောင် မဟုတ်။
ငြိမ်းသတိနှင့် မထိန်းလိုက်နိုင်မိ လင်းကို ကြည့်မိ
သွားသည်။

သူ့ကို မော့ကြည့်နေသော လင်း၏ မျက်နှာ။
“အို... ငြိမ်းက အမြင့်မှာ ငြိမ်းငရဲကြီးမှာပေါ့”
ငြိမ်း ကျောက်တုံးပေါ် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်
သည်။

လင်းထွန်းလည်း မတ်တပ်ရပ်သည်။
“အို...”

ငြိမ်း၏ကိုယ်လေး လင်းထွန်းရင်ခွင်မှာ ရောက်သွား
သည်။

လင်းထွန်း၏ လက်နှစ်ဖက်က ငြိမ်းကို တင်းတင်း
လေးပွေ့ပိုက်ထားသည်။

“လူတွေမြင်ကုန်လိမ့်မယ် လင်းရယ်၊ လွှတ်ပါ”
ငြိမ်းက လင်းကို မော့ကြည့်တောင်းပန်နေသည်။
“အို...”

အကာအကွယ်မဲ့သော ငြိမ်းမျက်နှာမှ ပါးပြင်ဖို့မို့
လေးများပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာသော အနက်
နွေးနွေးများ။

ငြိမ်းမျက်နှာသာမက တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကုန်အောင်
ခံစားရသည်။

“တော်ပါပြီ လင်းရယ်၊ လွှတ်ပါတော့”

ငြိမ်း တောင်းပန်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပါဦး ငြိမ်းရယ်”
လင်းထွန်းက မလွှတ်သေး။

မျက်နှာချင်းက နီးကပ်နေဆဲ။

“ပြောလေ ငြိမ်း”

လင်းထွန်း၏ လက်ညှိုးက ငြိမ်း၏ နီထွေးသော နှုတ်
ခမ်းလေးကို ထိကပ်ထားသည်။

“ပြောစရာ လိုသေးလို့လား”

“လိုပါတယ် ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းဆီက အဲဒီလိုပြောလိုက်
တဲ့အဖြေလေးကို ကြားချင်လို့ပါ”

ငြိမ်းက လင်းထွန်း၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်
သည်။

“ပြောပါ ငြိမ်းရယ်”

“အခု မပြောချင်သေးဘူး လင်းရယ်၊ နောက်မှပြော
မယ်”

ငြိမ်း ရှက်နေသေးသည်။

ရှက်ရွံ့မှုကြောင့် ပို၍ နီထွေးနနယ်သွားသော မျက်နှာ
လေးနှင့် သွေးရောင်လွှမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံ...။ လင်း
ထွန်း၊ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

“အို... ဆိုးလိုက်တာ”

ငြိမ်း၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှ ညည်းသံတိုးတိုး ထွက်လာ
သည်။

အခန်း(၂၄)

ငြိမ်းနှင့် လင်းထွန်းတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှ တစ်ဆင့် စာသင်ကျောင်းလေးဆီသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော့်လုပ်အားလည်းပါအောင် အမိုးကူမိုးပေးမယ်နော်”

လင်းထွန်း ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ စာသင်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

သက်ငယ်မိုးနေကြသူများနှင့်အတူ ယှဉ်၍ နေရာတစ်နေရာ တာဝန်ယူလိုက်သည်။

ယနေ့သည် အပျော်ဆုံးနေ့၊ လင်းထွန်းရင်ထဲမှာ မြူးကြွနေအောင် ပျော်နေမိသည်။

ငြိမ်းက သက်ငယ်ပစ်များ သယ်ပေးသည်။

“ဟ... ခြံသမားလေးက သက်ငယ် ကောင်းကောင်း မိုးတတ်တာပဲကွ”

ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေးက ချီးမွမ်းသည်။

ခြံအလုပ်သမားဘဝမှာ အသားကျနေပြီးဖြစ်သော လင်းထွန်းအတွက် သက်ငယ်မိုးခြင်းအလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ ငြိမ်းခမျာ ဟန်မပျက် သက်ငယ်သယ်ပေးနေသော်လည်း ခုချိန်ထိ ထူထူပူပူ ဖြစ်နေဆဲ။

ရင်ထဲမှာ ရှက်စိတ်နှင့် ပျော်စိတ်ကလေးများ ဖော့ထွေးနေသည်။

လင်းထွန်းနှင့် အကြည့်ခြင်းဆုံမိတိုင်း ငြိမ်းပါးထေးများ၊ နှုတ်ခမ်းလေးများသည် ပို၍ နီမြန်းသွားကြသည်။

လုပ်အားအလှူကိုကူညီကြသော သက်ငယ်ပိုးသူများအတွက် ရွာထဲမှ စေတနာရှင်များက ထမင်းပို့ပေးကြသည်။

သက်ငယ်ကိုမိုး၍ ပြီးကြသောအခါ ဒေသထွက်ကုန်ဟင်မျိုးစုံနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြရသည်။

“ခြံသမားလေးက ကျောင်းလာထားစရာ သားသမီးလို့လား”

ရွာသားလေးတစ်ယောက်က ထမင်းစားရင်း လင်းထွန်းကို နောက်လိုက်သည်။

“ခုတော့ မရှိသေးဘူး၊ နောက်ရှိလာတော့ ထားရမှာပေါ့”

လင်းထွန်း၏ အတည်ပေါက် အဖြေကြောင့် ရယ်ကြသည်။

မိန်းမဝိုင်းမှာ ထမင်းစားနေသော ငြိမ်း ကြားပါသည်။ တခြားမိန်းမများ ရောနှော ရယ်ကြသော်လည်း ငြိမ်းမရယ်နိုင်ဘဲ နေလိုက်သည်။

“ကလေး ကျောင်းမထားသေးခင်မှာလည်း ဒီဘက်ကို ခြံသမားလေးရောက်ရင် ကျောင်းကိုဝင်ပါ။ လိုတဲ့ အကူအညီ အကြံအဉာဏ်ပေး၊ ခြံသမားလေးကလည်း ပညာတတ်လို့ ပြောပါတယ်”

ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေးက လာချင်သော လင်းထွန်းကို လာဖြစ်အောင် လမ်းဖွင့်ပေးနေသည်။

“ကျွန်တော် ရှေ့အပတ်ထဲ မန္တလေးရောက်ရင် ရွှေပန်းတောရွာ စာသင်ကျောင်းဆိုတဲ့ သွပ်ပြားတစ်ခု၊ ပန်ချီးဆရာနဲ့ အရေးခိုင်းပြီး ယူခဲ့ပါဦးမယ်”

“အေးကွ၊ ခြံသမားလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ ကျောင်းမှာ ဆိုင်းဘုတ်လိုနေသေးတယ်”

“ဟာ... ခြံသမားလေး နောက်တစ်ခုလဲ ဝယ်ခဲ့ပေးပါဦး”

ကျောင်းနေဖူး၍ ပညာတတ်သော ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်က တောင်းဆိုသည်။

“ဘာလဲ ဦးလေး”

“ခေါင်းလောင်း... ခေါင်းလောင်း”

ဦးထွန်းမောင်က လက်ကိုပါ ခေါင်းလောင်းခေါက် သလိုလုပ်ပြန် အားလုံး ရယ်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ် . . .ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တို့ဆရာမလေး ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းလုပ်ရင် ခေါင်းလောင်းရိုမှ ဖြစ်မှာ”

မိန်းမဝိုင်းမှ ရယ်သံများ ထပ်ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် . . .ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့မယ်”

လင်းထွန်းက တာဝန်ယူသည်။

ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမင်းစားပြီး၍ ရေခွေးကြမ်းသောက် နေကြစဉ် လူနှစ်ယောက် ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဆရာမလေး ရှိလား”

ရှေ့မှလူက မေးသည်။

“ရှိပါတယ်၊ ဘာကိစ္စလဲငါ့တူ”

ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေးက မေးသည်။

“ကျောင်းအတွက် ကျွန်တော်က ငွေတစ်ထောင်ငါး ရာ လှူချင်လို့ပါ”

“ဪ . . .မောင်အောင်ကြီး၊ အေး . . .အေး ရပါ တယ်ကွာ”

“ဆရာမလေးရေ လက်ခံလိုက်ပါဦးဗျာ”

ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်က ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြို သည်။

အောင်ကြီးဆိုသော အမည်ကိုကြား၍ လင်းထွန်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာမလေး ငြိမ်းအေးထလာသည်။

အောင်ကြီးက ငွေတစ်ထောင်ငါးရာကို ငြိမ်းလက်သို့ ပေးလှူသည်။

ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်ကစပြီး လက်ခုပ်တီး၍ အား လုံး လက်ခုပ်တီးပြီး ကောင်းချီးပေးကြသည်။

လင်းထွန်း မတီးလိုက်မိ။

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ မောင်အောင်ကြီး နောင်လည်း ခုလိုပဲ လှူနိုင်ခါနီးနိုင်အောင် ပစ္စည်းဥစ္စာပေါများကြွယ်ဝပါစေ”

ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်ကပင် ဆုတောင်းပေးသည်။ လင်းထွန်းက အောင်ကြီးကို အသေချာကြည့်နေမိ

သည်။

ငြိမ်းကိုကြည့်နေသော အောင်ကြီး၏ မျက်လုံးများကို လင်းထွန်း သဘောမကျ။

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေဗျာ”

အောင်ကြီးက ဆုယူပြီး သူ့လူနဲ့အတူ ပြန်ထွက်သွား သည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား မောင်အောင်ကြီးက ဒီနေ့အရက် မသောက်ဘဲနဲ့ ကျောင်းအတွက် ငွေတွေဘာတွေလှူလို့”

ဦးသိမ်းမောင်က ချီးကျူးသည်။

“မသောက်ဘဲ မနေပါဘူးဗျာ၊ ဒီကနေ ကမ်းနားဆင်း ပြီး ကိုချစ်တီးဆိုင် သွားသောက်ကြမှာပါ၊ ကြည့်ရတာတော့ တောင်ခြေက ဖိုးအေးတဲ့မှာ ဒီနေ့ ဖဲဝိုင်းဖြစ်တယ်ထင်တယ်။

ထုံးစံအတိုင်း အကောက်အစား အများကြီးရလာမှာပေါ့”

ဦးထွန်းမောင်က သူ့ရွာအနေအထားနှင့် သူ့လူများ အကြောင်းကောင်းကောင်းသိသည်။

“သမီး ငြိမ်း၊ အဲဒီ မောင်အောင်ကြီးဆိုတာ သမီး အဖေကြောင့် သေသွားကြတဲ့ ကိုလှကြီးနဲ့ မသိန်းမြရဲ့ သား ပေါ့”

ဒေါ်ညိုခင်က ငြိမ်းအနားသို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောသည်။

“ရှင်...”

ငြိမ်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ခုတော့ ဒါတွေက ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ မောင်အောင်ကြီးကတောင် ငွေတွေဘာတွေ လာလှူတော့ ဘုန်းဘုန်းဖြစ်ချင်သလို အားလုံး ငြိမ်းအေးသွား ကြပြီပေါ့”

ဒေါ်ညိုခင်စကားကြောင့် ငြိမ်းရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွား သည်။

အောင်ကြီးနှင့် သူ့အဖော် ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက် သွားသည်။

လင်းထွန်း အပြန်မှာ ငြိမ်းနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မြစ်ဆိပ်အထိ လိုက်ပို့သည်။

ကိုချစ်တီး ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သောအခါ...

“ဟေး...လင်း ပြန်ပြီးလားဟေ့၊ ခေါက်ဆွဲကြော် စားသွားလေ”

ကိုချစ်တီးက လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ထမင်းစားခဲ့ပြီ ကိုချစ်တီးရေ ပြန်မယ်”

ဆိုင်ထဲမှာ အရက်သောက်နေသူများကို လင်းထွန်း လှမ်းမြင်ရသည်။

စားပွဲတစ်ခုတွင် စောစောက ငွေလှူသွားသော အောင်ကြီးနှင့် သူ့လူ။

စားပွဲပေါ်မှာ ပုလင်းတစ်လုံးထောင်လျက်။

လင်းထွန်း ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းအတွက် စိုးရိမ်သည်။

အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် သူ့ခြံကလည်း ရွှေပန်းတော နှင့် တစ်နာရီခန့် ဝေးသည်။

မြစ်ဆိပ်ရောက်တော့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ရေ အိုးရွက်၍ တက်လာသော မိန်းကလေးများနှင့် စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်သည်။

ငြိမ်းက လင်းထွန်းလှေနားအထိ လိုက်ပို့သည်။

“စောစောက ငွေလာလှူတဲ့ အောင်ကြီးကို သတိ ထားငြိမ်း”

အရက်သောက်နေသည်ကို မြင်ခဲ့ရသော အောင်ကြီး ကို လင်းထွန်း သဘောမကျ။

“ငြိမ်းအတွက် စိတ်ချပါ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ လင်းသာ လှေကို သတိထားပြီးသွား၊ ဒီက အထက်တက်ရင် ဒုဠာဝတီ က ရေစီးပို့သန်တယ်၊ ကျောက်ဆောင်တွေလည်း ရှိတယ်တဲ့ ဟုတ်လား”

မိမိအတွက် စိုးရိမ်နေသော ငြိမ်း၏ ပြောပုံလေးကို
လင်းထွန်း သဘောကျ၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ငြိမ်းက ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်လို့လား”

ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လင်းရော ငြိမ်းအတွက် စိုးရိမ်တာပဲ မဟုတ်လား”

လင်းထွန်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အတူတူပေါ့”

ငြိမ်းပြောပုံက ချစ်စရာ။

“ဒါဖြင့် ငြိမ်း ကျွန်တော့်ကို . . .”

“ချစ်တယ်”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားမှု သင်္ကေတကို ကြည့်၍ သိရခြင်း
ဖြစ်သည်။ အသံကို မကြားရ။

သို့သော် လင်းထွန်းရင်ထဲမှာ သိပ်ကို ပျော်သွားသည်။

လှေစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။

လှေစက်သံက ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆလောက် ပိုကျယ်

နေသည်ဟု လင်းထွန်း ထင်လိုက်သည်။

ပျော်နေသော စက်တပ်လှေကလေးက ရေစီးသန်

သော ခုဋ္ဌာဝတီမြစ်ကို ရှုပ်တိုက်၍ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

***

အခန်း(၂၅)

ညနေခင်း နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဖြစ်သည်။

ရွှေပန်းတော ရွာသူများ မြစ်ဆိပ်ဆင်း၍ ရေခပ်ချိန်

ထမင်းချက်ချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ဗျိုင်းဖြူတစ်အုပ် ရွှေပန်းတောရွာပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသန်း

သွားကြသည်။

“ဆရာမလေး ရှိလား”

“သမီးရေ အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူပါလိမ့်”

ဒေါ်ညိုခင်က မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေဆဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ သမီးရှိပါတယ်”

ငြိမ်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူမသိသော လူတစ်ယောက်

“ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်က ဆရာမလေးကို အခေါ် လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ ပွဲစားတစ်ယောက်က စာသင်ကျောင်းအတွက် ငွေငါးထောင် လှူချင်လို့တဲ့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

မသိသော လူကို ငြိမ်းသံသယမရှိ။

ဤရွာကို သူရောက်သည်က မကြာသေး။ သူမသိ သောလူတွေ အများကြီး။

ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်ဆိုသည်က ကျောင်းကိစ္စမှာ ကမကစ လုပ်နေသူ။

“အမေ ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင် ခေါ်လို့တဲ့။ သမီး လိုက်သွားဦးမယ်”

“ဟဲ့...ဘာကိစ္စလဲ သမီး”

“ပွဲစားတစ်ယောက်က ကျောင်းအတွက် ငွေငါးထောင် လှူလျင်လို့တဲ့”

“ခဏစောင့်ပါလား သမီး။ ဒီဟင်းအိုးလေးကျက်ရင် အမေ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ပွဲစားက ရေတံခွန်ဘက်ကို ဆက်တက်မှာမို့ ခုအမြန် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

လာခေါ်သူက အလျင်လိုသည်။

“ရပါတယ် အမေ၊ သမီး မထွေးရင် ဝင်ခေါ်သွား လိုက်မယ်”

မထွေးရင် အိမ်က လမ်းမှာပင် ရှိသည်။

“အေးအေး မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ သမီး၊ ထမင်းစောစော စားရအောင်”

ဒေါ်ညိုခင် မီးဖိုထဲမှ ထွက်၍ပင် မကြည့်ဖြစ်လိုက်။

လာခေါ်သူနှင့်အတူ ငြိမ်း လိုက်သွားသည်။

ထွေးရင်ကို အိမ်ဝင်ခေါ်တော့ ထွေးရင် မရှိ။ မြစ်ဆိပ် ဘက် ရေခပ်ဆင်းနေသည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရသည် ကိစ္စမရှိ။ စိတ်ချယုံကြည်စွာ လိုက်သွားသည်။

“ဦးထွန်းမောင်က မြစ်ဆိပ်မှာ စောင့်နေတာခင်ဗျ။ ပွဲစားက လှေထွက်ခါနီးမှ ဦးထွန်းမောင်ပြောတာကို သဘော ကျပြီး ငွေလှူချင်စိတ် ဖြစ်လာတာ”

“ဒါဖြင့်...”

“ကျွန်တော်တို့ မြစ်ဆိပ်ကို သွားရမှာပါ”

ကောင်းသည်။ မြစ်ဆိပ်မှာ ရေခပ်သော ထွေးရင်နှင့် တွေ့နိုင်သည်။ ထွေးရင်ကိုခေါ်ပြီး အတူပြန်လာမည်ဟု ငြိမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ခေါ်သွားသည်က ရွာလမ်းထိပ်မှ မြစ်ဆိပ် မဟုတ်။ ရွာတောင်ဘက် ကျောက်ဆောင်အကွယ်မှ မြစ်ဆိပ် ဖြစ်သည်။

“လှေက ဟိုမှာ”

အမိုးတင်ထားသော စက်တပ်လှေတစ်စင်း ကမ်းစပ် မှာ ရပ်ထားသည်။

“ဦးထွန်းမောင်ရော”

“လှေပေါ်မှာ စောင့်နေတယ်”

လှေအဖိုးကို ရောက်ပြီ။

“လှေပေါ်တက်လိုက် ဆရာမလေး”

ငြိမ်းစိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်၍ မတက်သေးဘဲ ရပ်နေလိုက်သည်။

“ဦးထွန်းမောင် ဆရာမလေး လိုက်လာပြီ”

“အေး...အေး”

လှေအဖိုးအောက်မှ ထွက်လာသော အသံ။

“တက်လေ ဆရာမလေး”

ခေါ်လာသူက လှေကို မလှုပ်အောင် ထိန်းကိုင်ထားသည်။

လှေကိုင်ပေးထားသည်ကို အားတုန့်အားနာဖြစ်ပြီး

ငြိမ်း လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်မိသည်။

“အဖိုးအောက်ကို ဝင်လိုက် ဆရာမလေး”

လှေအဖိုးလေးက နိမ့်သည်။ ခေါင်းငုံ့ဝင်ရမည်။

ငြိမ်းစိတ်ထဲမှာ သံသယများ ဖြစ်လာပြန်သည်။

လာခေါ်သူပါ လှေပေါ်ရောက်နေပြီး ငြိမ်းနောက်မှာ ရပ်နေသည်။

“အထဲကိုကြွပါ ဆရာမလေး”

လှေအဖိုးအောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ။

ဤရွာတွင် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုမည့်သူ မရှိဟု ထံ

လိုက်မိသည်။

သူသည် ရွာကို အကျိုးပြုရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို တစ်ရွာလုံးလည်း သိ၍ သူ့ကို ချစ်ခင်နေကြသည်။

ငြိမ်း စိတ်ချလက်ချ လှေအဖိုးအတွင်း ငုံ့ဝင်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ငြိမ်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

လှေအဖိုးအောက်မှာ ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင် မရှိ

လူတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

အဖိုးကနိမ့်၍ လှေထဲမှာ နည်းနည်းမှောင်နေသည်။

“ထိုင်ပါ ဆရာမလေး။ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့”

“အို...ရှင်”

ငြိမ်း ထိုသူကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသွားသည်။

ဝါးသယ်ရင်း တိုက်မိမလိုဖြစ်ခဲ့သောသူ။

လင်းလာသည့်နေ့က ငွေ ၁၅၀၀ လာလှူသူ ကို

အောင်ကြီး။

“ထုန်း...ထုန်း...ထုန်း”

လှေစက်သံ ထွက်လာသည်။

ငြိမ်း လှေထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

နောက်ကျသွားပြီ။ လာခေါ်သူက အဝင်ပေါက်မှာ ပိတ်

ရပ်ထားပြီ။

“အကြမ်းမဖက်ချင်ဘူးဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေပါ၊ အော်မယ်၊ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင်တော့ အကြမ်းကိုင်ရလိမ့်မယ်”

အောင်ကြီး မျက်နှာရော လေသံပါ တင်းမာသည်။ တကယ့်လုပ်မည့်ပုံ။

“ရှင်...ရှင် အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ ဆင်းမယ်”

ငြိမ်း ပြောဆိုလှုပ်ရှားစဉ်မှာပင် စက်တပ်လှေကလေးက ဒုဠာဝတီမြစ်အတိုင်း တရှိန်ထိုး ပြေးထွက်သွားပါသည်။

***

အပိုင်း(၃)

အခန်း(၂၆)

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ အကျေအလည် ညှိနှိုင်းစရာရှိတယ် ဆိုတာ ဘာလဲပြောပါ။ ပြောပြီးရင် ကျွန်မကို မိုးမချုပ်ခင် ရွာ ပြန်ပို့ပါ”

အောင်ကြီးက ငြိမ်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုကြည့်ပုံမျိုးကို ငြိမ်းကြောက်သည်။ ရောက်နေ သောနေရာကိုလည်း သဘောမကျ။

ဒုဏ္ဍဝတီမြစ်နှင့် အတော်လေးဝေးသည့် တောင်ကြီး တစ်ခု၏ ခါးပန်းတွင်ရှိသော ထုံးကျောက်လိုက်ဂူ၏ အနေ အထားက ရင်ဖိုစရာ။

အောင်ကြီး၏ လူနစ်ယောက်က လိုက်ဂူကြီး၏ အပြင်

မှာ ထိုင်စောင့်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အဖေ ဦးဘဌေးဟာ ကျုပ်အဖေနဲ့ အဖေကို သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်...”

ငြိမ်း ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“အဲဒီလို ပြောရင်တော့ ရှင့်အမေကလည်း ကျွန်မအမေကို သတ်ခဲ့တာပဲ”

“အဲဒါက သေအောင်တမင်သတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ မတော်တဆ သေရတာပဲ။ ခင်ဗျားအဖေကတော့ ကျုပ်အဖေနဲ့ အမေကို တမင်သေအောင် သတ်တာ”

“အဲဒါတွေက ကြာခဲ့ပြီပဲရှင်၊ ကျွန်မအဖေလည်း ပြန်ပြီး အသတ်ခံခဲ့ရတာပဲ။ ဒီအဖြစ်မှာ ရှင့်အဖေနဲ့ အမေသေရသလို ကျွန်မအဖေနဲ့ အမေလည်း သေရတာပဲ။ ရှင့်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မအဖြစ်က မိဘမဲ့ဖြစ်ရတာချင်း အတူတူပါပဲ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မဟာ ရန်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုလည်း မုန်းတီးစိတ် မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း မငြိမ်းအေးကို ရန်သူလို သဘောမထားပါဘူး။ ခင်ဗျားအဖေကိုတော့ မုန်းတယ်၊ ကျုပ်ရှေ့မှာတင် ကျုပ်အဖေနဲ့ အမေကို သတ်ဖမ်းလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုပါ သတ်ဖို့ စားနဲ့လိုက်တာ။ ကျုပ်ဟာ တောင်ပေါ်တက်ပြေးတာ မြန်လို့လွတ်တာ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားအဖေကို သိပ်မုန်းတယ်”

ပြောနေရင်းနှင့် အောင်ကြီးမျက်နှာ ပို၍ တင်းမာလာသည်။

အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီကို ငြိမ်း နားလည်ခြင်းနှင့်အတူ ကြောက်စိတ်များ ဖြစ်လာသည်။

လှေဘေးမှ အပေါက်ဆီသို့ ငြိမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အောင်ကြီးက သိသည်။

“ဒါပေမယ့် မကြောက်ပါနဲ့၊ မငြိမ်းအေးကို ကျွန်တော် မမုန်းပါဘူး”

အောင်ကြီး၏ လေသံများ ပြောင်းသွားသည်။

“မငြိမ်းအေး သဘောတူမယ်ဆိုရင် ရွှေပန်းတော တစ်ရွာလုံး အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်သွားမယ့် အစီအစဉ်လေးတစ်ခု လုပ်ချင်လို့ မငြိမ်းအေးနဲ့ အကျေအလည် ညှိနှိုင်းချင်လို့ ခုလို ခေါ်လာတာပါ။ တကယ်ကို ငြိမ်းအေးသွားမယ့် အစီအစဉ်ပါ”

အောင်ကြီး၏ လေသံက ပို၍ ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“ဘာအစီအစဉ်လဲ”

ငြိမ်း အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကံတူအကျိုးပေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘတွေလက်ထက်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမုန်းတွေ အားလုံး ကျေအေးသွားအောင် ကျွန်တော်နဲ့ မငြိမ်းအေး လက်သပ်ချင်လို့ပါ”

“ရှင်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ငြိမ်းက အလျင်အမြန် ငြင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်၊
ဖြစ်သင့်တယ်လို့လည်း ထင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှ ရှင့်ကိုမှ မချစ်ဘဲ”

“ခင်ဗျား ခုန ကျွန်တော့်ကို မမှန်းဘူးလို့ ပြောပြီး
သားပဲ”

“မမှန်းပေးမယ့် မချစ်ဘူးရှင့်”

“ခင်ဗျား ရွာကိုလာတာ တစ်ရွာလုံး ငြိမ်းအေးစေချင်
တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိပြီးသားရှင့်”

“ဘာ...ဘယ်ကလဲ...ဘယ်သူလဲ”

အောင်ကြီး၏ အသံကကျယ်၍ လိုက်ရုံကြီးထဲမှာ
ဟိန်းထွက်သွားသည်။

“ရေတံခွန်တောင်မှာ ခြံစိုက်နေတဲ့ ကိုလင်းထွန်း”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားညာတာ၊ ခင်ဗျားရောက်တာမှ
သူနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါ တွေ့ဖူးလို့လဲ၊ ဟိုနေ့က ခင်ဗျား ကျောင်း
ကို သက်ငယ်တစ်ခါလာမိုးရုံနဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြစရာ
လား၊ ကျုပ် မယုံဘူး”

အောင်ကြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ရွှေပန်းတောကို လာတဲ့နေ့က ထင်းမော်
တော်ကိုမမိလို့ သူလေးနဲ့ လိုက်လာတာ၊ လမ်းမှာ သူ့ထေ့
စက်ပျက်သွားတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မြစ်ထဲက သောင်

ပြင်တစ်ခုမှာ ညအိပ်ခဲ့ကြရတယ်”

“ဟင်...ဒါဖြင့် အဲဒီကတည်းက ခင်ဗျားတို့...”

အောင်ကြီး စကားရပ်ပြီး ငြိမ်းပျက်နာကို ကြည့်နေ
သည်။

“အဲဒီညက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ လင်းက လူကောင်း
ပါ။ ကျွန်မကို သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်ပါတယ်၊ သက်ငယ်
လာမိုးတဲ့နေ့ကမှ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားတာ”

ငြိမ်းက အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“မယုံဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် မယုံဘူး၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်
ဖြစ် ခင်ဗျား သူနဲ့ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ရ
မယ်၊ ခင်ဗျားနာမည် ငြိမ်းအေးလို့ ဘုန်းကြီးက မှည့်ပေးတာ၊
တစ်ရွာလုံး ငြိမ်းအေးသွားစေချင်လို့တဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်
လက်ထပ်လိုက်ရင် တစ်ရွာလုံး တကယ်ကို ငြိမ်းအေးသွားမှာ၊
အရင်က ရှိခဲ့တဲ့ အမှန်းတွေလည်း အားလုံးပျောက်သွားမှာ”
အောင်ကြီးက ငွိတ်အတင်း ပြောနေသည်။

“ကျွန်မ ကိုအောင်ကြီးကို တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊
ကျွန်မ ကိုအောင်ကြီးကို မမှန်းပါဘူး၊ ကိုအောင်ကြီးလည်း
ကျွန်မကို မမှန်းဘူးဆိုရင် အမှန်းတွေအားလုံး ပြေပျောက်ပြီး
သား ဖြစ်သွားမှာပါ”

ငြိမ်း တောင်းပန်နေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလို မရဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားအဖေ ဦး
ဘဌေးအပေါ်မှာ မှန်းတဲ့ အမှန်းက သိပ်ကြီးတယ်၊ ငယ်ငယ်

တုန်းကဆိုရင် ခင်ဗျားအဖေက သွေးစွန်းတဲ့စားကြီးနဲ့ လိုက်
ခုတ်တာ၊ အမြဲတမ်း အိပ်မက်ထဲမှာ ပြေးနေရတယ်။ အဲဒီ
တော့ ခင်ဗျားအဖေကို ကျွန်တော် သိပ်မုန်းတယ်။ မငြိမ်းအေး
ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မှပဲ အဲဒီအမုန်းတွေ ပြောသွားမှာ”

“ကျွန်မ လင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ချစ်
ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့”

“ဟာဗျာ . . . ဒီကောင်ကို ထည့်မစဉ်းစားစမ်းပါနဲ့၊
အဲဒီကောင်က သူ့ခြံကလွဲလို့ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မငြိမ်းအေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် မငြိမ်း
အေးရဲ့ စာသင်ကျောင်းကိစ္စကိုလည်း ကူညီပါမယ်။ ရွှေပန်း
တောရွာ ကောင်းဖို့ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်မယ်ဗျာ၊ အရက်
သောက်တာလည်း လုံးဝ မလုပ်တော့ဘူး။ မငြိမ်းအေးကို
ကတိပေးပါတယ်။ အခုလည်း မငြိမ်းအေးနဲ့ တွေ့မှာမို့ ကျွန်
တော် မသောက်ဘဲနေတာကြည့်ပါ”

ငြိမ်း စိတ်ပျက်မိသည်။ အောင်ကြီးကို ဘယ်လိုမှ
လက်မထပ်နိုင်ပါ။ လင်းကို သစ္စာမဖျက်နိုင်ပါ။

“မငြိမ်းအေး ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပါဗျာ၊ ကျွန်
တော့် မငြိမ်းအေးကို စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ချစ်မိတာပါ။
ခင်ဗျားဟာ ဦးဘဌေးသမီးလိုဆိုတာ နောက်မှ သိတာပါ။ အဲဒီ
လိုသိတော့ ဦးဘဌေးကို မုန်းတဲ့စိတ်တွေ ပြန်ပေါ်လာတယ်။
ဦးဘဌေးသွေးဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကိုလည်း မုန်းချင်တယ်။ ကျွန်
တော့်အဖေနဲ့ အမေကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်တဲ့ ဦးဘဌေး

ကို လက်စားချေချင်တယ်”

“ဒါပေမယ့် မငြိမ်းအေးကို စတွေ့ကတည်းက ချစ်မိ
တော့ မုန်းလို့မရဘူး။ မငြိမ်းအေးကသာ ကျွန်တော့်ကို မချစ်
ရင် ကျွန်တော် ဦးဘဌေးကို မုန်းတဲ့စိတ်နဲ့ သူ့သွေးဖြစ်တဲ့ မ
ငြိမ်းအေးကို ကျွန်တော် သတ်မိမှာဗျာ”

“ရှင် . . .”

အောင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ငြိမ်းကြောက်မိသည်။

ကျွန်တော် မငြိမ်းအေးကို မသတ်ချင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်
တော် လူသတ်သမား မဖြစ်ချင်ဘူး။ ရွှေပန်းတောမှာ နောက်
ထပ် အရပ်ဆိုးတဲ့ လူသတ်မှုတွေ မဖြစ်ချင်ဘူးဗျာ။

“မငြိမ်းအေး ကိုယ်တိုင်ရဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ ကျွန်
တော် မငြိမ်းအေးကို ဘာမှ အကြမ်းမဖက်သေးပါဘူး။ မငြိမ်း
အေးကသာ ငြင်းရင် မငြိမ်းအေးကို ကျွန်တော် မုန်းသွားလိမ့်
မယ်။ မငြိမ်းအေးနဲ့ ကျွန်တော် ရန်သူမဖြစ်ချင်ဘူး။ ရန်သူဖြစ်
ရင် ရန်ငြိုးတွေ သိပ်ကြီးကုန်လိမ့်မယ်ဗျာ”

အောင်ကြီး ပြောနေပုံမှာ ခြိမ်းခြောက်နေခြင်း မဟုတ်။
ဘကယ် သူ့ရင်ထဲမှာ ရိုနေသည့်အတိုင်း ပြောနေသည်ကို
ငြိမ်း နားလည်ခြင်းနှင့်အတူ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်
ပြန်သည်။

ရွှေပန်းတောကို ပြန်လာမိတာ မှားပြီဟုလည်း ပထမ
အဆုံးအကြိမ် နောင်တရမိသည်။

ငြိမ်း ဘာပြန်ပြောရမုန်း မသိ။ ဘာလုပ်ရမုန်း မသိ။

“ကျွန်မ အဖေကလည်း သူ့အလွန်ချစ်တဲ့မိန်းမ
သေတဲ့အထိ ဖြစ်သွားတော့ ခေါ်သသိပ်ကြီးပြီး ဖြစ်သွားတာ
လို့ ပြောကြပါတယ်။ အဖေအတွက် ကိုအောင်ကြီးကို ကျွန်မ
တောင်းပန်ပါတယ်”

အောင်ကြီးက ခေါင်ညိုတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးကို ပြောချင်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တာ
တွေအားလုံးကို မေ့ပစ်ချင်ပါတယ်။ မမေ့နိုင်သမျှ ကျွန်တော်
လည်း ဦးဘဌေးကို မုန်းတဲ့စိတ်နဲ့ အမြဲတမ်း ဒုက္ခဖြစ်နေရ
တယ်လေ။ အဲဒါတွေအားလုံး ပြေပျောက်သွားအောင် မငြိမ်း
အေး ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပါဗျာ”

အောင်ကြီးက ကျောက်တုံးပေါ် ထိုင်နေရာမှ ငြိမ်း
အေး ထိုင်နေသော ဝါးကွပ်ပျစ်လေးပေါ် ပြောင်းထိုင်သည်။

“အို...ကိုအောင်ကြီး ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေဦး ရှင်

ငြိမ်းက အောင်ကြီးနှင့်ဝေးအောင် နောက်နည်းနည်း
ဆုတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ စဉ်းစားပါ။ ဒါပေမယ့် မငြိမ်းအေး
ကိုယ်တိုင် သဘောတူပြီး ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစား
အဲဒါမှ အားလုံးအတွက် ကောင်းမှာ။ ကျွန်တော် အတင်းအဓမ္မ
သိမ်းပိုက်ရတာမျိုး မလုပ်ချင်ဘူး။ အဲဒီထက် ပိုဆိုးတာက
ကျွန်တော် မငြိမ်းအေးကိုမုန်းပြီး ဦးဘဌေးရဲ့ သွေးအဖြစ်နဲ့
လက်စားချေမိမှာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူးဗျာ”

အောင်ကြီး လိုက်ရုံထဲမှ အပြင်ထွက်သွားသည်။

အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှာ နေဝင်တော့မည်။
ဂူဝတွင် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်စိုးနေ၍ ဂူထဲမှာ
အလင်းအားနည်းလာပြီ။

ညမောင်လာလျှင် ဤဂူထဲမှာ အောင်ကြီးနှင့်အတူ
နေရမည်ကို ကြောက်သောကြောင့် ငြိမ်း ရိုက်ကြီးတင် ငိုမိ
သည်။

ငြိမ်းက သဘောတူ ကြည်ဖြူခြင်း မရှိလျှင် အောင်
ကြီးက အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်မည့်သဘော ဖြစ်သည်။ ဒါမှ
မရလျှင် ဦးဘဌေး၏ သွေးကို လက်စားချေ၍ သတ်မည်ဟု
ငြိမ်းခြောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လွတ်မြောက်ရာလမ်းလည်း မမြင်။ ကူသူကယ်သူ
လည်း မမြင်။

ချစ်သူ လင်းကို အားကိုရာအဖြစ် မှော်လင့်မိသည်။
သို့သော် လင်းက ဘာမျှမသိ။

အောင်ကြီးကို သဘောတူ ကြည်ဖြူလိုက်လျှင်တော့
သူပြောသလိုပင် ရွှေပန်းတော တစ်ရွာလုံးအတွက် အံ့ဩ
ဝမ်းသာဖြစ်နိုင်သည်။

မိဘလေးဦး သတ်ကြသေကြပြီးမှ တစ်ဖက်စီမှာ
ကျန်ရစ်သော သားနှင့်သမီး လက်ထပ်ကြသောအဖြစ်။

ဝတ္ထုဆန်ဆန် ဇာတ်ပေါင်းခန်း၊ ဇာတ်သိမ်းခန်းလှလှ
လေး ဖြစ်သွားမည်။

သို့သော် အောင်ကြီးကို ငြိမ်း မချစ်။ လင်းကိုသာ

ချစ်သည်။

မချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ချင်။ ချစ်သောသူနှင့်သာ လက်ထပ်ချင်သည်။

ယနေ့ည အောင်ကြီး အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက် အောင် ဘယ်လိုကာကွယ်ရမုန်းမသိ၊ ကြီးစား၍ အကြံဉာဏ် ထုတ်ကြည့်သည်။

ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်ကြောင့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းလာကြသည်။

xxx

အခန်း(၂၇)

ဆရာတော် ဦးမေဇာ၏ ကျောင်းပေါ်မှာတော့ ပြဿနာကို အဖြေရှာနေကြဆဲ။

ဒေါ်ဦးခင် ရိုက်ကာ ရိုက်ကာ ငိုနေသည်။

“ကိုချစ်တီးပြောတဲ့ စကားအရဆိုရင် အောင်ကြီး လက်ချက်ဆိုတာ သေချာပါတယ် ဘုရား”

ကျောင်းသားမိဘတစ်ဦးက အောင်ကြီးကို မကျေနပ်။

“ဒီကောင် အဲဒီလိုသာ လုပ်လိုတော့ တပည့်တော်နဲ့ တွေ့မှာပဲ၊ တပည့်တော် လူတွေကို ဖြန့်ခွဲပြီး အရာခိုင်းထားတယ်။ ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ်ထွက်တဲ့လူတွေ အကုန်လုံးကိုလည်း မှာထားတယ်၊ တွေ့လိုကတော့ ဒီကောင် မလွယ်ဘူးသာမှတ်”

ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်လည်း ဒေါသဖြစ်နေသည်။ သူ့နာမည်သုံးပြီး ခေါ်သွားသည်ကို ပို၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

“ခုဆိုရင် နှစ်ရက်တောင် ရှိပြီဆိုတော့ သမီးလေး ဒုက္ခရောက်နေပြီ ထင်ပါတယ် ဘုရား”

ငြိမ်းအတွက် ဒေါ်ညိုခင် မတွေ့ရက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“အင်း . . . အမုန်းတရားများ တယ်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား။ ရွှေပန်းတောကို ပိုလှအောင်လုပ်ခါမှ အရပ် ဆိုးတာတွေ မကြုံရ မကြားရပါနေစနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာပဲ ဆရာတော်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေးကတော့ ပုတီးစိပ်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရသော စာသင်ကျောင်းလေးဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“ခုထိ ဘာသတင်းမှ မကြာသေးတော့ အနီးဝန်းကျင် မှာမှ ရှိပါ့မလား ကိုထွန်းမောင်ရယ်”

ဒေါ်ညိုခင်က သမီးလေးနှင့် ဝေးရမှာကို စိုးနေသည်။

“ဒီနေ့ ထင်းမော်တော်ကို မေးကြည့်တာတော့ ကျွဲနဖားမှာလည်း မရှိဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

“အောင်ကြီး ဒီတစ်ခေါက်လာတာမှာ စက်တပ်လှေ ပါတယ်လို့ တောင်ပိုင်းက ကောင်လေးတွေ ပြောတယ်။ အဲဒီလောက် ဘယ်ရောက်နေလဲ”

ကပ္ပိယကြီး မေးသည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဦးထွန်းမောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလောက်စွဲပါ ကျွဲနဖားက ထင်းမော်တော်ကို မေးကြည့်တယ်။ ကျွဲနဖားမှာတော့ စက်တပ်လှေ တစ်စင်းမှ မရှိဘူးတဲ့။ လမ်းမှာလည်း သူတို့ ဘာလှေမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့”

“အောင်ကြီးရော သေချာပါ့မလား။ ဟို . . . ရေတံခွန် တောင်က ခြံသမားလေးနဲ့များ လူငယ်တို့သဘာဝ”

ကျောင်းဆောက်ရာမှာ စိတ်အားထက်သန်စွာပါဝင်သူ ဦးအုန်းက အတွေးသစ်တစ်ခု တင်ပြလာသည်။

ကျောင်းဆောင်မိုးသည်နေ့က လာသောခြံသမားလေး အပြန်မှာ ဆရာမလေး လိုက်ပို့သည်ကို သတိရ၍ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ခြံသမားလေးက အဲဒီလို လုပ်မယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး။ ထင်းမော်တော် လာတုန်းကလည်း ခြံသမားလေးကို ဒီအကြောင်းတွေပြောပြဖို့ ကိုချစ်တီးက မှာလိုက်သေးတယ်”

ဦးထွန်းမောင်က ခြံသမားလေးကို သံသယမရှိ။

“ဟော . . . နားထောင်ကြည့်စမ်း”

ဒုဠာဝတီမြစ်ဘက်မှ လှေစက်သံ ကြားရသည်။

ဦးထွန်းမောင်က ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“တပည့်တော် မြစ်ဘက် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ် ဘုရား”

ဦးထွန်းမောင် ကျောင်းပေါ်မှ ခပ်မြန်မြန်ဆင်းသွားသည်။ ဦးအုန်းပါ ဦးထွန်းမောင် နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

***

အခန်း(၂၀)

“တောက် . . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တာဗျာ”

ကိုချစ်တီး ပြောပြပြီးသည်နှင့် လင်းထွန်းရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေအောင် ခံစားရသည်။

အောင်ကြီး၏ အကြံအစည်ပင် ဖြစ်မည်ဟု လင်းထွန်း သေချာပေါက် နားလည်လိုက်သည်။ အောင်ကြီးကို စက်ဆုပ် ရွံ့မှန်းမိသည်။

“မနေ့ညက ပါသွားတာဆိုတော့ နှစ်ရက်ရှိပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုချစ်တီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အောင်ကြီးနှင့်အတူ တစ်ညကုန်သွားရသည့် ငြိမ်းအတွက် လင်းထွန်း စိုးရိမ်မိသည်။

“မနေ ညနေက သိရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမယ် ဗျာ”

ကုန်သွားသည့် အချိန်များကို လင်းထွန်း တမ်းတစီ သည်။

“ဘယ်လို လုပ်မလဲကွ... ငါ့မှာလည်း မင်းလို စက် တပ်လှေ မရှိဘဲ၊ မနေ့ကတည်းက ငါမင်းကို အကြောင်းကြား ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ ထင်းမော်တော်လာမှ မှာရတယ်”

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်သွားတာလဲ၊ သူ မိဘတွေ အတွက် လက်စားချေပြီး သတ်ပစ်ချင်လို့လား... ဒါမှမဟုတ် ငြိမ်းကိုသူ အတင်းအဓမ္မ...”

နှစ်ခုစလုံး ရင်မောစရာချည်း ဖြစ်သည်။

သက်ငယ်မိုးသည်နေ့က အောင်ကြီး ငွေလှူရင်း ငြိမ်း ကိုကြည့်သော မျက်လုံးများမှာ သဘောကျစရာ မကောင်း။

“သောင်ပြင်မှာ တစ်ည အတူနေခဲ့ရပေမယ့် ငါက စောင့်ထိန်းနိုင်တယ်၊ သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်ကူညီခဲ့တယ်”

အောင်ကြီးကိုတော့ ဆင်ခြင်ထိန်းချုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်။ ခေါ်သွားပုံက မတော်မတရားနည်းနှင့် ခေါ်သွား ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းအတွက် စိုးရိမ်ရင်းမှ သောင်ပြင်ညလေးကို လွှမ်း ဆွတ် သတိရမိသေးသည်။

“ငြိမ်း ခုခံကာကွယ်နိုင်ပါ့မလား...”

လွတ်မြောက်စေလိုစိတ်ဖြင့် တွေးကြည့်မိသည် အာ

မရှိ။

အသက်ပေးပြီး ခုခံကာကွယ်မှာပေါ့လို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် တကယ်ကျတော့ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား အားချင်းမမျှတော့ အရုံးပေးရမှာပါပဲ၊ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ငြိမ်းပြောခဲ့သော စကား ကို ကြားယောင်မိသည်။

“ဟော... မောင်လင်းထွန်းပါလား၊ စောစောက ကြားရတဲ့ စက်သံက မောင်လင်းထွန်းလား”

ကိုချစ်တီး ဆိုင်ထဲကို ဦးထွန်းမောင် ဝင်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ဆရာမလေး ပျောက်သွား တယ်လို့ ထင်းမော်တော်က လူတွေ ပြောပြောချင်း ကျွန်တော် လိုက်လာတာ၊ ဦးလေးတို့ ဘယ်တွေလိုက်ရှာပြီးကြပြီလဲ”

ဦးထွန်းမောင် လုပ်ကိုင်ထားသမျှ ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ကူရှာမယ် ဦးလေး၊ မတွေ့တွေ့ အောင်ရှာမယ်ဗျာ...”

“မောင်လင်းထွန်း လမ်းမှာ စက်တပ်လှေများ တွေ့ခဲ့ မိတာ ရှိလား”

ဦးထွန်းမောင်က စုံစမ်းကြည့်သည်။

“ဟင့်အင်း မတွေ့ဘူး”

“ရေတံခွန်တောင်မှာရော”

“တစ်စင်းမှ မရှိဘူး”

ဦးထွန်းမောင်က အောင်ကြီး စက်တပ်လှေပါလာ သည်ဆိုသော သတင်းကို ပြောပြသည်။

“ကျွန်ဖားဘက် ပြန်သွားတာ ဆိုရင်ရော . . .”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်လင်းထွန်း၊ ထင်းမော်တော်က လူတွေကို ဦးလေး မေးပြီးပြီ၊ ဒီနှစ်ရက်အတွင်း တစ်စင်ခု လာတာ သွားတာ မရှိဘူးလို့ ပြောတယ်”

“မြစ်ထဲဝင်တဲ့ ချောင်းလေးတွေထဲ ဝင်ပြီး ဝှက်ထား ရင်ရော . . .”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ . . .”

လင်းထွန်းပြောသည်ကို ဦးထွန်းမောင် သဘောပေါက် သည်။

“ဦးလေးတို့ ရဲကိုရော တိုင်ထားပြီးလား”

“ဘယ်နေ့လိမ့်မလဲကွာ၊ နေ့ခင်းကပဲ ကျွန်ဖားကို ပြန်ဆင်းတဲ့ ထင်းမော်တော်နဲ့ ဦးသိမ်းမောင် လိုက်သွားပြီ”

“ဒါက လိမ်ညာပြီး မတရားခေါ်သွားတော့ တိုင်ရတာ ပေါ့။ ဒီကြားထဲမှာ ဦးလေးတို့လည်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး ကိုယ် နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကြိုးစားရှာနေကြတာပဲ”

“ဘာသတင်းမှ မရသေးဘူးလား”

“ခုထိတော့ ဘာသတင်းမှ မရသေးဘူး။ ခုလည်း ခေါ် ကိစ္စအတွက် ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စုပြီး တိုင်ပင်နေကြတာ၊ လှေစက်သံကြားလို့ ဦးလေးဆင်း လာတာ၊ ကဲလာ . . . မောင်လင်းထွန်းပါ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ လိုက်ခဲ့ပါဦး”

လင်းထွန်း ကိုချစ်တီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ချစ်တီးနှင့် မေးချင်တာလေးတွေ ရှိသေးသည်။

“ဦးလေးတို့ သွားနဲ့၊ ကျွန်တော် ခဏနေမှ လိုက် လာခဲ့မယ်”

လင်းထွန်း ဆိုင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်သည်။

xxx

အခန်း(၂၉)

အောင်ကြီး၏ စက်လှေ ရွာတောင်ဘက်ကို ဆန်
တက်သလား။ ရွာမြောက်ဘက်ကို စုန်ဆင်းသွားသလား။ လင်း
ထွန်း လိုက်မေးသည်။

ကိုချစ်တီးနှင့် မေးကြည့်တော့ ဒုဗ္ဗဝတီ မြစ်ကမ်း
ဘေးမှာ ရွှေကျင်သူများကိုမေးလျှင် သိနိုင်သည်ဟု ဆို၍
လင်းထွန်း လိုက်မေးသည်။

ငြိမ်းကို ခေါ်သွားသောနေ့က ခေါ်သွားသောအချိန်မှာ
မြောက်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းသွားသော စက်လှေတစ်စင်းမျှမရှိဟု
သိရသည်။

ရွာတောင်ဘက်မှာ ရွှေကျင်သူတစ်ဦးသာ ရှိသည်။ သူ

ကို မေးကြည့်တော့ ထိုနေ့က အစောကြီးသိမ်းမိ၍ ညနေပိုင်း အထိ မရှိ။ သူ ရွှေကျင်နေချိန်မှာတော့ တောင်ဘက်သို့ ဆန် တက်သော လှေတစ်စင်းမှ မရှိဟု သိရသည်။

ဘယ်ဘက်ပိုင်း ဦးစားပေးပြီးရှာရမည်ကို လင်းထွန်း မှန်းဆသည်။

ဖြစ်ဖို့ ကောင်းသည်မှာ မြောက်ဘက်ကို စုန်ဆင်း ဖို့ကောင်းသည်။ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာ ချောင်းကွဲလေးတွေ ပိုများ သည်။ တော်တော်ကြီးသည့် ချောင်းများပင်ရှိသည်။ ထိုချောင်း များအတိုင်းလိုက်လျှင် တောကြီးထဲအထိ ရောက်နိုင်သည်။

သို့သော် မြောက်ကိုသွားသော လှေတစ်စင်းမျှမရှိဟု ရွှေကျင်သူ သုံးဦးက အခိုင်အမာပြောသည်။

တောင်ဘက်မှ လူက အစောကြီးသိမ်းသည်။ သူ သိမ်းပြီးမှ တောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားနိုင်သည်။ ငြိမ်းကို ခေါ် သွားသည်ကလည်း ညနေပိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ရွှေပန်းတောနှင့် ရေတံခွန်တောင်ကြားမှာ မြစ်ထဲသို့ စီးဝင်သော ချောင်းငယ်သုံးခုသာ ရှိသည်။

ထိုချောင်းများကို အလျင်ဦးစားပေး၍ သူ့လှေနှင့် လိုက်ရှာရန် လင်းထွန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...လင်းရေ မြန်မြန်လာဟေ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားအောင်”

လင်းထွန်း ရွာတောင်ပိုင်း ရွှေကျင်သူထံမှမေးပြီး ပြန် လာစဉ် ကိုချစ်တီး အရေတကြီး လိုက်ခေါ်သည်။

“ဘာထူးလို့လဲဗျ ကိုချစ်တီး”

“အေး...ထူးတယ်ကွ၊ ဝါးခုတ်သမား တစ်ယောက် ဆီမှာ သတင်းထူးပါလာတယ်တဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်မှ အသေအချာ သိရမှာပဲ”

“ဒါဖြင့် လာဗျာ၊ မြန်မြန်သွားရအောင်”

လင်းထွန်း၏ ခြေလှမ်းက သိပ်မြန်၍ နောက်မှ ကို ချစ်တီး မနည်းအမီလိုက်ရသည်။

***

အခန်း(၃၀)

လင်းထွန်းလက်မှ နာရီကိုကြည့်တော့ သုံးနာရီခွဲပြီ။
အချိန်က ညနေပိုင်းရောက်နေပြီ။

“ငြိမ်းမှာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေ ကြုံတွေ့နေပြီလဲ” ဟု
စဉ်းစားတိုင်း ရင်မှာမောသည်။

အေးချမ်း၍ စိတ်ထားကောင်းသော ငြိမ်းကို သိပ်ချစ်
မိသည်။

၁. ချစ်သူဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ပင် မတွေ့ရသေးမီ
သူများလက်ပါသွားရသော အဖြစ်ကရင်နှင့်စရာ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်တော့လူတွေ တော်
တော်စုံနေသည်။

သတင်းယူလာသော ဝါးခတ်သမားကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ရွာလူကြီးဦးထွန်းမောင်က လင်းထွန်းကို စာတစ်စောင်ပေးသည်။ သူ့ အတွက်ရေးသော ငြိမ်း၏စာ။

ကိုလင်းထွန်း...

ငြိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငြိမ်း ရွှေပန်းတောကို လာတာ ရွှေပန်းတော အတွက်ပါ။ ဘဘုန်းဘုရားဆန္ဒအတိုင်း ရွှေပန်းတောကို ငြိမ်းအေးစေချင်တယ်။ အတိတ်က ရှိခဲ့တဲ့ အမုန်းတွေ ကျေအေးချင်တယ်။ အဲ့ဒီလိုဖြစ်ဖို့ဆိုရင် ငြိမ်း ရွှေပန်းတောမှာ လက်ထပ်သင့်သူဟာ ကိုအောင်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့ ငြိမ်းဘဝဟာ ကံတူအကျိုးပေးဖြစ်ပါတယ်။

နှစ်ဖက်မိဘတွေကြောင့် အရပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ရွှေပန်းတောပြန်ပြီးလှပဖို့ဆိုရင် နှစ်ဖက်က ကျန်ခဲ့တဲ့ သားနဲ့သမီး လက်ထပ်လိုက်တာဟာ ရွှေပန်းတောအတွက် အံ့ဩစရာ အလွန်ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ကိုအောင်ကြီးက ငြိမ်းကို အတင်းအဓမ္မခိုးယူသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုအောင်ကြီးနဲ့ ငြိမ်းတို့ ညှိနှိုင်းပြီးမှ နှစ်ဦးဆူဘောတူ ခုလိုစီစဉ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငြိမ်းတို့ကို လိုက်မရှာပါနဲ့။

မကြာခင် ငြိမ်းတို့ဘာသာ ရွှေပန်းတောကို ပြန်လာမှာပါ။

ငြိမ်းကို ရွှေပန်းတောရောက်အောင် ကူညီခေါ်ဆောင်

ခဲ့တဲ့ ကိုလင်းထွန်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ရွှေပန်းတော ဇာတ်လမ်းလုဖို့အတွက် ကိုအောင်ကြီးနဲ့ငြိမ်းတို့ လက်ထပ်ပြီး ရွာကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်တဲ့ အခါမှာလည်း ဆက်ပြီး ကူညီပေးပါရင်။

ငြိမ်း

စာကိုဖတ်ပြီး လင်းထွန်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဤစာသည် ငြိမ်းကိုယ်တိုင် ဆန္ဒအမှန်နှင့် ရေးသလား။ အောင်ကြီး အတင်းအကျပ် ခိုင်း၍ ရေးရသလား။ စဉ်းစားစရာ ရှိသည်။

လက်ရေးကတော့ မိန်းကလေး လက်ရေးဖြစ်သည်။ ငြိမ်းလက်ရေး ဟုတ်မဟုတ် မသိ။ ငြိမ်းလက်ရေး တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသေး။

ဤကိစ္စ သိပ်မခက်။ ငြိမ်းနေသည့် အိမ်တွင် ငြိမ်း၏ စာအုပ်များမှာ ငြိမ်းလက်ရေးရှိလိမ့်မည်။ တိုက်ကြည့်၍ ရသည်။

ဦးထွန်းမောင်က နောက်ထပ် စာနှစ်စောင် လင်းထွန်းကို ပေးသည်။ တစ်စောင်က ဘဘုန်းဘုရားဟု ခေါင်းစည်းတပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာကိုပေးသောစာ၊ နောက်တစ်စောင်က ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်ကို ပေးသောစာ။

သုံးစောင်လုံးတွင် ရေးထားသော အဓိပ္ပာယ်မှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ပေးသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လိုက်၍ ကွဲပြားမှု

အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။

အားလုံးက စာဖတ်နေသော လင်းထွန်းကို ကြည့်နေကြည့်လိုက်သည်။

လင်းထွန်းက စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ လက်ထဲတွင် စာတစ်စောင် ကိုင်ထားသေးသည်။

ထိုစာကို လင်းထွန်းထံ လှမ်းပေးသည်။

လင်းထွန်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။ ငြိမ်း ရန်ကုန်မှာ ရှိစဉ်က ဘာဘုန်းဘုရားထံသို့ ရေးသောစာဖြစ်သည်။

“လက်ရေးကတော့ သမီးလေး လက်ရေးအမှန်ပဲဆိုတာ ဒကာလေးကို ပြတာပါ”

ဘုန်းတော်ကြီး ပြောပြီးသည်နှင့် လင်းထွန်းက လက်ရေးတိုက်ကြည့်သည်။ မှန်သည် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းကိုယ်တိုင် ရေးသည် ငြိမ်းလက်ရေး။

“အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလှချည်းလား ငြိမ်းရယ်” ဟု ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ ခံစားရသည်။

တစ်ခုခုကိုလည်း ဘဝင်မကျသလို ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဟာ သဘာဝကျရဲ့လား၊ ငြိမ်းက ဒီအတိုင်း စိတ်ပြောင်းပြီး ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါ့မလား”

ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ခေါင်းထဲမှာ အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“ဒီအတိုင်း အမှန်ပဲဆိုရင် သူတို့ အခုလို ထွက်ပြေးစရာ မလိုဘူး ထင်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒီရွာမှာတင် အားလုံးကို သူတို့နှစ်ယောက် ရှင်းပြလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပါ။ အခု ထွက်ပြေးပြီးမှ ဒီစာပေးလိုက်တယ်ဆိုတော့...”

ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အတင်းအကျပ် အရေးခိုင်းလို့ ရေးသလားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပါပဲ”

လင်းထွန်းက စာယူလာသည်ဆိုသော ဝါးခုတ်သမားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကို့ ကို ဒီစာ ဘယ်သူ့လာပေးတာလဲ၊ ကိုအောင်ကြီး ကိုယ်တိုင်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလာပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ စာပေးတဲ့လူကို ကျွန်တော် မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“ဗျာ...”

လင်းထွန်း နားမလည်ပါ။

“ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော် ဝါးခုတ်တာက တစ်နေရာမှာနားပြီး ပစ္စည်းတွေထားတယ်။ ပြီးတော့ ဝါးရှိတဲ့နေရာတွေ သွားခုတ်တာ၊ ကိုယ်မှန်းသလောက် ရပြီဆိုမှ အဲဒီ ဝါးတွေကိုနားတဲ့နေရာသယ်ပြီး စုပုံတာ၊ အဲ... ကျွန်တော် ဝါးသွားခုတ်နေတုန်း ကျွန်တော် နားတဲ့သစ်ပင်အောက်က ကျွန်တော် ထမင်းဘူးနဲ့ ဖိထားခဲ့တာ”

လင်းထွန်း နားလည်သွားပါပြီ။

“အစ်ကို ဝါးခုတ်တာက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီရွာရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက် ကျယ်မယ်၊ တောင်တစ်ခု ကျော်ရသေးတယ်၊ ကျွန်တော်က ဝါးသန့်သန့် ရချင်လို့ ထူ သိပ်မရောက်တဲ့ နောက်တောင်ခြေတစ်ခုအထိ သွားခုတ်တာ”

“ရွာရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်”

လင်းထွန်း စဉ်းစားကြည့်သည်။

ရွှေကျင်သူများထံမှ သိရချက်များကို အခြေခံပြီး ဓမ္မ ပန်းတော၏ တောင်ဘက်မှ ချောင်းများကို ဦးစွာရှာရန် လင်း ထွန်း စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ ခုတော့ နေရာလွဲနေသည်။

“အစ်ကို ထင်းခုတ်တဲ့နေရာနဲ့ အနီးမှာ ချောင်းရှိလား၊ ဒုဗ္ဗာဝတီမြစ်ထဲ စီးဝင်တဲ့ချောင်း”

“အဲဒီနားမှာတော့ မရှိဘူး၊ မြောက်ဘက်ကို တစ်နိုင် လောက် ထပ်သွားရင်တော့ ချောင်းတစ်ခုရှိတယ်”

“တပည့်တော်ကတော့ သူတို့ ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်မနေဘဲ အမြန်ဆုံး ရှာသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်ဘုရား”
ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ လင်းထွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ဦးလေးကတော့ သူ့စာထဲပါတဲ့အတိုင်း သူတို့ပြန်လာ တာကို စောင့်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

စာဖတ်ရုံနှင့် ယုံလွယ်သော ဦးထွန်းမောင်ကို လင်း ထွန်း မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ဒီစာဟာ အတင်းအကြပ်ရေးခိုင်းလို့ ရေးရတာဆိုရင် မိန်းကလေး ဒုက္ခရောက်နေမှာပေါ့ ဦးလေး”

“စာထဲမှာ ရေးထားတာက အဲဒီလို ကြောက်လို့ရေး တာမျိုးမဟုတ်ဘူး မောင်လင်းထွန်း၊ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်ရေး ထားတာ၊ ပြီးတော့ အခုန မောင်လင်းထွန်း လက်ရေးတိုက်ကြည့် တော့လည်း မိန်းကလေးလက်ရေးအမှန်ပဲ မဟုတ်လား”

လင်းထွန်းနှင့် ဦးထွန်းမောင် အပြန်အလှန် ပြော သည်ကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

“မိန်းကလေးလက်ရေး မှန်ပေမယ့် အတင်းအဓမ္မ ခြိမ်းခြောက်အရေးခိုင်းရင် ရေးရမှာပဲ ဦးလေး၊ ခေါ်သွားတာကို က ဦးလေးက ခေါ်တယ်ဆိုပြီး လိမ်ညာခေါ်သွားလည်း စဉ်းစား ကြည့်ဦး”

“အင်း... ခေါ်တုန်းက လိမ်ညာခေါ်သွားတာ ဟုတ် မယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်တွေတော့ ပြောကြ ဆိုကြရင်း နဲ့ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် သဘောတူသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ဦးလေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

“သူ့ရေးထားတာတွေက ဟုတ်နေတယ် မောင်လင်း ထွန်း”

ဦးထွန်းမောင်က လင်းထွန်း၏ စကားကို ဖြတ်ပြော လိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ရင် ဘာတဲ့”
ဦးထွန်းမောင်က သူပေးထားသော စာကို ပြန်ကြည့်
သည်။

“အင်း . . . နှစ်ဖက်မိဘတွေကြောင့် အရပ်ဆိုးခဲ့ရတဲ့
ရွှေပန်းတောဟာ ပြန်ပြီး လှပသွားလိမ့်မယ်။ အမှန်းတွေအား
လုံး ကျေအေးသွားလိမ့်မယ်တဲ့။ မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ရင်းကလည်း
ရွှေပန်းတောကို ကောင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ပြန်လာတယ်ဆိုတာ
ဦးလေး သိထားတယ်။ သူ့ရေးထားတာတွေက သူ့စိတ်သဘော
နဲ့ ကိုက်ညီနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရွှေပန်းတောရွာ ကောင်း
စေချင်တဲ့ စေတနာထားပြီး မိန်းကလေးက မောင်အောင်ကြီး
နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လို့ ဦးလေးကတော့ ယုံ
တယ်”

ဦးထွန်းမောင် အခိုင်အမာ ယုံကြည်ခြင်းဖြစ်၍ လင်း
ထွန်း စိတ်ပျက်စွာနှင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဦးလေးက သိပ်ရိုးတာကိုး ကျွန်တော်ကတော့ ငြိမ်း
ရွှေပန်းတောကို ကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ လာတာ၊ ကျွန်တော်
လည်း သိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကြောင့် အောင်ကြီးနဲ့ လက်
ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုတာတော့ မယုံဘူး”

“ကဲ . . . ဦးလေးရာ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောပါ့မယ်။ ဆရာ
တော်ဘုရားလည်း နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ။ ငြိမ်းဟာ ကျွန်
တော်နဲ့ မေတ္တာရှိနေကြတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တယ်”

နားထောင်နေသူများထံမှ အသံများ ထွက်လာ၍

လင်းထွန်း ခဏစောင့်နေလိုက်သည်။

“ကဲ . . . နားထောင်ကြပါဦး နားထောင်ကြပါဦး”
ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေးက ပရိသတ်ကို အငြိမ်ခိုင်း
သည်။

“ငြိမ်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သူဟာ
အဲဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ အပြောင်းအလဲလုပ်မယ့် မိန်းကလေး
မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံတယ်။ ထားပါတော့၊ ပြောင်းလဲ
သွားတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရှာတာကတော့ ရှာ
သင့်တယ်”

“ရှာလို့ တွေ့တဲ့အခါ သူ့စာထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း
အမှန်ပဲ။ ရွှေပန်းတောရွာကောင်းဖို့အတွက် သူ့စိတ်ပြောင်းလိုက်
တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်။ သူ့ကိုလည်း မကျေ
မနပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေပန်း
တောရွာမှာ အရပ်ဆိုးခဲ့တာတွေ မှန်းခဲ့တာတွေ ကျေသွားပြီး
ကောင်းသွားတာကို သဘောကျပါတယ်”

“အဲဒီတော့ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း အေးအေးချမ်းချမ်း
လက်ထပ်ပေးလိုက်ကြရုံပဲပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲ အဲ . . . အဓမ္မ ငြိမ်း
ခြောက်ခိုင်းတာဆိုရင်တော့ အဲဒီမိန်းကလေး ဒုက္ခမရောက်
အောင် ကျွန်တော်တို့ အချိန်မီ ကယ်နိုင်တာပေါ့”

“အချိန်မီဆိုတာက အခုပဲ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီလေ”

ဦးထွန်းမောင်က နောက်ကျသွားပြီဟု ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်သည်။

“နှစ်ရက်ရှိရင်လည်း နှစ်ရက် ဒုက္ခရောက်နေမှာပေါ့ သုံးရက် ဒုက္ခမရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာသင့်တယ်” လင်းထွန်းကတော့ ရှာဖွေဘက်က မလျော့။

“ကဲ . . . ရှာသင့်တယ်ဆိုရင်လည်း မောင်လင်းထွန်း ဘယ်မှာရှာမလဲ၊ ဒီဒေသမှာက တောတွေ တောင်တွေချည်း ပဲ။ နည်းနည်းဝေးသွားရင် လူသူအသွားအလာ အရောက် အပေါက် မရှိသေးတဲ့ နေရာတွေကိုက အများကြီး၊ တော တောင်တွေရဲ့ အန္တရာယ်လည်း ရှိသေးတယ်။ တောတိုးရတဲ့ ဒုက္ခက မလွယ်ဘူး။”

ဦးထွန်းမောင်က အခက်အခဲကို စဉ်းစားသည်။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ အဲဒီလောက် ခက်ခဲတဲ့ နေရာအထိ သူတို့ မသွားဘူး ထင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးလည်း ပါသေးတယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးလိုက်နိုင်မယ့် နေရာလောက် ပဲ သွားမှာပါ။”

“ဟိုအစ်ကို ဝါးခုတ်တဲ့နေရာကို ဗဟိုပြုပြီး ဖြန့်ရှာ လိုက်ရင် တွေ့မယ်ထင်ပါတယ်။ ဝါးခုတ်တဲ့နေရာနဲ့ အနီးဆုံး မှာရှိတဲ့ ချောင်းထဲကို ဝင်လိုက်ရင်တောင် သူတို့လှေကို တွေ့ ရမယ် ထင်ပါတယ်။”

နားထောင်နေသော လူများထဲမှ ထင်မြင်ချက်အမျိုး စုံကို အကြောင်းပြုပြီး စကားသံများ ထွက်လာကြသည်။ ရှာ သင့်သည်ဟု ယူဆသူများရှိသကဲ့သို့ စောင့်ကြည့်ချင်သူများ လည်းရှိသည်။

“ဒီ ဒကာလေးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှာတာက တော့ ရှာသင့်ပါတယ်။ တွေ့တဲ့အခါ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က သူရေးတဲ့ စာအတိုင်း မှန်ပါတယ်ဆိုရင် သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း ရပ်ရွာက လက်ထပ်ပေးကြရုံပေါ့၊ အန္တရာယ်ဖြစ်နေတာ ဆိုရင် လဲ အချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်တာပေါ့။ ဝါးခုတ်တဲ့နေရာနဲ့ အနီး ဆုံးချောင်းကို အရင်ရှာကြည့်ကြတာပေါ့။ ပြီးတော့မှ ဝါးခုတ် တဲ့နေရာနဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ နေရာတွေကို ရှာကြည့် ဖို့ကောင်းတာပေါ့။”

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဓာက အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက် သည်။

“ကောင်းပါပြီတုရား၊ တပည့်တော်တို့ ရှာပါမယ်” ဘုန်းတော်ကြီး စကားကိုတော့ ဦးထွန်းမောင်နှင့် တကွ ရွာသူရွာသားအားလုံး လေးစားကြသည်။

“ဘယ်တော့ စရာမှာလဲ” လင်းထွန်း မေးချင်သည်ကို လူတစ်ယောက်မေးလိုက် ၍ လင်းထွန်း နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ တောထဲဝင်ရမှာ ဆိုတော့ မနက်ဖြန်မနက်မှ ရှာကြမယ်။”

ဦးထွန်းမောင်က အဖြေပေးသည်။ လင်းထွန်း ကျောင်းအပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မှန်သည်။ တောထဲဝင်ရန် အချိန်မရှိတော့ပါ။ နေက အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှာ အတော်နိမ့်

နေပြီ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝါးခုတ်တဲ့ အစ်ကိုပြောတဲ့ ချောင်းကို ခုပဲ သွားကြည့်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့် လှေနဲ့သွားလို့ ရပါတယ်။ ဒီရွာရဲ့ မြောက်ဘက်ကိုစုန်ရင် ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ ချောင်းပဲ”

ဝါးခုတ်သူက ချောင်းကို အတိအကျ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်ခုသွားမယ်၊ နောင်ထပ် လေးယောက်တော့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဘယ်သူမှ မလိုက်ရင်ထဲ ကျွန်တော်ကတော့ သွားမှာပါ”

“ငါ့တူသွားချင်ရင် ဦးလေးလိုက်ပါမယ်”

ဦးထွန်းမောင်၏ စကားကြောင့် လင်းထွန်း ဝမ်းသာ သွားသည်။ နောက်ထပ် လူငယ်သုံးယောက် မတ်တက်ရပ် လိုက်ကြသည်။

***

အခန်း(၃၁)

အနောင်ဘက် တောင်စွယ်မှာ နေမင်းကြီးငုံလှူခါနီး အချိန်ဖြစ်သည်။ လူငါးယောက်ကို ဆောင်ထားသော စက် တပ်လှေလေးသည် နုတ္တဝတီမြစ်သို့ စီးဝင်သည့် ချောင်းကလေး ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

အတော်လေး ဆန်တက်မိသောအခါ ချောင်းကမ်း နှစ်ဖက်တွင် သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်နေသည့် တောကြီး ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

လင်းထွန်းက လှေကိုဖြစ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်မောင်း၍ ချောင်းကို ဆန်တက်နေသည်။

နေရောင်ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း အလင်းရောင်

ရှိနေသေးသည်။ ချောင်းကမ်းဘေးမှ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကြောင့် လှေကို ချောင်းလယ်မှ မောင်းနေရသည်။

ချောင်းလေးက တောင်နှစ်ခုကြားမှ စီးဆင်းလာ ခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ကြားစီသို့ နီးလာသောအခါ ချောင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းလာသည်။ လှေမောင်းရသည်မှာလည်း ပိုခက်လာသည်။

သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများက ချောင်းအလယ်အထိ ရောက်လာသည်။

ချောင်းကမ်းနှစ်ဖက်မှ ချုံနွယ်များက ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသည်။

လှေပေါ်ပါလာသူများအားလုံး ဖုံးကွယ်သို့ဝက်ထားမည့်လှေကို သတိထား၍ ရှာဖွေကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလင်းအားနည်းလာသည်။ ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ်သည့် နေရာများကိုပင် ကျော်လွန်လာသည်။

ခုထိ လှေကို အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသေး။

ရှေ့တွင် ချောင်းကိုဖြတ်၍ သစ်ပင်လဲကျနေသောကြောင့် လှေစက်ကို ရပ်လိုက်သည်။

ထိုနေရာမှ အထက်သို့ သည်အတိုင်း ဆန်တက်၍ မရ။ လဲကျနေသာ သစ်ပင်ကို ရှင်းမှရသည်။

သစ်ပင်လဲကျနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောပုံ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသေအချာကြည့်သည်။ ဤနေရာမှ လှေတစ်စင်းစင်း ဆန်တက်သွားခဲ့သည့် အခြေအနေမျိုးကို လုံးဝမတွေ့ရ။

“ကဲ . . . ကျေနပ်ပြီလား မောင်လင်းထွန်း”

“ဟုတ်ကဲ . . . ကျေနပ်ပါပြီ ဦးလေး”

လှေကို ခက်ခက်ခဲခဲ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ရသည်။

လင်းထွန်း တကယ်ကို ကျေနပ်သည်။ သူ့ စိတ်ထဲမှ တွေးထင်ထားသည့်အချက် တစ်ခုပို၍ ခိုင်မာသွားပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။

ဝါးခုတ်သူထံ စာလာချသွားသူသည် လှည့်စားလိုသော သဘောဖြင့် ရွာမြောက်ဘက်အထိ လာထားခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန် မနက်စောစောထပြီး ရွာ၏တောင်ဘက်မှ အနီးဆုံးချောင်းကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုချောင်းမှာ မတွေ့လျှင် ဒုတိယချောင်းကို ဆက်ရှာမည်။

အဆန်ဘက်မှာ ရှိသည့်ချောင်း တစ်ခုတွင် ဝက်ထားသောလှေကို အသေအချာ တွေ့လိုမည်ဟု ထင်သည်။

***

အခန်း(၃၂)

မှောင်လွန်းသော ညဖြစ်၍ ကြယ်လေးများအရောင်
ပို ပြီး လင်းလက်နေသည်။
လင်းထွန်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်
နေမိသည်။
လရောင် မရှိသောည။
တောရိပ် တောင်ရိပ်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ပို၍
မှောင်နေသည်။
စမ်းရေစီးသံလွင်လွင် ကြားနေရသည်က လွမ်းစရာ။
စမ်းရေအေးအေးက လင်းထွန်း၏ ခြေအစုံကို ပွတ်
တိုက်စီးဆင်းသွားသည်။

ခြေမှာ အေးသော်လည်း ရင်မှာ ပူလောင်နေသည်။
ငြိမ်းကို သတိရလွန်း၍ ငြိမ်းနှင့် အတူ ထိုင်ခဲ့သော
ဝမ်းချောင်းလေးမှ ကျောင်းတုံးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထာ
ထိုင်နေမိသည်။

ဤနေရာမှာ ငြိမ်းကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။ ဤနေရာ
မှာ ငြိမ်းကို ချစ်ကြင်နာစွာ မွှေးခဲ့သည်။

နူးညံ့နွေးထွေးသော အတွေ့အထိလေးများက မကြာ
သေးသလိုပင် ခံစားရသည်။

သို့သော် ခုတော့ ဤနေရာလေးမှာ အမှောင်ထုက
ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

ထိုင်နေရသည်ကလည်း တစ်ယောက်တည်း။

ငြိမ်း ဘယ်ရာက်နေလဲ။ ငြိမ်း အန္တရာယ် ကြုံတွေ့
နေသလား။ သိချင်သည်။

ငြိမ်းအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်သည်။

အလကား ကုန်ဆုံးရသော အချိန်များကို မကျေနပ်
နပ် ဖြစ်မိသည်။

ညအမှောင်ထုများအောက်မှာ ငြိမ်းဘဝ မှောင်အတိ
ကျနေပြီးလား။

ခုဆိုရင် ငြိမ်း အောင်ကြီးနှင့် ပါသွားသည်မှာ နှစ်ည
ရှိပြီ။

အောင်ကြီးက ငြိမ်းကို အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ပြီး
ပြီလား။

ပူလောင်သော လေများကို သက်ပြင်းချ၍ မှုတ်ထုတ်
လိုက်ရသည်။

ဦးထွန်းမောင် ထင်သလို ငြိမ်း ကိုယ်တိုင်က စိတ်
ပြောင်သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

လင်းထွန်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ငြိမ်းနှင့်သူ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ ကြသည်မှာ မှန်သည်။

သို့သော် အောင်ကြီးက အသက်အန္တရာယ်ကို ခြိမ်း
ခြောက်ပြီး ဖြစ်သင့်သည်ကို ညှိနှိုင်းယူသည်လည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။

ကိုချစ်တီး ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် အောင်ကြီးက
ထင်းပွဲစား၊ ဝါးပွဲစား၊ ဖဲဝိုင်းထောင်၊ ဂျင်ဝိုင်းထောင်ပြီး အ
ကောက်အစားလည်း လုပ်သေးသည်။ သိပ်လည်သည်။

ငြိမ်းကို သူ့ဘက်ပါအောင် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ညှိနှိုင်း
ယူလိုက်ပြီလား။

ငြိမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ရွှေပန်းတောမှာ အမုန်းများ
ကျေအေးပြီး တစ်ရွာလုံး ဝမ်းသာမည်ထင်၍ စိတ်ပြောင်းလိုက်
လေသလား။

သူ လာသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကိုက ရွှေပန်းတောကို
ကောင်းသွားအောင် ပြောင်းလဲပစ်ဖို့။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် လင်းထွန်းအတွက်ကတော့ ငြိမ်းနှင့်
နီးဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိ။

ငြိမ်းနှင့် တွေ့ရ၊ ချစ်သူဖြစ်ရ ဆိုရသည်က အလွန်

တိုတောင်းသည်။ အိပ်မက်ကလေး တစ်ခု။

“ဪ... ငြိမ်းရယ်”

တွေ့လိုက်ရတာ မကြာသော်လည်း ငြိမ်းကို လင်းထွန်း ရင်ထဲမှာ ခိုင်မြဲစွာ စွဲမြဲနေမိသည်။

သို့သော် ငြိမ်း ဒုက္ခရောက်သည်နှင့် စာလျှင် ငြိမ်း ကိုယ်တိုင် စိတ်ပြောင်းပြီး အောင်ကြီးနှင့် လက်ထပ်သည်က ပိုကောင်းသေးသည်ဟု လင်းထွန်း စဉ်းစားမိသည်။

ငြိမ်း ကောင်းစေချင်သော ရွှေပန်းတောရွာလည်း အမုန်းတွေ ပြေပျောက်ပြီး ငြိမ်းအေးသွားလိမ့်မည်။

ရွှေပန်းတောအတွက်ပါ လင်းထွန်း ဝမ်းသာပေးရတော့ မည်။

ရင်ထဲမှာတော့ နာသည်။

အမှောင်ထုက ပို၍ သိပ်သည်းလာသည်။

လင်းထွန်း ထိုင်နေရာ ထ၍ စမ်းချောင်းလေးအတိုင်း စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဇာ၏ ကျောင်းဝင်းထဲ ပြန်ရောက် လာသည်။

ညဦးပိုင်းက ညိုနှိုင်းချက်အရ ဒုဠာဝတီမြစ်တွင် စီး ဝင်သည့် ရွာတောင်ဘက်မှ အနီးဆုံး ချောင်းကို လင်းထွန်း နှင့် လူလေးယောက်က ရှာမည်။

ဦးထွန်းမောင်နှင့် ရွာသားနှစ်ဆယ်က ဝါးခုတ်သမား စာရသော နေရာကို ဗဟိုပြုပြီး တောထဲမှာ ရှာမည်။

ရွာသားများ ပြန်ကြတော့ လင်းထွန်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာပင် ညအိပ်ရန် ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မနက်စောစော ထရမည်မို့ စောစောအိပ်ရန် လင်း ထွန်း ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေဇာ ဘုရားခန်းရှေ့မှာ ထိုင်နေဆဲ။ ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေးလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုင်ပြီး ပုတီး စိပ်နေဆဲ။

ငြိမ်းအပေါ်မှာ သမီးတစ်ယောက်လို မေတ္တာစေတနာ ထားသော ဆရာတော်ကို လင်းထွန်း သနားမိသည်။ ဆရာ တော်၏ ရင်ထဲမှာလည်း ငြိမ်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ရှိနေ ပေလိမ့်မည်။ သူကိုယ်တိုင် နှစ်များစွာ အချိန်ယူ၍ ပညာသင် ပေးခဲ့ရသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

အလွန်မွန်မြတ်သော စေတနာနှင့် ငြိမ်းကို ရွှေပန်း တောသို့ ခေါ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူခေါ်မိ၍ ဒုက္ခဖြစ်ရသည် ဟု တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘုန်းကြီးဖြစ်၍သာ ထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့သို့ သွား၍ လင်းထွန်း ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်သည်။

“ဒကာလေး ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“တပည့်တော် စမ်းချောင်းလေးမှာ သွားထိုင်နေတာ ပါ ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးကို မညာချင်၍ လင်းထွန်း အမှန်အတိုင်း လျှောက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကြီးက ငြင်သာစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဒကာလေးရဲ့ ဥပဓိရုပ်နဲ့ ပြောပုံဆိုပုံကိုကြည့်ပြီး ဒကာလေးဟာ စိတ်ရင်းသဘောထားကောင်းသူ ဖြစ်တယ်။ အသက်ငယ်ပေမယ့် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိတယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးသိပါတယ်”

ဆရာတော် စကားရပ်သွားသောအခါ ကပ္ပိယကြီး၏ စိပ်ပုတီးသံ တချောက်ချောက်ကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားနေရသည်။

“အင်း . . . တစ်ခါတစ်ခါ၊ အေးလေး . . . အခါများစွာမှာလို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ လူငယ်တွေဆိုမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ စိတ်ထားမျိုးတွေကို လေးစားစရာ တွေ့ရတတ်တယ်”

“ဒီရွာ ဒီဒေသအတွက် အရှင်ဘုရားရဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတဲ့ မေတ္တာ၊ စေတနာနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ တပည့်ခံတော်တို့ စိတ်သဘောထားတွေဟာ ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး ဘုရား”

လင်းထွန်း ရိုရိုသေသေ ပြန်လျှောက်သည်။

ကပ္ပိယကြီး ဦးဘအေး ပုတီးစိပ်ရင်းမှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“ဘဝသံသရာနဲ့စာရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဆိုတာ ဘာမှ မပြောပလောက်အောင် တိုတောင်းပါတယ်။ အဲဒါကို အသေအချာသိထားရင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာနတရားတွေ နည်းပါးသွားကြမှာချည်းပါပဲ။ အဲဒီတော့ စွန့်လွှတ်ရတယ်ဆိုတာလည်း ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီခန္ဓာနဲ့ ဒီဘဝကို တောင် စွန့်လွှတ်ကြရဦးမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ နေရတဲ့ အခိုက်ကလေးမှာ မေတ္တာ၊ စေတနာစိတ်နဲ့ နေနိုင်ကြရင် ကောင်းတာပေါ့”

အလွန်လေးစားစွာ မှတ်သားထိုက်သော စကားဖြစ်သည်ဟု လင်းထွန်း နာယူထားလိုက်သည်။

“အင်း . . . တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ လောကီ လူ့ဘောင်မှာနေရင်း တရားသဖြင့်နည်းနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာအောင်တော့ လုပ်ကြရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဒုတိယမြောက် လေးစားစွာ မှတ်သားထိုက်သည့် စကားအဖြစ် လင်းထွန်း နာယူပြန်သည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒကာလေး မနက်ကျတော့ စောစောထရဦးမယ်၊ ဟိုဘက်တံခါးပေါက်နားမှာ ကပ္ပိယကြီး အိပ်ရာပြင်ထားတယ် သွားအိပ်လိုက်တော့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာတော်ကို လင်းထွန်း ကန်တော့သည်။

“ဪ . . . တစ်ခုတော့ ဘုန်းကြီး သတိပေးချင်သေးတယ်”

“ပေးပါဘုရား”

“အေး . . . ဘာပဲလုပ်လုပ် လောဘ၊ ခေါသ၊ မာန်မာန တရားတွေ ရှေ့ထားလုပ်ရင် မှားတတ်တယ်။ ခွင့်လွှတ်သည်ခံ စိတ်နဲ့ မေတ္တာတရား ထားနိုင်တာသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်။ ကဲ ကဲ . . . အိပ်ချေတော့”

လင်းထွန်းနေရာမှ ထလာပြီး ကပ္ပိယကြီးကို လှမ်းကြည့်တော့ ကပ္ပိယကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး အိပ်ရာနေရာကို လက်ညှိန်ပြသည်။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်သော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်၍ မပျော်ပါ။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ လေကလေးဝင်၍ အေးအေးလူလူ ရှိပါသည်။

ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ကောင်းကင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မန်ကျည်းပင်တစ်ပင်၏ ကိုင်းများက မြင်ကွင်းကို အုပ်ဆိုင်းထားသည်။

မှောင်လွန်းသောညမှာ လင်းလက်သော ကြယ်လေးများကိုပင် လင်းထွန်း မြင်ခွင့်မရပါ။

***

အခန်း(၃၃)

အရုဏ်ဦး၏ မှန်ပျံပျံ အလင်းရောင်အောက်တွင် ဝက်တပ်လေးတစ်စင်းသည် ခုတ္တဝတီမြစ်ထဲမှနေ ချောင်းငယ်လေးတစ်ခုထဲသို့ မောင်းဝင်သွားသည်။

ချောင်းမှာ သိပ်မကြီးလှ။ လှေကို ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းရသည်။ တစ်မိုင်ခန့် မောင်းမိသောအခါ အလင်းအား ပိုကောင်းလာသည်။ ချောင်းကလည်း ပိုကျည်းလာသည်။

ကမ်းနှစ်ဖက်မှ သစ်ပင် သစ်ကိုင်းများက ချောင်းပေါ်သို့ အုပ်မိုးနေသည်။

လှေကို အရှိန်လျှော့ပြီး သတိထားမောင်းနေရသည်။ လှေပေါ်ပါသူများက ကမ်းနှစ်ဖက်မှာ အုပ်မိုးနေသော

သစ်ကိုင်းများအောက်တွင် ဝှက်ထားမည့် လှေကို သတိထား၍ ကြည့်သည်။

အချို့နေရာများတွင် ချောင်းရေက အတော်တိမ်သည်။ လင်းထွန်းက မောင်းနေရင်းမှ လှေစက်ကို ရပ်လိုက်သည်။

တောထဲမှာမို့ လှေစက်သံက ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။ တစ်ဖက်လူကို ကြိုတင် အသိပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးသည်။

ဖြေးဖြေးသာ သွားနိုင်သည်ဖြစ်၍ လှေစက်ကို ရပ်ပြီး လှော်တက်နှင့် လှော်သည်။

အလယ်မှာထိုင်သော လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့ဘေးမှာ တွေ့ရသည့် လှော်တက်နှင့်ကူ၍ လှော်သည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ချောင်းကို ဆန်တက်နိုင်ကြသည်။

နောက်ထပ် တစ်ပိုင်ခန့်ရောက်သောအခါ နေမင်း၏ ရှေ့ပြေးအလင်းရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တောကလည်း ပိုနက်လာသည်။

ရှေ့ဘက်မှာ မြင့်မားသော တောင်ကြီးများ ကာဆီးနေသည်။

ချောင်းကလေးက တောင်ခြေဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။

တောင်ခြေနှင့် နီးလာသောအခါ ချောင်းကလေးက ညာဘက်သို့ ကွေးသွားသည်။ ပို၍လည်း ကျဉ်းလာသည်။

သစ်ပင် သစ်ကိုင်းများက ချောင်းလယ်အထိ ရောက်

နေကြပြီ။

သစ်ကိုင်းများ တိုးဝေပြီး ဆန်တက်နေရသည်။ ခုထိ ဘာလှေမျှ မတွေ့သေး။

မကြာခင် ချောင်းကလေးမှာ လှေလှော်ရန် ခက်ခဲသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်တော့မည်။

ဤချောင်းမှာ မတွေ့လျှင် မိမိထင်မြင်ချက် လွဲတော့မည်။

လွဲလျှင် နောက်ချောင်းမှ ဆက်ရှာရမည်။ ချောင်းပေါ်အုပ်မိုးနေသည့် သစ်ကိုင်းတွေ ပိုများလာ

သည်။ ဆူးကိုင်းများအောက်တွင် တိုးရသည့်အခါ မသက်မသာ

ခံစားကြရသည်။ ကိုင်းများလွတ်သည့်အခါ ခရီးတွင်အောင် လှော်ခတ်

ရသည်။ “ရှေ့မှာ ဆူးရစ်ကိုင်းတွေ တိုးလို့ရပါ့မလား”

လှေဦးမှာ ညိုကြီးက လင်းထွန်းကို လှမ်းမေးသည်။ ကမ်းနှစ်ဖက်မှ ဆူးရစ်ကိုင်းများသည် ချောင်းပျောက်

လောက်အောင် အုပ်မိုးနေသည်။ “လှော်လို့ရသလောက်တော့ တိုးကြည့်ရမှာပဲ”

ရှေ့ဆုံးမှ ထင်းခုတ်သမား ညိုကြီးက သူ့လက်မှ ငှက်ကြီးထောင်စားနှင့် ဆူးရစ်ကိုင်းများကို ရှင်းသည်။

“ခုတ်...”

လှေပေါ်ပါသူများ ရှေ့သို့ ယိမ်းယိုင်သွားကြသည်။

“ဟ...ကျောက်တောင်ရှိတယ် ထင်တယ်။ လှေဦး နဲ့ သွားတိုက်နေပြီ”

“အာ...မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဆူးရစ်ကိုင်းတွေအောက်မှာ လှေတစ်စင်းဗျ”

ညိုကြီးက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောသည်။

“ဟာ...ဟုတ်တယ်ဟေ့ တွေ့ပြီကွ”

လင်းထွန်းထင်သည်မှာ မှန်သွားပြီ။

“လှေထဲမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“လှေကို ဆူးရစ်ခြံအောက် ထိုးသွင်းသွားတာကွ”
တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောနေကြသည်။

“ဟိုမှာကွ၊ ကမ်းပေါ်တက်တဲ့ ခြေရာတွေ”

တောလိုက်မဆိုးအဖြစ် အသက်မွေးသော ဖိုးခိုင်က သူ့လက်မှ တူမီးသေနတ်နှင့် ကမ်းပေါ်သို့ တက်နေသော ခြေရာများကို ညွှန်ပြသည်။

“ဟာ...အဲဒီလိုဆိုရင် ဖိုးခိုင် မင်းခြေရာခံပြီး လိုက် နိုင်ပြီပေါ့”

“သိပ်လိုက်နိုင်တာပေါ့”

ဖိုးခိုင်က သူ့ကိုယ်သူ ယုံသည်။

“ဒါဖြင့် လူဘယ်နှစ်ယောက်လဲကွ”

ဖိုးခိုင်က ကမ်းပေါ်သို့ တက်သော ခြေရာများကို ကြည့်သည်။

“အနည်းဆုံး သုံးယောက်၊ များရင် လေးယောက်”

“လေးယောက် ဖြစ်မယ်”

လင်းထွန်းကမူ သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပေးလိုက်သည်။

ခြေရာကို နားလည်၍မဟုတ်။ အောင်ကြီးသည် သူ့ ကိုကူညီရန် နှစ်ယောက်တော့ ခေါ်လာမည်။ သူနှင့်ဆိုလျှင် သုံးယောက် ငြိမ်းပါဆိုလျှင် လေးယောက်ဟုမှန်းဆကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လေးယောက်သေချာတယ်”

ဖိုးခိုင်က ကမ်းတက်သော နေရာအထိ အသေအချာ သွားကြည့်ပြီး အခိုင်အမာ ပြောလိုက်သည်။

လှေကို ကမ်းဘေးသို့ ကပ်ပြီး အားလုံးကမ်းပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။

“ဟေ့...ခြေရာတောင် ခံစရာမလိုဘူး။ သူတို့ ဘယ် နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

ဝါးခုတ်သမား ဖိုးလှက ညာဘက်ခပ်ယွန်းယွန်းရှိ တောင်ကြီးဆီသို့ ကြည့်ပြီး အတပ်ပြောလိုက်သည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ မင်းသိသလို ငါလည်းသိ တယ်။ ဇီနားဆိုရင် အဲဒီနေရာကိုပဲ သွားရမယ်”

မုဆိုး ဖိုးခိုင်လည်း နေရာကို အသေအချာ သိသွား ပြီ။

“ဘယ်နေရာလဲဗျ”

လင်းထွန်း ဘာမျှမသိသေးပါ။

“ဟို . . . ကျီးအိပ်တောင်ခါးပန်းမှာ လိုဏ်ဂူကြီး တစ်ခုရှိတယ်ဗျ”

ဖိုးလှက တောင်မြင့်ကြီးဆီသို့ ထိုးပြသည်။

“သေချာတာပေါ့ကွ၊ မနှစ်က အဲဒီလိုဏ်ဂူမှာ အောင်ကြီး ဂျင်ချိန်းဝိုင်းတစ်ခုလုပ်ဖူးတာ ငါသိတယ်”

ညီမောင် ထောက်ခံသည်။

သူတို့ ပြောသည်များကို နားထောင်ပြီး ထိုနေရာမှာ သေချာပြီဟု လင်းထွန်း နားလည်လိုက်သည်။

“ခဏ နေလိုက်ဦးဗျ၊ လာကြ . . . ကျွန်တော်တို့ ဟို သစ်ပင်အရိပ်ကို ဝင်နားရအောင် မြန်မြန်လာ”

တောင်ပေါ်က စောင့်ကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်အောင် သစ်ပင်ရိပ်ကို ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လှေက စက်နဲ့လာတာ မဟုတ်တော့ သူတို့ ဘာသံမှ ကြားမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မသိအောင် အဲဒီ လိုဏ်ဂူကို ကျွန်တော်တို့ သွားလို့ရနိုင်မလား”

လင်းထွန်း မေးသည်ကို အားလုံး စဉ်းစားကြသည်။

“ဟိုဘက်က ရိုးအတိုင်း တောင်စောင်းကို ရောက်အောင်သွား၊ တောင်စောင်းရောက်ရင် အပေါ်ကို တည့်တည့် တက်၊ လိုဏ်ဂူအထက်ကို ကျော်တက်ပြီး လိုဏ်ဂူဘက်ကိုသွားရင် သူတို့ မသိနိုင်ဘူးထင်တယ်”

မုဆိုးဖိုးခိုင် အကြံပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ကောင်းတယ်၊ အမြန်

သွားကြရအောင်၊ တတ်နိုင်သလောက် အသံမထွက်အောင် သွားကြမယ်”

လင်းထွန်းက ရိုးလေးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ သူ့ ကျောပေါ်မှာ မြားကျည်ထောက်ကို လွယ်ထားပြီး လက်မှာ လေး ကိုင်ထားသည်။ ခါးမှာ ဓားမြောင်ပါသည်။

မုဆိုး ဖိုးခိုင်တွင်လည်း ဓားမြောင်ပါသည်။ လက်မှာ တူမီးသေနက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ကျန်သုံးယောက်က ဌက် ကြီးတောင် ဓားများနှင့်ဖြစ်သည်။

xxx

အခန်း(၃၄)

အောင်ကြီး လိုက်ဂူထဲသို့ ဝင်လာ၍ ငြိမ်း ကွပ်ပျစ်
ပေါ်တွင် အိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

အောင်ကြီးက ငြိမ်းနှင့် နီးအောင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ
ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုအောင်ကြီး ကျွန်မ အနားမှာ လာမထိုင်ပါနဲ့”

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မငြိမ်းအေးရယ်၊ ကျွန်တော်
တို့ လက်ထပ်ကြတော့မှာပဲဟာ”

အောင်ကြီးက မျက်နှာချိုသွေးသည်။

“အပြင်မှာ ရှင်လူနှစ်ယောက် ရှိတယ်လေ”

ငြိမ်းက ဂူပေါက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အောင်ကြီးက ပြုံးသည်။

“မရှိပါဘူး။ သူတို့ ဟင်းစားလေးဘာလေး ရမလားလို့ တောင်ခြေဘက် ဆင်းသွားကြတယ်”

ငြိမ်း အကြောင်းပြောသွား၍ အောင်ကြီးက ငြိမ်းဘက်သို့ ပိုနီးအောင် ရွှေ့ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မငြိမ်းအေးကို စမြင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာပါဗျာ၊ မငြိမ်းအေး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါနော်”

အောင်ကြီးနှင့် ဝေးအောင် ငြိမ်းနောက်သို့ ဆုတ်ထိုင်သည်။

“ကိုအောင်ကြီးကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ”

ငြိမ်းနောက်ဆုတ်ထိုင်ခြင်းနှင့် သူ့ကို မလိုမလား ပြောဆိုခြင်းတို့အတွက် အောင်ကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“မနေရဘူးဗျာ၊ မငြိမ်းအေး ကျွန်တော့်ကို မငြင်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မငြိမ်းအေးကို ချစ်တယ်ဗျာ၊ သိပ်ချစ်တယ်”

အောင်ကြီးက ရှေ့ကို တိုးလာပြီး ငြိမ်းအေး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အို...ကိုအောင်ကြီး၊ ရှင်...ရှင်”

ငြိမ်းကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ငြင်းပယ်ရုန်းကန်သည်။

“မငြင်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ထိန်းလိုမရတော့ဘူး၊ မငြိမ်းအေးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ သိပ်

ချစ်တယ်ဗျာ”

အောင်ကြီးက ငြိမ်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူ၍ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်

ငြိမ်းရုန်းကန်သော်လည်း အားချင်းမမျှ၍ ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ နှစ်ယောက်လုံး လဲကျသွားသည်။

ငြိမ်းမျက်စိများ ပြာဝေသွားအောင် ကြောက်စိတ်ကြီးစွာ ဖြစ်မိသည်။

“ငါ့ဘဝတော့ ဆုံးဖြ်”ဟူသော အသိကြောင့် အားအင်ကုန်ခမ်းသွားသလိုလည်း ခံစားရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မငြိမ်းအေးကို သိပ်ချစ်လို့ပါ”

အောင်ကြီးက ငြိမ်းကိုနမ်းရန် ကြိုးစားသည်။

အောင်ကြီး၏ မျက်နှာ နီးကပ်လာမှ ငြိမ်းသတိရလာ

ပြီး မျက်နှာကိုလွတ်အောင် ရှောင်၍ ရုန်းသည်။

အောင်ကြီးက သူ့ကိုယ်နှင့်ဖိပြီး မရုံးနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။

“ကိုအောင်ကြီး ကျွန်မကို အဲဒီလို အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်ရင်တော့ ရွာန်မဆီက မေတ္တာလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊

လက်ထပ်ခွင့်လည်း ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ အသေခံသွားမယ်၊ ကိုအောင်ကြီး ကြံစည်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သတ်သေမယ်၊ ဒီတောင်ကမ်းပါးက ခုန်ချပြီး သေပစ်မယ်”

ငြိမ်းက အသက်နှင့်ရင်းပြီး ငြိမ်းခြောက်ရင်း ရိုက်ကြီး

တငင်ဦးသည်။

ငြိမ်း နာကြည်းကြေကွဲစွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်၍ အောင်ကြီး တွေထေ့သွားရသည်။

အကြမ်းဖက် ချုပ်ကိုင်ထားသော လက်များအာ ပျော့သွားသည်။

လက်ထပ်ရန် ငြိမ်းက သဘောတူ ကတိပြုထား သည်။ အကြမ်းဖက်လိုက်၍ သူတကယ်သတ်သေလျှင် အား လုံးဆုံးရှုံးရတော့မည်။

အောင်ကြီးထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်လာသည်။

အခွင့်သာခိုက်တွင် အောင်ကြီးရင်ခွင်မှ ငြိမ်း ရုန်း ထွက်လိုက်သည်။

“ကိုအောင်ကြီး ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တယ်၊ မြန်မြန် ရချင်တယ်ဆိုရင် ရွာကို မြန်မြန်ပြန်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ လုပ်ပါ”

“လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပြောလား၊ လိမ်ညာပြောနေတာလား၊ အခုအထိ ကျွန် တော့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် လက်ထပ် မှာလဲ”

ငြိမ်းကို အောင်ကြီး ယုံရခက်နေသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အခိုင်အမာ ကတိပေးပြီးသားပဲ၊ ကျွန် မကတိကို ကျွန်မ မဖျက်ဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးလို့ ရှင့်မိန်းမဖြစ် ပြီဆိုရင် ကျွန်မ ရှင့်ကို ခုလို ငြင်းလို့မရတော့ဘူး၊ လက်မ ထပ်ခင် ကျွန်မကို အကြမ်းမဖက်ပါဘူးဆိုတာ ရှင်လည်း

သဘောတူလို့ ရှင်းခိုင်းတဲ့အတိုင်း ရွာကို ကျွန်မ စာသုံးစောင် ရေးပေးခဲ့ပြီပဲ”

“အခုနေပြန်ရင် ရွာလူကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်း မှာပေါ့၊ ရဲတောင် တိုင်ချင်တိုင်ထားဦးမယ်”

“ကျွန်မ သဘောတူလိုက်သွားပါတယ်ဆိုတဲ့ စာသုံး စောင်ရှိတာပဲ၊ ရှင့်ကိုဖမ်းလို့ မရပါဘူး”

“ရွာပြန်ရောက်တော့ ခင်ဗျားက စိတ်ပြောင်းပြီး ကျွန် တော် အတင်းရေးခိုင်းလို့ စာသုံးစောင်ရေးရတာပါပြောရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မ အဲဒီလို မငြင်းပါဘူးလို့ ရှင့်ကို ကတိပေးပြီး သားပဲ၊ ငြင်းရင် ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မကို သတ်မယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အမုန်းစိတ်တွေ ပြန်ပေါ်အောင်လုပ်ရင်တော့ ခင်ဗျားကို သတ်မှာပဲ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်ချစ်ရာဖြစ်၊ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုဆို ရွာကို ဒီနေ့ပြန်ပေါ့”

အောင်ကြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“အဲဒီလိုတော့ ကျွန်တော် မပြန်ရဲသေးဘူး၊ ကျွန် တော်သဘောကတော့ ဒီတောထဲမှာပဲ မငြိမ်းအေးရဲ့ မေတ္တာ ကိုရဖို့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကြိုးစားဦးမယ်ဗျာ”

“ကျွန်မမှာ အဝတ်က ခါးဝတ်ထားတာတစ်စုံပဲ ပါ တယ်ရှင့်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်ပြန်ချစ်လိုက် ပေါ့ဗျာ”

“ရှင်လက်ထပ်ပြီးရင် ရှင့်ကတိအတိုင်း အရက်လည်း မသောက်တော့ဘူး။ ကျွန်မကိုလည်း ကြင်နာမယ်၊ ရွာမှာလည်း အမုန်းတွေ ပြောပျောက်သွားတာ တွေရမယ်၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် လည်း ကျွန်မနဲ့အတူ ရွာကောင်းကျိုးတွေလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန် မ ရှင်ကို ပြန်ချစ်သွားမှာပါ”

အောင်ကြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခေါင်းကို စုံကပ်၍ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ အတွေးအကြံခက်စွာနှင့် ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆန္ဒစိတ်တွေက ဖြစ်လာပြန်သည်။

“မငြိမ်းအေး ဒီတစ်နေ့ စဉ်းစားဦးဗျာ၊ ဒီနေ့ညကျရင် တော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခွင့်ပေးပါ။ ဒီနေ့ည ကျွန်တော် ဒီ လိုဏ်ဂူမှာ မငြိမ်းအေးနဲ့ အတူအိပ်မယ်”

“အဲဒီလို အတင်းအကျပ်ဆိုရင်တော့ ကိုအောင်ကြီး ကျွန်မကို သတ်သလို ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာထူးလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကတိအတိုင်း လက်ထပ်ပြီး ရှင်လဲ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရမှာပဲ၊ အခုကတည်းက ပြန်ချစ် လိုက်ပေါ့”

“ချစ်တယ်ဆိုတာ နှလုံးသားကိစ္စရှင့်၊ အဲဒီလိုအရင် စသလို ဆုံးဖြတ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အတင်းအကျပ်လုပ်လို့ လည်း ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကတိပေး

သေးလဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လှည့်စားနေတာ လိုက်ရှာတဲ့ လူတွေတွေ့ရင် ကျုပ်ဒုက္ခရောင်အောင် ခင်ဗျား အချိန်ခွဲနေ တာ”

အောင်ကြီး ဒေါသဖြစ်လာပြန်သည်။

“ဒီတော့ ဒီတောင်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ လိုက်မရှာနိုင် ဘူး”

“ရှာနိုင်တယ်ဗျ၊ ရှာနိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မယုံ တော့ဘူး။ ခင်ဗျား ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စဉ်းစား၊ ညကျရင်တော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သဘောတူကြည်ဖြူဖို့သာ စဉ်းစားထား။ ဒီထက် ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

အောင်ကြီး သူ့စိတ်သူ့ အပြတ်ဆုံးဖြတ်၍ စိတ်မ

ပြောင်းမီ ဂူပေါက်သို့ အမြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ဂူပေါက်မှ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

အောင်ကြီးက ပါးနပ်သည်။ ဘယ်တော့မျှ သတိမ ပေါ့။ သူထိုင်သော ကျောက်တုံးသည် အမြင့်မှာရှိ၍ အောက် ဘက် တောင်ကြောတစ်လုံးကို အပေါ်စီးမှ မြင်ရသည်။

ဂူထဲမှာ ငြိမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း မြင်နိုင်သည်။

ငြိမ်းကတော့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ငေးငိုင်စွာထိုင်လျက် ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။

xxx

အခန်း(၃၅)

လင်းထွန်းနှင့်အဖွဲ့ လိုက်ဂူ၏အထက်မှ တောင်ကြော
သို့ ရောက်လာကြပြီ။

ခြေသံမကြားအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်ဂူဆီသို့
တိုးကပ်သွားကြသည်။

ခုထိ ဘာမျှ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရသေး။

လင်းထွန်းက လိုက်ဂူပေါ်အုပ်မိုးနေသော ကျောက်
တောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ဒဟပ်ပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ပြု၍ အောက်
ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

လူတစ်ယောက်၏ ခြေထောက်များကို မြင်ရသည်။

သေချာပြီ အထဲမှာ လူရှိသည်။

သူ့လူများကို သတိပြုပြီး အောက်မှ လူရှိကြောင်းနှင့် အသံမထွက်ရန်တို့ကို အမူအရာနှင့် ပြသည်။

ဒဟပ်ပင်ကိုင်းကို အားပြု၍ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ခြေထောက်အောက်ချ၍ ထိုင်နေသူတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရခြင်းဖြစ်၍ မျက်နှာကို မမြင်ရ။ အောင်ကြီးဖြစ်လိမ့်မည်ဟုတော့ ထင်ရသည်။

အလစ်အငိုက်မှာ ရုတ်တရက် လက်ထဲမှ မြားနှင့် ပစ်လျှင်တော့ ရသည်။ သို့သော် အောင်ကြီး ဟုတ်မဟုတ် မသေချာ။ ဟုတ်မည်တော့ ထင်သည်။ ခုထိ ငြိမ်းကို မတွေ့သေး။

ငြိမ်းကို သူဖမ်းထားသည်ဟု သေချာပေါက် ပြော၍ မရသေး။

အောင်ကြီး ဟုတ်သည်။ ငြိမ်းကို ဖမ်းထားသည်ဆိုလျှင်ပင် မြားနှင့် ပစ်ရန် မသင့်သေး။ ငြိမ်းစာအရ ငြိမ်းက သဘောတူ့မတူ့ သေချာမသိရသေး။

လင်းထွန်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

အလုပ်တစ်ခု လုပ်လျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာန အလျှောက် မလုပ်ရန် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးမေစာ သတိပေးစကားကိုလည်း အမှတ်ရနေမိသည်။

အခြေအနေကို ခဏစောင့်ကြည့်ရန် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူ့လူများကို လိုဏ်ဂူဘက်သို့ လာကြရန် အချက်ပြ၍ ခေါ်လိုက်သည်။

ခုချိန်ထိတော့ ကိုယ့်ဘက်က အသာစီးရနေသည်။ အောင်ကြီးကို အလစ်ဝင်ဖမ်းရန် စဉ်းစားသည်။ သိပ်မလွယ်။

ဖမ်းဖို့ကြိုးစားသည်နှင့် အလစ်အငိုက်ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်။

သူက အလျင်မြင်သွားနိုင်သည်။ မုဆိုးဖိုးခိုင် လင်းထွန်းဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ခြေသံလုံသည်။ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သည်။

ညှိကြီးနှင့် ညီမောင်တို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ လင်းထွန်း နေရာမှ လိုဏ်ဂူ၏ ဘေးနှစ်ဖက်ဆီသို့ ကျောက်တုံးကြီးများမှ တစ်ဆင့် လျှင်မြန်စွာ ဆင်း၍ရနိုင်သော လမ်းကြောင်းများရှိသည်။

လင်းထွန်း ဒဟပ်ပင်ကို အားပြု၍ အောက်ဘက်မှ လူကို လှမ်းကြည့်သည်။

ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေဆဲ။ မျက်နှာက လိုဏ်ဂူဘက်သို့ လှည့်နေသည်။

မုဆိုးဖိုးခိုင်နှင့်သူ လိုဏ်ဂူ၏ ဘေးနှစ်ဖက်မှ ဆင်းပြီး စောင့်နေသူကို ဖမ်းချုပ်ရန် စဉ်းစားကြည့်သည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်ကျန်သေးသည်။ ထိုနှစ်ယောက်က ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ပစ်ကြ၊ ခတ်ကြ၊ ထိုးကြိတ်၊ သတ်ပုတ်ကြ မလုပ်ချင်။ ကိုယ်က သတ်ရမည်နှင့် ကိုယ်ဘက်က အသတ်ခံရမည်ကို နှစ်ခုစလုံး မဖြစ်ချင်။

ထိုအကြောင်း သူ့လူများကိုလည်း လမ်းမှာသတိပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်သမျှ မသတ်မဖြတ်ရ။ မဖြစ်နိုင်လွန်းမှ ကိုယ့်အသက်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက် သတ်ရမည်။

မှဆိုးဖိုးခိုင်ကို အချက်ပြသည်။

နှစ်ယောက်အတူဆင်းရန် . . .

ပြီးမှ ကျန်နှစ်ယောက်ကို ဆင်းလိုက်ရန် အချက်ပြသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်က သဘောပေါက်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဖိုးလှက လင်းထွန်းတို့ရှိရာ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ လာနေဆဲ။

သူ့ကို ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်အဖြစ် အပေါ်မှာပင် စောင့်နေခဲ့ရန် လင်းထွန်းက အချက်ပြသည်။ ဖိုးလှက နားလည်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သို့သော် ဝှက်ဖဲက အလွန်ပေါ်သွားသည်။ ဖိုးလှ သတိထားပြီး နေရာရွှေနေစဉ်မှာပင် ကျောက်တုံးငယ်တစ်တုံးကို တိုက်မိသွားသည်။

“ဒုတ် . . . ဒုတ် . . .”

ကျောက်တုံးက အောက်လိမ့်ကျသွား၍ အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြရသည်။

လင်းထွန်းက သူ့ကိုယ်ကို နောက်ဆုတ်၍ ကျောက်ဆောင်နှင့် ကွယ်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ဘယ်သူလဲကွ”

အောက်မှ အော်သံထွက်လာသည်။

“လှဦးနဲ့ မောင်သိန်းလားဟေ့”

နာမည်များကို လင်းထွန်း မှတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟင်းစားရဲ့ခဲလားဟေ့”

အောက်မှ အပေါ်သို့ လှမ်းအော်မေးသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လုပ်မနေနဲ့ ဆင်းခဲ့ ငါသိတယ်”

သူ့လူနှစ်ယောက် မရှိကြောင်း ဟင်းစားရှာထွက်နေကြောင်း လင်းထွန်း နားလည်သွားသည်။

အပေါ်မှ ခဲလုံးကျသည်ကို သူ့လူနှစ်ယောက်မှတ်၍ လှမ်းခေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်းထွန်းက မှဆိုးဖိုးခိုင်ကို အချက်ပြလိုက်သည်။

ကျောက်လိုဏ်ဂူခေါင်း ဘေးတစ်ဖက်စီမှ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ဟင် . . . မင်းတို့”

လင်းထွန်းနှင့် ဖိုးခိုင်အောက်သို့ ရောက်သည်နှင့် အောင်ကြီး သိသွားသည်။

သို့သော် အောင်ကြီး နောက်ကျပြီ။

လင်းထွန်းက အောင်ကြီးကို မြားနှင့်ချိန်ထားသည်။
ဖိုးခိုင်က တူမီးသေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်။

“မင်းမလှုပ်နဲ့နော်၊ လှုပ်ရင်တော့ ငါတို့ ပစ်ရလိမ့်
မယ်”

“လင်း...”

ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ငြိမ်းက လင်းထွန်းကိုမြင်၍ လင်းထွန်း
ရှိရာသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်လာသည်။

“ငြိမ်း...”

ငြိမ်းကို မြင်ရတော့ လင်းထွန်း သိပ်ဝမ်းသာသွား
သည်။

သို့သော်...

ငြိမ်းပြေးထွက်အလာ အောင်ကြီးရှိနေသော ကျောက်
တုံးရှေ့အရောက်မှာ အောင်ကြီးက ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ချ
ပြီး ငြိမ်းကို နောက်မှ သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ရှေ့မှ ငြိမ်းကို အကာအကွယ်ယူထား၍ လင်းထွန်းနှင့်
ဖိုးခိုင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်။

အောင်ကြီးက သူ့ခါးမှ တောလိုက်စားမြောင်ကိုထုတ်
ပြီး ငြိမ်း၏ကျောမှာ ထောက်ထားလိုက်သည်။

“ဟင်း...လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ဒီကောင်
ကို မျှော်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားလှည့်စားထားတဲ့ မိန်းမ၊
ကျုပ်သေရလည်း မဆန်းဘူး၊ ကျုပ်သေရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား
ကို အရင်သတ်ပြီးမှ သေမယ်”

အောင်ကြီးက ငြိမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖမ်းချုပ်ထား
သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို လှည့်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွာမှာ
အမုန်းတွေပြေပြီး အားလုံးအေးချမ်းသွားဖို့အတွက် ကျွန်မ ရှင့်
ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ကတိ
ပေးတာ”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘာလို့လိုက်လာရတာလဲ”

“အဲဒါ သူနဲ့မဆိုဘူး၊ ငါတို့နဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်”

လင်းထွန်းက ကြားဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ငြိမ်းပျောက်သွားတော့ အန္တရာယ်ဖြစ်နေပြီလား စိုး
ရိမ်လို့ ငါတို့လိုက်ရှာတာ”

“သူရေးတဲ့စာကို မင်းတို့ မရဘူးလား”

“ရတယ်”

“ရရင် မင်းတို့ ဘာလို့ လိုက်ရှာစရာ လိုသေးလဲ၊
အခုတော့ မင်းတို့ဝင်နှောက်ယှက်လို့ သူ့သေရတော့မယ်၊ ငါ
က ဒီအတိုင်းတော့ အဖမ်းမခံဘူး၊ သူ့ကို သတ်ပြီးမှ အဖမ်းခံ
မယ်”

အောင်ကြီးက ငြိမ်း၏ကျောမှာ စားထောက်ထားဆဲ။

“အို...ကျွတ်...ကျွတ်”

ငြိမ်း နာကျင်၍ ညည်းမိသည်။

ငြိမ်းအသက်ရှင်ရေးအတွက် လင်းထွန်း စဉ်းစားရပြီ။
အောင်ကြီးဘက်မှ ကြည့်လျှင် မထူးတော့ဘူးဆိုသော အနေ

အထားဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဆုံးတစ်ချက် လုပ်တော့မည်။

“မင်းသူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ငါတို့လိုက်ရှာတာထက် အန္တရာယ်ဖြစ်နေရင် ကူညီဖို့၊ စာထဲမှာရေးထားတဲ့အတိုင်း အမှန်ပဲဆိုရင်လည်း မင်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ရွာလူကြီးတွေပါ သဘောတူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လိုက်ရှာတာ”

“မင်းပြောတာ ငါက ယုံရမှာလား။”

“သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်တယ်”

“မှဆိုးဖိုးခိုင်ကပါ ထောက်ခံသည်။”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါမယုံဘူး။”

“မင်းကို ငါပြောမယ်၊ ရွာကောင်းသွားဖို့ မင်းကို ငြိမ်းက လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်တယ်ဆိုရင် ငါ့ဘက်ကလည်း မင်းတို့ကို ဘာမှ နောက်ယုက်စရာ မရှိဘူး။ ဘယ်သူမှလဲ မင်းတို့ကို နောက်ယုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“လင်း... ငြိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ငြိမ်းက ကြားဖြတ်ပြီး လင်းထွန်းကို တောင်းပန်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောသည်။”

“ငြိမ်းစာထဲမှာ ရေးလိုက်တာဟာ သူနဲ့ညှိနှိုင်းပြီး သဘောတူလိုက်တာ အမှန်ပါ။ ရွာမှာ အမှန်းတွေပြေပြီး အေးချမ်းသွားချင်လို့၊ ငြိမ်းတို့လက်ထက်မှာ ထပ်ပြီးသတ်တာတွေ သေတာတွေ မရှိချင်တော့လို့၊ ဘာနန်းဘုရား ငြိမ်းကို ရန်ကုန်ပို့ပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့တာဟာ ရွှေပန်းတောကို ကောင်း

အောင်ပြန်ပြီး အကျိုးပြုဖို့ပါ”

“ငြိမ်း ရွှေပန်းတောကို ပြန်လာတာဟာ ဘာနန်းဘုရားရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ရွှေပန်းတောကို ကောင်းစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကိုအောင်ကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ ငြိမ်းဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။”

“လင်းကို ငြိမ်း သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ရွှေပန်းတောကို စေတနာထားပြီး ငြိမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။”

“ငြိမ်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးရှာသည်။”

“ငြိမ်း၏နောက်မှာ ထောက်ထားသော အောင်ကြီး၏ ဓား နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ ငြိမ်းတကယ်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို နားလည်၍ ဖြစ်သည်။”

သို့သော် လင်းထွန်းတို့ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ငြိမ်းကို ဖမ်းချုပ်ထားဆဲ၊ ငြိမ်း၏နောက်ကျောမှ ဓားကို အသင့်ချိန်ရွယ်ထားဆဲ။

“ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ငြိမ်း။ ရွှေပန်းတောရွာကို စေတနာထားပြီး ငြိမ်းတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တာကို ကျွန်တော် သဘောတူပါ့မယ်”

လင်းထွန်းရင်ထဲမှာ ခံစားရသော်လည်း လက်ရှိ အခြေအနေအရ အဖြစ်သင့်ဆုံးကို လက်ခံကျေနပ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိသည်ဟု နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်လူမှာက အမှန်းအငြိုးရှိနေသည်။

ငြိမ်းအတွက် အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်စေချင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်လျှင် တစ်ရွာမှာနေပြီး စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြသော နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများ ငြိမ်းသွားကြလိမ့်မယ်။ အနေခက်နေသော ကြားလူများအတွက်လည်း အားလုံး အဆင်ပြေသွားကြလိမ့်မည်။

ငြိမ်းအသက်ရှင်ဖို့ အများကောင်းဖို့အတွက် နှလုံးသားဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားရသော်လည်း ခံစားထိုက်သည်ထက်လင်းထွန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘုန်းကြီး ဦးမေဓာကရော”

အောင်ကြီးက မေးသည်။

“ဘုန်းကြီးက အစကတည်းက ရွာမှာ အမုန်းတွေ ပြောသွားအောင် ဒီမိန်းကလေးကို ဆရာမဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပဲ။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရင်း ရွာမှာ အမုန်းတွေ ပြောသွားမယ်။ အေးချမ်းမယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး သူ့ကို ဆရာမအဖြစ် ရွာပြန်ခေါ်ခဲ့တာပဲ။ မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီး အမုန်းတွေ ပြောသွားမယ်ဆိုရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပါပဲ”

“ငါ့ကိုလည်း တောထဲထွက်မရှာခင် ဒေါသစိတ် ထွားဖို့ မေတ္တာ၊ စေတနာနဲ့ပင် ဆောင်ရွက်ဖို့ မှာလိုက်သေးတာပဲ။ အများပေါ်မှာ မေတ္တာကြီးမားတဲ့ တရားရှင်ပါ”

လင်းထွန်းက ဆရာတော် ဦးမေဓာဘက်မှ ရှင်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်ကရော”

အောင်ကြီးက ရွာလူကြီး၏ သဘောထားကိုပါ သိနိုင်သည်။

“အမုန်းအတိုင်း ပြောရရင် ဦးထွန်းမောင်က ဒီလိုဘောင် လိုက်မရှာစေချင်ဘူး။ အပြင်းအထန် တားတဲ့လူ၊ သူက ငြိမ်းရေးတဲ့စာကို ယုံတယ်။ ရွာပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ဖို့ပြောတယ်။ ငါတို့က စာမှာပါတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်လည်း တွေ့တာနဲ့ ချပြန်ခေါ် ပြီး လက်ထပ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့လို့ ပြောမှ သဘောကျပြီး ရှာခွင့်ပြုတာ။ မင်းတို့လက်ထပ်လို့ အမုန်းတွေပြောသွားရင် သူက ဒီရွာကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့လူပဲ။ ပိုသဘောကျမှာပေါ့”

လင်းထွန်းက အောင်ကြီး စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်အောင် အပြည့်အစုံ ရှင်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် မငြိမ်းအေး သူတို့ကို အဖြေပေးလိုက်ပါ။ ဆင်ဖျားစာထဲမှာ ရေးတဲ့အတိုင်း ရွာပြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ အမှန်ပဲလား”

အောင်ကြီးက သူ့ရှေ့မှ ငြိမ်းကိုမေးပြီး သက်သေထူသည်။

“အမှန်ပါပဲ”

ငြိမ်းကဖြေပြီး လင်းထွန်းကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်များက အဆက်မပြတ် စီးဆင်းလာကြသည်။

“ဟင် . . .”

မျက်ရည်များကြားမှာ လင်းထွန်းတို့အတွက် အန္တ

ရာယ်ကို ငြိမ်းမြင်လိုက်သည်။

အောင်ကြီးလည်း မြင်ပါသည်။ သို့သော် မသိချင်
ယောင်ဆောင်နေသည်။

ငြိမ်းကတော့ မနေနိုင်။

“လင်း နောက်မှာ”

ဟင်းစားရှာရာမှ ပြန်လာသော အောင်ကြီးလူနှစ်
ယောက်။

သို့သော် လင်းထွန်း၏ လူနှစ်ယောက်ကလည်း လှိုဏ်
ဂူပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ အောင်ကြီး၏ လူနှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်
လိုက်သည်။

“ကိုညိုကြီးနှင့် ကိုညိုမောင် ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ အခု
အခြေအနေက တိုက်ခိုက်ဖို့ ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး”

ညိုကြီးနှင့် ညိုမောင်က ရှေ့မှာ စားများကိုကိုင်၍
ဆီးထားသည်ကို ဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှအန္တရာယ်ပေးဖို့
လာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

အောင်ကြီး၏ တပည့်နှစ်ယောက်က မယုံသေး။ လက်
ထဲမှ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်စီ ကိုင်ထားရင်းမှ သူတို့ဆရာ
ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

အောင်ကြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လှဦးနှင့် မောင်သိန်း ဒီဘက်လာခဲ့ကြ”

အောင်ကြီးဘက်မှာ သုံးယောက်၊ လင်းထွန်းဘက်မှာ

လေးယောက်။

“ကိုအောင်ကြီးတို့အားလုံး ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ရွာ
ပြန်လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ရွာရောက်ရင် ရွာကလူတွေအားလုံးကို ပြော
ပြပြီး ခင်ဗျားတို့ သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း လက်ထပ်ပေးဖို့
ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

လင်းထွန်းက အပြောအဆိုပါ ယဉ်ကျေးလေးစားမှု
နှင့် ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လိမ်ညာပြီး လှည့်စားနေတာ
လား”

အောင်ကြီးစိတ်ထဲမှာ မသေချာသေး။

“ဒီကိစ္စက လှည့်စားလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ခင်ဗျား တာဝန်ယူသလား၊ အာမခံသလား”

“တာဝန်ယူပါတယ်”

“ရွာရောက်မှ ဖမ်းမယ် ဆီးမယ် ပြဿနာရှုပ်လာရင်”

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား သတ်ပစ်လိုက်တော့ . . .”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင်တော့ ခင်ဗျားကို
လည်း သတ်မယ်၊ သူ့ကိုလည်း သတ်မယ်၊ အလစ်မှာ ရတ်
တရက် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းရင်လည်း ပြန်လွတ်တဲ့အချိန်မှာ
ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်မယ်”

“သတ်ပါ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်”

လင်းထွန်း စိတ်ရှည်သည်းခံစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ရွာပြန်လိုက်မယ်”

ခဏအတွင်းမှာပင် ဂူမှ ထွက်လာကြသည်။

အောင်ကြီးက မယုံသေး။ လင်းထွန်းတို့အားလုံးကို ရှေ့မှအသွားခိုင်းပြီး သူ့လူများကို လင်းထွန်းတို့နောက်မှ နေ ခိုင်းသည်။ ငြိမ်းကို သူ့ရှေ့မှာ ထားသည်။ သူက နောက်ဆုံးမှ လိုက်သည်။ အားလုံး လှိုဏ်ဂူအပြင်ရောက်ပြီး အနည်းငယ် သွားမိသည်နှင့် လင်းထွန်းက နောက်သို့လှည့်၍ ပြောသည်။

“ကိုအောင်ကြီးကို အလစ်မှာ လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီတောထဲမှာပဲ လုပ်လို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ပါဘူး။ ကိုအောင်ကြီးနောက်ကို ကြည့်လိုက်ပေါ့”

အောင်ကြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့နောက် ခြေသုံးလှမ်းခန့်တွင် ကျောက်ဆောင်တစ် ခုဘေးမှ ထွက်လာသော ဝါးခုတ်သမား ဖိုးလှကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ကိုင်လျက်။

xxx

အပိုင်း(၄)

အခန်း(၃၆)

ရွှေပန်းတောတစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အလုပ်များ
နေကြသည်။

အောင်ကြီးနှင့် ငြိမ်းကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးရန်အတွက်
ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ရန်ငြိုးကြီးစွာ ထားခဲ့ကြသော နှစ်ဖက်စလုံးမှ ဆွေ
မျိုးများရော ကြားလူများပါ အားလုံးပါဝင်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ကူညီ
စောင့်ရှောက်ပေးကြသော မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်သည်။ ရွှေပန်းတော
မှာ အထူးခြားဆုံး ဖြစ်နေသည်။

နှစ်များစွာ မခေါ်မပြောကြသူများ ခေါ်ကြ ပြောကြသည်။
တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် ကူးကြသန်းကြ ဖြစ်နေသည်။
လူငယ်တို့ဘဝ ချစ်သူများဖြစ်နေကြပါလျက် နှစ်ဖက်

ဆွေမျိုးတို့၏ အမုန်းကြီးမှုကြောင့် အခွင့်မသာကြသည့် ငယ်ရွယ်သူ ချစ်သူများပါ ရွှေလမ်းငွေလမ်းများ ပွင့်သွား၍ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြသည်။

ဒေါ်ညိုခင်တို့အိမ်ရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်ဆောက်ပြီးပြီ။

မဏ္ဍပ်ထဲမှာ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာဆောင် အောင်ပန်းကမ်းရန်အတွက် မိန်းကလေးများက သပြေပန်းနှင့် ဘိသိက်ပန်းကိုရောပြီး ကြိုးစည်းနေကြသည်။

မိန်းမကြီးများက လက်ဖက်ပွဲအတွက် နှမ်းလှော်သူလှော်၍ ကြက်သွန်ကြော်သူ ကြော်နေကြသည်။

အကျွေးအမွေးအဖွဲ့ကလည်း ရေနွေးအိုးတည်ကြ၊ ကြက်သွန်လှီးကြ၊ ဆန်ပြာ ဆန်ရွေးကြ၊ ငါးခြောက်ဖုတ်ကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

အောင်ကြီးမှာ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ငြိမ်းကတော့ အိမ်ထဲမှ မထွက်။

သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့်။

မိမိကိုယ်ကိုထက် လင်းအတွက် ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ လင်းကို သနားသည်။

လင်း၏ ခွင့်လွှတ်နားလည်တတ်သော မေတ္တာစေတနာကိုလည်း လေးစား၍မဆုံး ဖြစ်ရသည်။

ထိုသို့ လေးစားမိသည်နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာ ပို၍နာသော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။

ဤမင်္ဂလာဆောင် ဤမျှမြန်မြန်ဖြစ်ပေါ်ရေး လူကြီး

များအားလုံး လက်ခံ၍ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများ တက်ကြွစွာ ပါဝင်လာရေးကို လင်းထွန်းပင် ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုခဲ့သည်။

မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်အတွင်းမှာ စီမံခန့်ခွဲရေးလုပ်နေသော ဦးထွန်းမောင်လည်း ငြိမ်းလိုပင်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

ရွာစည်းလုံးညီညွတ်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း လင်းထွန်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

လင်းထွန်းကတော့ လူငယ်များနှင့်အတူ မဏ္ဍပ်ကို အလှပြင်နေသည်။ ရွာမှာရနိုင်သည့် ရောင်စုံစက္ကူများ အုန်းလက်စိမ်းများနှင့်စိတ်ကူးဉာဏ်ထုတ်ပြီးလှပအောင်လုပ်နေကြသည်။

“ပေါ်...ပေါ်...ပေါ်...”

ဆိပ်ကမ်းမဝင်မီ မော်တော်အချက်ပေးသံ။

“ဟော...ထင်းမော်တော် ဒီနေ့ တယ်စောပါလား” လင်းထွန်း ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိသည်။

ထင်းမော်တော်နှင့်အတူ လင်းထွန်းမှာထားသော ဆပ်တွန့်စက္ကူများ၊ ရွှေရောင်ပြား၊ ငွေရောင်ပြားများ၊ နဖူးစည်းပိတ်စများ၊ ပူစီဖောင်းထုပ်များ ပါလာလိမ့်မယ်။

ကိစ္စမရှိ၊ သွားယူရန်မလို၊ ကိုချစ်တီးကို မှာထားပြီးသာ၊ ကိုချစ်တီး လာပို့လိမ့်မည်။

“ဟောဟိုမှာ လူတစ်ယောက် ပြေးလာနေသည်”

လူငယ်တစ်ယောက်ပြော၍ လင်းထွန်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုချစ်တီး”

လက်ထဲတွင် ဘာမျှမပါ။

မော်တော်ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်ဟန်မတူသေး။ ကမ်းကပ်
လွှင် နောက်တစ်ခါ ဟွန်းတီးသေးသည်။ ကိုချစ်တီး သုတ်
သီသုတ်ပျာ မဏ္ဍပ်ထဲ ရောက်လာသည်။

“ရဲတွေ မော်တော်လေးတစ်စင်းနဲ့ ရောက်လာတယ်ကွ”
ကိုချစ်တီး အမောတကောပြော၍ အားလုံး အံ့အား
သင့်နေကြသည်။

“ခုန ထင်းမော်တော် မဟုတ်ဘူးလား”
လင်းထွန်း သေချာအောင် မေးသည်။
“မဟုတ်ဘူး ရဲမော်တော်ကွ”
“ဟင်...”

အောင်ကြီးက စားတစ်ချောင်းကို ပြေးယူသည်။
“မင်းတို့ ငါ့ကို ညာတယ်”

လင်းထွန်းကိုကြည့်ပြီး အောင်ကြီး ဒေါသတကြီး
ဖြစ်နေသည်။

“မင်းတို့ ရဲတွေကိုတိုင်ပြီး ငါ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်
ဖမ်းတာ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး မောင်အောင်ကြီး”
ဦးထွန်းမောင်က ရှင်းပြရန် ကြိုးစားသည်။

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ပေါင်းကြံတာ၊ ခင်ဗျား
တို့အားလုံးကို ကျွပ်သတ်ပြီးမှ အဖမ်းခံမယ်”

အောင်ကြီး စားတဝင့်ဝင့် ဖြစ်နေ၍ ဦးထွန်းမောင်
ကြောက်ပြီး နောက်ဆုတ်လာသည်။

လူတချို့ မဏ္ဍပ်ထဲမှ ထွက်ပြေးသည်။

ဒေါသကြီးနေသော အောင်ကြီးထံသို့ လင်းထွန်း
လျှောက်သွားသည်။

“ကိုအောင်ကြီး အိမ်ထဲဝင်နေပါ။ ရဲလာရင်လည်း ဒီ
ကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ရှင်းပါ့မယ်”

“ဘာကွ၊ မင်းက ငါ့ကိုအိမ်ထဲသွင်းပြီးပိတ်ဖမ်းမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုအောင်ကြီး၊ ငြိမ်းပျောက်သွားတဲ့
အချိန်က အခြေအနေမှန် မသိရခင် ဦးသိန်းမောင် ရဲကို သွား
တိုင်ထားလို့ လိုက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မင်္ဂလာ
ဆောင်ကိစ္စနဲ့ မေ့ထားလို့ပါ။ အခု ကျွန်တော် ရှင်းပေးပါ့မယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ”

“ပြေလည်အောင် ရှင်းမှာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှင်းတာ
ကို ခင်ဗျားလည်းကြားနေရမှာပါ။ ကျွန်တော်ခေါ်လိုက်တဲ့ အချိန်
ကျမှ ခင်ဗျားနဲ့ငြိမ်းနဲ့ အိမ်ထဲကပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ထွတ်လာခဲ့ကြပါ”

“မဟုတ်ရင်...”

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုလုပ်ဗျာ၊ အဲဒီ
စားကို ခင်ဗျားအိမ်ထဲ ယူသွား၊ အိမ်တံခါးပေါက်ကို ကျွန်တော်
ကျောပေးပြီး ရှင်းမယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလို
လုပ်လို့ရတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မဟုတ်ရင်တော့ အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့လူရော
အပြင်မှာရှိတဲ့လူရော အားလုံးကို သတ်မယ်”

အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ လူဆိုသည်မှာ ငြိမ်းကို ရည်ညွှန်းခြင်း
ဖြစ်သည်။ အောင်ကြီးရဲ့ ငြိမ်းခြောက်မှုအတွက် လင်းထွန်း
မကျေမနပ် ဖြစ်လာရသည်။

“ဒီမယ် ကိုအောင်ကြီး၊ ဒီအချိန်မှာ သတ်တဲ့ဖြတ်တဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်လည်း သေရမှာကြောက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ခုလိုလုပ်နေတာ အားလုံးဟာ ခင်ဗျားခြိမ်းခြောက်တာကို ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး။ တမင်သက်သက် စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးနေတာ၊ ခင်ဗျားသိအောင် ထုတ်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ငြိမ်းဟာ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒါပေမယ့် အခု လက်ထပ်ပြီးလို့ ခင်ဗျားနဲ့ငြိမ်း တကယ်ချစ်သွားကြမယ်၊ ရွာမှာလည်း ရန်ငြိုးတွေ အမုန်းတွေ ပြေသွားကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်။ စိတ်ချ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မလှည့်စားဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လုပ်ချင်ရင် တောထဲမှာကတည်းက လုပ်ခဲ့လို့ရတယ်။ ခင်ဗျား သိပြီးသားပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုမခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုယုံပါ”

ရွာလွယ်လမ်းမှ ခွေးဟောင်သံများကို ဆူဆူညံညံ ကြားရသည်။

“ကိုအောင်ကြီး ခင်ဗျား အိမ်ထဲဝင်နေပါ”

အောင်ကြီး ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဓားကို လက်မှကိုင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

လင်းထွန်းက သူ့စကားအတိုင်း အိမ်အဝင်ပေါက်ကို ကျော့ပေး၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ဦးလေး ဦးထွန်းမောင် ဦးလေးဆီမှာ ငြိမ်းရေးပေးတဲ့ စာ ရှိလား”

“ရှိတယ် အိမ်မှာ”

“ယူခိုင်းထားလိုက်ပါ ဦးလေး”

ဦးထွန်းမောင်က လင်းထွန်းနား လာရပ်သည်။
သိပ်ပြီးလုပ်ချင်ပုံမရ။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေးပါ ဦးလေး။ ဒါ တစ်ရွာလုံး ကောင်းဖို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီလေ”

“ဟေ့သားငယ် လာဦး၊ အိမ်ကတိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ရှိတယ်၊ သွားယူလိုက်”

ဦးထွန်းမောင်၏ သားငယ် ပြေးထွက်သွားသည်။
လင်းထွန်းကိုကြည့်ပြီး ဦးထွန်းမောင် စိတ်မကောင်း။

ခွေးဟောင်သံများနှင့်အတူ မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်ဆီသို့ ရဲဝတ်စုံနှင့် လူငါးယောက်လာနေကြပြီ။ လင်းထွန်းက သူ့ဘေးမှာရှိနေသော ဦးသိမ်းမောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးလေး ရဲတွေမေးရင် ကျွန်တော်ပဲ ဖြေမယ်နော်၊ ဦးလေးကိုမေးရင် ကျွန်တော်ပြောသလိုပဲ အဆင်ပြေအောင် ပြောပါနော်”

လင်းထွန်းပြောပုံက တောင်းတောင်းပန်ပန်။

“အေးပါ”

ဦးသိမ်းမောင်ကလည်း အောင်ကြီးအပေါ်မှာ သိပ်ဘဝင်မကျ။ သမီးလေး ငြိမ်းအေးကို အောင်ကြီးလိုလူမျိုးနှင့် လက်ထပ်ပေးရမှာ မလွဲသာ၍ လက်ခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲများ မဏ္ဍပ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

“ကိုအောင်ကြီး ရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ ထိုင်ကြပါဦးခင်ဗျာ”

လင်းထွန်း ပြေပြေးသည်နှင့် ရဲများကို နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။

“မငြိမ်းအေးကို အတင်းအဓမ္မ ခိုးယူသွားတယ်လို့ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားလို့ လာတာပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ မှားတိုင်တာပါ။ အမှန်ကတော့ အတင်းအဓမ္မ ခိုးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မငြိမ်းအေးကိုယ်တိုင် သဘောတူ ခိုးရာလိုက် သွားတာပါ။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့လည်း ရဲစခန်းသွား တိုင်ပြီးမှ သိရတာမို့ပါ။ ရဲစခန်းပြန်ပြီး ပြောဖို့ရာ ဒီမှာ မင်္ဂလာ ဆောင်ကိစ္စလည်းရှိ သွားရေးလာရေးကလည်း မလွယ်လို့ ပြန်မပြောဖြစ်သေးတာပါ”

ရဲအရာရှိက ယုံကြည်ပုံမရ။ စူးစမ်းသော မျက်လုံးများ နှင့် လင်းထွန်းကို ကြည့်နေသည်။

“ဦးလေး လာရှင်းပေးပါဦး”

လင်းထွန်းက ဦးထွန်းမောင်ကိုအကူအညီတောင်းသည်။ ဦးထွန်းမောင်က ရဲအရာရှိအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဒါက ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်ပါ”

လင်းထွန်းက ဦးထွန်းမောင်ကို ရဲအရာရှိနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဦးလေး မငြိမ်းအေးက ဦးလေးဆီရောက်စာပြလိုက်ပါ”

ရဲများ မထွက်ထဲရောက်ပြီးမှ သားငယ်လာပေးသွားသော စာကို ဦးထွန်းမောင် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ရဲအရာရှိက စာကိုဖတ်ကြည့်သည်။

“ဒါက အဲဒီမိန်းကလေးရောတာ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပဲ ခင်ဗျ။ အခု ဒီမင်္ဂလာဆောင် မထွက်ကလည်း သူတို့မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ပါ။ ဒါက အိမ်ရှင် ဦးသိမ်းမောင်ပါ။ မငြိမ်းအေးက ဦးသိမ်းမောင်ရဲ့ သမီးပါ”

ဦးထွန်းမောင်က ဖြေသည်။

“ဟာ . . . ရဲစခန်းလာတိုင်တာ ဦးလေးမဟုတ်လား”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက မှတ်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခုန မောင်လင်းထွန်းပြောတဲ့ အတိုင်းပါ။ မတရားခိုးယူသွားတာမှတ်လို့ တိုင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့သဘောတူ ခိုးရာလိုက်ပြောကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မင်္ဂလာဆောင်နဲ့အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ရဲစခန်းကို လာမပြောနိုင်တာပါ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီ မောင်အောင်ကြီးနဲ့ မငြိမ်းအေးရော ကျွန်တော်တို့ ကာယကံရှင်တွေနဲ့တွေ့ပြီး မေးချင်ပါသေးတယ်”

ရဲအရာရှိက မယုံသေး။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ခင်ဗျ။ ကိုအောင်ကြီးရေ . . . ဒီမှာ ရဲတွေက တွေ့ချင်လို့တဲ့။ မငြိမ်းအေးလည်း ခေါ်ခဲ့ပါ”

လင်းထွန်းကအတွင်းဘက်သို့လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ အောင်ကြီးနှင့်ငြိမ်း နှစ်ယောက်အတူထွက်လာကြသည်။

“ဒီစာက မငြိမ်းအေးရောတာ အမှန်ပဲနော်”

ရဲအရာရှိက လက်ထဲမှစာကိုပြပြီး မေးသည်။

ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အင်း . . . ဦးလေးမှားတိုင်တာက ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ကို အလုပ်ရှုပ်သွားတာပဲ”

ရဲအရာရှိက ဦးသိမ်းမောင်ကို အပြစ်တင်စကား ပြော
သော်လည်း အမှုပေါ်မှာ ကျေနပ်သွားသည်။

“မင်္ဂလာဆောင် ဘယ်တော့လဲ ဦးလေး”

“မနက်ဖြန်ပါ။ ဆရာတို့လည်း ဒီနေ့ည ဒီမှာအိပ်ပြီး
မနက်ဖြန်ကာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ ပြန်ကြပါခင်ဗျာ”

ဦးသိမ်းမောင်က ရဲအဖွဲ့ကို မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မနေနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျ။ ဒီနေ့ပဲ စခန်း
အရောက် ပြန်ရမှာပါ”

ရဲအရာရှိက သူလူများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ . . . ရွာတစ်ပတ်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြန်ကြတာပေါ့”

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြပါ ခင်ဗျာ။ ရွာတစ်ပတ်ကြည့်
ချင်ရင် လှည့်ကြည့်ပါ ဦးလေး လိုက်ပြလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်
တို့ ထမင်းပြင်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

ရဲများ လျှောက်မေးနေလျှင် စကားရှုပ်သူနှင့် တွေ့
မည်စိုး၍ လင်းထွန်းက ဦးထွန်းမောင်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပေါ် . . . ပေါ် . . . ပေါ် . . .

ထင်းမော်တော် နောက်ကျ၍ ရဲများပြန်သွားပြီးမှ
ရောက်လာသည်။

“လင်းထွန်းမှာထားသည့် ပစ္စည်းများ ရောက်လာ၍
ကိုချစ်တီး ယူလာပေးသည်။

အောင်ကြီးလည်း အန္တရာယ်ကင်းသွားပြီမို့ လင်းထွန်း
အပေါ်မှာ ယုံယုံကြည်ကြည် ဖြစ်သွားသည်။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ်နေသည်။

ထင်းမော်တော်နှင့် ပါလာသည့် ကျွဲနဖားမှ ဆွေမျိုး
များ ရောက်လာသောအခါ မဏ္ဍပ်ထဲမှ ဆွေမျိုးများက ကြိုဆို
ကြနုတ်ဆက်ကြနေရာပေးကြနှင့်ပို၍ပျော်စရာကောင်းသွားသည်။

“ဘကြီးရော”

အောင်ကြီးက သူ့ကျေးဇူးရှင် ဘကြီးကို သတိတရ
မေးသည်။

“ပါတယ်ကျ၊ နောက်ကျန်နေခဲ့တာ လာလိမ့်မည်”

ကျွဲနဖားအဖွဲ့နှင့်အတူ အသံချဲ့စက်လည်း ပါလာ၍
ငယ်ရွယ်သူများ ပို၍ ပျော်နေကြသည်။

အသံချဲ့စက်သမားများက အသံချဲ့စက်ကို အမြန်ဆုံး
တပ်ဆင်နေကြသည်။

“ဟေ့ . . . နေကြပါဦးကျ၊ မင်းတို့ ထမင်းဆာလာကြ

မှာပေါ့၊ ထမင်းအရင်စားကြ”

ကျွဲနဖားညှော်သည်များကို ထမင်းကျွေးသည်။ ကျွဲ
နဖားညှော်သည်များ ထမင်းစား၍ ရေခွေးကြမ်းသောက်၊ လက်
ဖက်စားနေချိန်ကြမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် အသက်ခြောက်
ဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက် မဏ္ဍပ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။

“ဟော . . . ဘကြီးလာပြီ”

အောင်ကြီး ဝမ်းသာအားရ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

ဘကြီးလက်မှာဆွဲလာသော အိတ်ကိုလည်း ဆီးယူ
လိုက်သည်။

“ကိုလင်းထွန်း ဒါကျွဲနဖားက ကျွန်တော့်ကို မွေးစား
တဲ့ဘကြီး ဦးကျော်ဒင်၊ ဒုမု ရောက်လာတာ၊ အရင်က

ကျောင်းဆရာ အခုတော့ အငြိမ်းစားယူထားတာ ကြာလှပြီ”
 အောင်ကြီး နှုတ်သွက်လျှာသွက် ဖြစ်နေ၍ ဘေးမှား
 မှ ဖြတ်သွားသော လင်းထွန်းကို အကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး
 “ဪ...ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ အဲဒါဆို ကိုအောင်ကြီး
 ဆရာကြီးကို ထမင်းကျွေးဖို့ လုပ်ပါဦး၊ ဆရာကြီး ကျွန်တော်
 မဏ္ဍပ်ပြင်လိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျ”

“ဪ...အေး အေး လုပ်ပါ”

လင်းထွန်းက နဖူးစည်းဖတ်များ တပ်ဆင်ရန် အလုပ်
 များနေသည်။

“ခြံသမားလေးဆိုတာ ဒီသူငယ်လားကွ”

ဦးကျော်ဒင်က လင်းထွန်းကို လှမ်းကြည့်နေဆဲ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီး၊ ကျွန်တော် ထမင်းပြင်ခိုင်း
 လိုက်တော့မယ်နော်”

“ထမင်းမပြင်ပါနဲ့ဦးကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေးနားပြီး
 ဘကြီး မင်းနဲ့ မေးချင်၊ ပြောချင်တာလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်၊
 ဟော...ဟိုမှာ ထိုင်ရအောင်”

ဦးကျော်ဒင်က အောင်ကြီးကို မဏ္ဍပ်ထောင့်မှ လူ
 ရှင်းသော ခုံတန်းလေးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် အသံချဲ့စက်မှ သီချင်းသံ စတင်
 ထွက်ပေါ်လာ၍ ကလေးများ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြ
 သည်။

ဤအရပ်တွင် အသံချဲ့စက်သံက ကြားရခဲ့သည်။ ရွာထဲ
 မှ ကလေးများလည်း မဏ္ဍပ်ဆီသို့ပျော်ရွှင်စွာပြေးလာနေကြသည်။

အခန်း(၃၇)

“မောင်ရှေ့သို့ တည့်တည့်လျှောက်ရင် မေလည်း
 တည့်တည့်လိုက်ကာ လျှောက်မယ်မောင်ရယ်”

“တင်တင်မြစ် သီချင်းသံက မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်မှ
 သာယာစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး မိတ်သက်ဟများ
 စည်ကားစွာ ရောက်ရှိနေသည်။

မဏ္ဍပ်ထဲမှ ခေါ်ကြ နှုတ်ဆက်ကြ၊ ညှဉ်းကျွေးမွေး
 ကြ၊ စားသောက်ကြ၊ စကားပြောကြ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေ
 သည်။

ရွှေပန်းတောရွာမှာ အလွန်ထူးခြားသော မင်္ဂလာ
 ဆောင်ဖြစ်သည်။

ယခင် မခေါ်မပြောကြသော ဆွေမျိုးအုပ်စုနှစ်စုကွဲ နေတဲ့ တစ်စုနှင့်ဆိုင်သော မင်္ဂလာဆောင်ကို အခြားဆွေမျိုး စုက လုံးဝမလာကြ။

ယခု မင်္ဂလာဆောင်ကြမှ ဆွေမျိုးအုပ်စု နှစ်စုစလုံး လာကြသည်။ နှစ်များစွာ မခေါ်ခဲ့ကြသူများ ခေါ်ကြ ပြောကြ နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ ဆွေမျိုးနှစ်စုနှင့် မဆိုသူများကလည်း ကြားမှ အနေခက်ရသောကြောင့် ဤမင်္ဂလာဆောင်တွင် နှစ် ဖက်ဆွေမျိုးများ နားလည်စွာ ပေါင်းစည်းမိရန် ကူညီဆောင် ရွက်ပေးကြသည်။

ရွှေပန်းတောရွာမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိနေခဲ့ သော အငြိုးများ ပြေပျောက်သည့် မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်သည်။

ဤမင်္ဂလာဆောင်သည် လူနှစ်ယောက် ပေါင်းစည်း ရေးသာမက တစ်ရွာလုံး ပေါင်းစည်းရေးလည်း ဖြစ်သည်။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း... ဖြောင်း...”

မဏ္ဍပ်ထဲမှလက်ခုပ်သံသည်ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

သတို့သား မောင်အောင်ကြီးနှင့် သတို့သမီး မငြိမ်း အေးတို့နှစ်ယောက်အတူ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ရွာလူကြီး ဦးထွန်းမောင်က မဏ္ဍပ်ထဲမှ စောင့်ကြို ရင်း လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဤမင်္ဂလာဆောင်တွင် တစ်ရွာလုံး အမုန်းများပြေ အောင် စကားပြောချင်သည်ဟူသော အောင်ကြီး၏ ဆန္ဒအရ

ဦးထွန်းမောင်က အစီအစဉ်လုပ်ပြီး သူ့ဘကြီး ဦးကျော်ဒင်နှင့် အတူ မဏ္ဍပ်ထဲမှ စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီး ဦးထွန်းမောင်အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ဦးထွန်းမောင်က အသံချဲ့ဖွင့်သူကို လက်ပြလိုက်သည်။ အသံချဲ့စက်ဖွင့်သူက ကက်ဆက်ခလုတ်ကိုနှိပ်၍ ပိတ် လိုက်သည်။ စကားပြောခွက်ကို ဦးထွန်းမောင်ထံ လှမ်းပေး သည်။

“ဝူး...ဝူး”

ဦးထွန်းမောင်က မိုက်ကို လေနှင့် မှုတ်ကြည့်သည်။ ရပြီ။

“ကဲ ကဲ အားလုံးငြိမ်ကြပါ။ အားလုံးနားထောင်ကြပါ” ဦးထွန်းမောင် အသံချဲ့စက်နှင့်ပြော၍ ဆူညံသံများ လျော့ပါးသွားသော်လည်း စကားသံတွေက မတိတ်သေး။

မျက်လုံးအတော်များများကတော့ ဦးထွန်းမောင်ရှိရာ ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ...တိတ်ကြပါ။ အားလုံး နားထောင်ကြပါ။ ဟေ့ ကလေးတွေ တိတ်စမ်း”

ဦးထွန်းမောင် စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ဟဲ့...တိတ်ကြစမ်း”

“ငြိမ်ကြလေ နားထောင်ကြ”

ဘေးမှပါ ဝိုင်းပြောကြမှ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ အသံများ ငြိမ် သွားသည်။

“ကံ . . . နားထောင်ကြပါ။ ဘယ်သူမှ မဆူကြပါနဲ့၊ တစ်ရွာလုံး အမုန်းတွေပြေပျောက်သွားအောင်တဲ့၊ မောင်အောင်ကြီးက အဲ . . . သတို့သားကပေါ့လေ စကားပြောချင်ပါတယ်တဲ့၊ ကံ . . . ရောပြော”

ဦးထွန်းမောင်က မိုက်ကရီဖုန်းကို သတို့သားထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စကားပြောခွက်ကို လှမ်းယူသော အောင်ကြီး၏လက်များ တုန်နေသည်။

မလ္လာပိတ်မှ ပရိသတ်များ ငြိမ်တိတ်သွားသည်။

“အောင်ကြီး ဘာများ ပြောမှာပါလိမ့်”

စူးစမ်းသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် အဲ့ဒီလို လူတွေအများကြီးနဲ့ စကားမပြောတတ်ပါဘူး၊ ဟို . . . ပြောလည်း မပြောဖူးပါဘူး”

ပရိသတ်ထံမှ အသံနည်းနည်းထွက်လာသော်လည်း သူဟာသူ ပြန်ထိန်း၍ ငြိမ်သွားသည်။

“အဲ . . . ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားတွေက ခေါင်းထဲမှာ အသေအချာ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ အဲ . . . ကျွန်တော်ကြီးစားပြောပါမယ်”

သူ့ဘကြီး ဦးကျော်ဒင်က အောင်ကြီးကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြောရအောင် အားပေးနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရွှေပန်းတောရွာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က အဲ . . . ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေ

ရယ်၊ မငြိမ်းအေးရဲ့ အဖေနဲ့အမေတို့ကြောင့် အလွန်တာပြောမလဲ၊ အဲ . . . အရပ်ဆိုးတာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ”

ဦးကျော်ဒင်က ဘေးမှ ခေါင်းညိတ် အားပေးနေသည်။

ငြိမ်းအေး၏ မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်။ ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်ပေါက်တို့က ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြသည်။

“အဲ့ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မငြိမ်းအေးဘက်က ဆွေမျိုးတွေ ဒီရွာထဲမှာ မတည့်ကြတော့ဘူး၊ မုန်းကုန်ကြတယ်၊ ဟူ့ဇာ်တယ်၊ ထစ်ခနဲဆို ရိုက်ကြ၊ နက်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး မခေါ်ကြဘူး၊ မပြောကြဘူး”

“ကျွန်တော်ဆိုရင်လည်း ဒီမငြိမ်းအေးရဲ့အဖေကို အဲသိပ်မုန်းတယ်၊ ဦးဘဌေးကို လက်စားချေချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟို . . .”

အောင်ကြီး အပြောရခက်နေသည်။

“ရဲရဲသာပြောပါ”

ဘေးမှ ဦးကျော်ဒင်က အားပေးသည်။

“အဲ . . . မငြိမ်းအေးကို စတွေ့တုန်းက သိပ်သဘောကျတယ်”

လူများက ရယ်ကြသည်။

ဦးထွန်းမောင်က ငြိမ်ရန် လက်ပြသည်။ လူများကလည်း ဆက်နားထောင်ချင်၍ ငြိမ်သွားသည်။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် အယ် . . . မငြိမ်းအေးကို မသတ်တော့ဘူး”

ရယ်သံများ ထွက်လာကြသည်။ ဦးထွန်းမောင်က လက်ပြရသည်။

ငြိမ်းသွားကြပြန်သည်။

“အယ် . . . တိုတိုပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲက အမုန်းတွေပြေဖို့ဆိုရင် မငြိမ်းအေးကို ကျွန်တော်ရမှ ဖြစ်မယ်။ အဲဒါနဲ့ မငြိမ်းအေးကို ခိုးပြေးခဲ့ပါတယ်”

ပရိသတ်များငြိမ်၍ နားထောင်နေကြသည်။

“တကယ်တော့ မငြိမ်းအေးဟာ ရွှေပန်းတောကို အမုန်းတွေပျောက်အောင်လုပ်ဖို့ စေတနာနဲ့လာတဲ့ဆရာမလေးပါ”

“ပြီးတော့ မငြိမ်းအေးဟာ ခြံသမားလေး ကိုလင်းထွန်းနဲ့ ချစ်နေကြတဲ့ ချစ်သူတွေပါ”

ပရိသတ်ထဲမှ စကားသံတွေဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။

ငြိမ်း၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေကြသည်။

ငြိမ်းက မျက်ရည်များကို မသုတ်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ဆက်ပြောကွာ”

ဦးကျော်ဒင်က အောင်ကြီးကို အားပေးသည်။

“ဒါပေမယ့် မငြိမ်းအေးက သူ့ကျွန်တော့်ကို ငြင်းရင် ကျွန်တော်က သူ့ကိုသတ်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် ဒီရွာမှာ သတ်ပွဲ ဖြတ်ပွဲတွေ ထပ်ဖြစ်လာမယ်။ အမုန်းတွေ ရန်ညှိုးတွေ ပိုကြီး

လာမှ စိုးရိမ်တယ်”

ဦးကျော်ဒင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ အမုန်းတွေ ပိုကြီးမလာအောင် နှစ်ဖက် ဆွေမျိုးတွေရဲ့ အမုန်းတွေပြောသွားအောင် ကျွန်တော့်ကို အဲ . . . မချစ်ပေမယ့် လက်ထပ်မယ်လို့ သဘောတူတယ်”

လူအများ ငြိမ်သွားကြသည်။

“မငြိမ်းအေးရဲ့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ကိုလင်းထွန်းနဲ့အဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ရှာတယ်။ ဟို . . . ကျီးအိပ်တောင်က လှိုက်ကုမ္ပဏီ ရှာတွေ့တယ်”

“ဒါပေမယ့် သူကလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွေ့ပြီး တော့ မငြိမ်းအေးကို ကျွန်တော်ကသတ်ရင် အမုန်းတွေ ပိုကြီးမှာစိုးတယ်။ မငြိမ်းအေး အသတ်ခံရမှာလည်း စိုးတယ်။ အဲဒီတော့ မငြိမ်းအေးနဲ့ကျွန်တော် လက်ထပ်ရင် မငြိမ်းအေးလည်း အသတ်မခံရတော့ဘူး။ ရွာမှာရှိတဲ့ အမုန်းတွေလည်း ပြေမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လက်ထပ်ပေးမယ်။ ရွာပြန်လိုက်ခဲ့ပါလားလို့ ခေါ်တယ်”

ဦးကျော်ဒင်ရော ဦးထွန်းမောင်ပါ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အောင်ကြီးမှာ အရှိန်ရသွားသည်မို့ အပြောအဆို ပိုချောလာသည်။

“ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့ပေမယ့် သိပ်မယုံဘူး”

ဦးထွန်းမောင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မနေ့က ကျွန်တော့်ကို ဟိုရဲတွေ ဖမ်းဖို့လာတော့

ကိုလင်းထွန်း သူ့ကျွန်တော်ကို မဖမ်းအောင် ပြောတယ်။ အဲ
သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် အဖမ်းမခံရတာ”

အောင်ကြီးကို ငြိမ်းလှည့်မကြည့်သော်လည်း အောင်
ကြီး ဘာလို့ ဒါတွေပြောနေတာလဲ၊ စဉ်းစားနေမိသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်ဖားမှာရှိနေတဲ့ ဒီကျွန်တော်
ဘကြီး မင်္ဂလာဆောင်ကို ရောက်လာတယ်”

ဦးကျော်ဒင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လူများ ဦးကျော်ဒင်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ဘကြီး ကင်းမော်တော်နဲ့ လိုက်လာပြီး ဆိပ်ကမ်း
ကအတက်မှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း စံသိန်းနဲ့တွေ့ပြီး ကိုချစ်
တီးဆိုင်မှာ ထိုင်ကြတယ်။ စံသိန်းက ကျွန်တော်ကို အစ်ကို
တစ်ယောက်လို ခင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ညီ
တစ်ယောက်လို အားကိုးခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ
ကျွန်တော် မတရားဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမင်္ဂ
ဆောင်ကို လာလည်း မလာဘူး၊ ကူလည်း မကူညီဘူး။ သူက
ကျွန်တော်တို့ဖြစ်တာတွေ အကုန်လုံးသိထားတော့ ဘကြီးကို
အကုန်လုံး ပြောပြတယ်”

စကားသံများ ထွက်လာကြပြန်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်မှာ အောင်ကြီး ဘာလို့ဒါတွေပြော
သည်ကို နားမလည် ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးထွန်းမောင် နားမလည် ဖြစ်နေသည်။

“ခဏလေး ငြိမ်ကျပါခင်ဗျာ”

အောင်ကြီးက သူ့ဘာသာ တောင်းပန်သည်။

မနေ့က မင်္ဂလာဆောင်မရွာပဲထဲ ဘကြီးရောက်တော့
ကျွန်တော်ကို ခေါ်တယ်။ ဘယ်သူမှ မကြားအောင် သူသိချင်
တာတွေ ကျွန်တော်ကို မေးတယ်။

“ကျွန်တော် အစတော့ ညာပြောပါသေးတယ်၊ ဒါ
ပေမယ့် ဘကြီးက အသေအချာသိလာခဲ့တော့ ညာလို့မရဘူး”

အဲဒီမှာတင် ဘကြီးက ကျွန်တော်ကို မေးခွန်းတစ်ခု
မေးတယ်။

“ကိုယ့်ရွာကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ အဝေးမှာ
ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေး ပြန်လာတယ်၊ မင်းက အတင်းအဓမ္မ
အနိုင်ကျင့်တော့ ရွာရဲ့ အေးချမ်းရေးအတွက် မင်းကို လက်
ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ အဲဒါကို မိန်းကလေးရဲ့ ချစ်သူကပါ
မိန်းကလေး အသက်အန္တရာယ်က လွတ်အောင်ရယ်၊ ရွာ
ကောင်းသွားဖို့ရယ် ဆိုတာတွေ စေတနာထားပြီး မင်းအဖမ်း
မခံရအောင် မင်းတို့လက်ထပ်ပွဲအောင်မြင်အောင် အနစ်နာခံ
ပြီး ကူညီတယ်။ သူက ဒီရွာသား မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ဒီရွာ
သား၊ မင်းက ဒီရွာအတွက် အနစ်နာမခံဘူး၊ ဒီရွာမှာရှိခဲ့တဲ့
အမုန်းတွေကို အကြောင်းပြုပြီး အဲ . . . မင်းရချင်တာကို ရ
အောင်လုပ်တယ်၊ ဒီလိုရတာ မင်းစိတ်ထဲမှာ တရားတယ်ထင်
သလား၊ အင်း . . . ပြီးတော့ ကောင်းတယ် ထင်သလားတဲ့၊
ကျွန်တော်ကို မေးပါတယ်”

ဦးကျော်ဒင်က မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လူများ ဦးကျော်ဒင်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။
ဦးမိပါ စိတ်ကောင်းရှိသော ဦးကျော်ဒင်ကို လှည့်
ကြည့်မိသည်။

ဦးကျော်ဒင်က မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ပေး...ဘကြီး ပေး”

ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြချင်စိတ်ဖြစ်လာ၍ အောင်ကြီးထံမှ
စကားပြောခွက်ကို ဦးကျော်ဒင် တောင်းယူလိုက်သည်။

“ကျုပ်က တရားမှ ကြိုက်တယ်ဗျာ၊ မတရားရင်
မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်လည်း မတရားသာ မလုပ်မိအောင်
သတိထားတယ်။ ကျုပ်တူကိုလည်း ထင်းပွဲစား၊ ဝါးပွဲစားလုပ်
နေတာကို ကျုပ် သဘောကျတယ်။ ဖဲဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်းထောင်ရင်
မကြိုက်ဘူး။ သူ့ကို အပြတ်ပြောပြီးသား”

ဦးကျော်ဒင် ပြောပုံက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည်။ လူများ
စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

“ဒီရွာမှာလည်း ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်
က ဒေါသအလျောက် ဖြစ်ခဲ့တာကို အကြောင်းပြုပြီး နှစ်ဖက်
ဆွေမျိုးတွေ မုန်းနေကြတာရှိတယ်။ ခဏခဏ ရိုက်ကြ၊ သတ်
ကြ၊ ဖြတ်ကြ ဖြစ်နေကြတာ ကျုပ် သဘောမကျဘူး။ ဘာမှ
အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီရွာကို လုံးဝမလာခဲ့ဘဲနေခဲ့တာ”

“ဒီနေ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေအား
လုံး လာကြတာ ကျုပ်ဝမ်းသာတယ်။ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးအားလုံး
ကို ကျုပ်ပြောချင်တယ်။ ဒီအောင်ကြီးရဲ့ အဖေ၊ အမေနဲ့ ဒီ

မိန်းကလေးရဲ့ အဖေနဲ့အမေတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဘာမှ မဟုတ်
တဲ့ ငရုတ်သီးညှော်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဒေါသတွေ ရှေ့ထား
ခဲ့ကြလို့ မှားကုန်ကြတာ”

“မောင်အောင်ကြီး၊ အမေ မသိန်းမြက သူ့ခြေထောက်
အနာရှိလို့ ငရုတ်သီးအညှော် လုပ်ရပါမလားဆိုပြီး ဒီမိန်းကလေး
ရဲ့ အမေကို ပါးရိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။
လဲကျတော့ ကျောက်တုံးနဲ့လား၊ ထင်းတုံးနဲ့လား ကျုပ်မမှတ်
မိတော့ဘူး။ ခေါင်းထိပြီးသေတယ်”

“အဲဒီတော့ မိန်းကလေးရဲ့အဖေ ကိုဘဠေးက သူ
မိန်းမသေရတာကို ဒေါသတကြီးဖြစ်တယ်။ မောင်အောင်ကြီးရဲ့
အဖေနဲ့ အမေကို သတ်တယ်။ သတ်ဖို့သွားတာကတော့
သိန်းမြကိုပါ။ ဒါပေမယ့် သိန်းမြယောက်ျားလှကြီးက မိန်းမကို
အိမ်ထဲပိတ်ထားပြီး မဝင်ရအောင်တားတော့ ယောက်ျားပါ
သတ်တယ်”

“သူလည်း ရဲတွေလာဖမ်းတော့ အဖမ်းမခံလို့ ပစ်တာ
ခတ်တာနဲ့ သေတယ်”

“ဒေါသတွေ မာနတွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာတွေက
ကြာပါပြီ။ ဒီအမုန်းတွေက ပြေဖို့ကောင်းပြီ။ နောက်မှ မွေးတဲ့
ကလေးတွေ ဒီကိစ္စအကြောင်းပြုပြီး မုန်းနေကြဖို့မကောင်းတော့ဘူး”

“အခုကြည့် . . . ဒီမိန်းကလေးက ဒီအမုန်းတွေ ပြေ
ဖို့လာတယ်။ သူချစ်တဲ့လူရှိရက်နဲ့ ရွာကောင်းဖို့ မောင်အောင်
ကြီးကို လက်ထပ်တယ်”

“ဒီမိန်းကလေးရဲ့ချစ်သူ ခြံသမားလေးက ဒီအရပ်သား မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီရွာကို စေတနာထားတယ်၊ ရွာမှာရှိ တဲ့ အမုန်းတွေပြေအောင် ဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို ကူညီပြီးလုပ် ပေးတယ်”

“ခါ . . . ဒီရွာသားတွေ ဘာလုပ်သင့်သလဲ စဉ်းစား ကြ၊ ဒါပဲ”

ဦးကျော်ဒင် စကားပြောခွက်ကို အောင်ကြီးထံ လှမ်း ပေးပြီး ပြန်ထိုင်သွားသည်။

မဏ္ဍပ်ထဲမှ ဆူညံဆူညံ အသံတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ငြိမ်ကြပါ . . . ငြိမ်ကြပါ”

ဦးထွန်းမောင်က အားလုံးကို အငြိမ်ခိုင်းသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

အောင်ကြီးက အားလုံး၏ အသံများကို လွှမ်းအောင် ပြောကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း အသံများ ငြိမ်သွားသည်။

“ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းမေးပြီးကတည်းက ကျွန်တော်က စဉ်းစားတယ်”

“ရွှေပန်းတောရွာကောင်းအောင် သူတို့နှစ်ယောက်က စေတနာထားရင် ကျွန်တော် ရွှေပန်းတောရွာသားဖြစ်တယ်။ ရွှေပန်းတောရွာနဲ့ စီးပွားရှာနေတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က ပိုပြီး စေတနာထားသင့်တယ်”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အမုန်းတွေလည်း အားလုံး

ပြေသွားပါပြီ၊ ဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို အကြောင်းပြုပြီး နှစ်ဖက် ဆွေမျိုးတွေမှာရှိတဲ့ အမုန်းတွေလည်း ပြေကြပါ”

“ဒီမင်္ဂလာဆောင်ဟာလည်း ကျွန်တော်နဲ့ မငြိမ်းအေး ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြံသမားလေး ကိုလင်းထွန်း နဲ့ မငြိမ်းအေးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လို့ ပြောင်းလိုက်ပါတယ်”

“အို . . .”

ငြိမ်းအေး အံ့သြနေရသည်။

မဏ္ဍပ်ထဲမှ လူများ အံ့အားသင့်နေကြသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော် မနေ့က တစ်ညလုံးစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပါ။ ဘကြီးကို မနက်က အဖြေပေးပြီးသားပါ။ ဘကြီးက မင်္ဂလာဆောင်လူစုံမှ အားလုံးပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြ ပြီး ကြေညာရမယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ခုလို ကြေညာလိုက်တာ ပါ။ အားလုံးသဘောတူရင် ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြပါ”

အောင်ကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဦး ထွန်းမောင်က စတင်လက်ခုပ်တီးသည်။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာရှိသော လူအားလုံး ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“အို . . . ကိုအောင်ကြီး၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ငြိမ်းဝမ်းသာလိုက်တာ”

ငြိမ်းက မျက်ရည်များနှင့် လှိုက်လှဲစွာပြုံးပြီး အောင် ကြီးလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုဝမ်းသာအားရဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ငြိမ်းကို နမလေးတစ်ယောက်လို ချစ် ပါ့မယ်၊ ဒီရွာမှာ ငြိမ်းအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှမရှိအောင်

အကာအကွယ် ပေးပါ့မယ်”

အောင်ကြီးက ငြိမ်း၏ ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်များကို သူ လက်နှင့် ကြွင်းနာစွာ သုတ်ပေးနေသည်။

သို့သော် သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာတော့ မျက်ရည်များက စီး ကျနေသည်။

“ခြံသမားလေး ကိုလင်းထွန်း ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ကိုလင်းထွန်း မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ထဲကို အမြန်လာပါ”

ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဦးထွန်းမောင်ခိုင်း၍ အသံချက်သမား က လင်းထွန်းကို မိုက်ကရီဖုန်းနှင့် ခေါ်သည်။

“ကိုလင်းထွန်း မရှိဘူး၊ မနက်ထဲက မင်္ဂလာဆောင် အတွက် သူ့လုပ်စရာရှိတာတွေအားလုံး ပြီးပြီဆိုပြီး ကျောင်း ဘက်ထွက်သွားတယ်”

လူငယ်တစ်ယောက်က လာပြောသည်။

အောင်ကြီးနှင့် ငြိမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“လာ...ငြိမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ သွားရှာမယ်”

အောင်ကြီးက ငြိမ်းလက်ကိုဆွဲပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆီသို့ သွားကြသည်။

ကျောင်းပေါ်မှာ ဆရာတော်ကိုတွေ့သည်။

ဆရာတော်က အောင်ကြီးနှင့်ငြိမ်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး။

“သာဓု သာဓု သာဓု” သုံးကြိမ်ခေါ်သည်။

အသံချဲ့စက်နှင့် ပြောသည်ကို ဆရာတော်ကြားပြီးသား

ဖြစ်သည်။ လင်းထွန်းကို မတွေ့၍ အောင်ကြီးနှင့်ငြိမ်း ဆရာ တော်ကို ကန်တော့ပြီး ကျောင်းအောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“သူ့ဘယ်သွားလဲ...”

အောင်ကြီးမသိ။

“လာ...”

ငြိမ်းက အောင်ကြီးလက်ကိုဆွဲပြီး စမ်းချောင်းလေး အတိုင်း အပေါ်သို့ ဆန်တက်သည်။

သူ့ရှိမည်နေရာကို ငြိမ်းသိသည်။

စမ်းချောင်းဘေးမှ တောင်မရိုးပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်နေသော လင်းထွန်း။

အောင်ကြီးက လင်းထွန်းထံ လျှောက်သွားသည်။

လင်းထွန်းက မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။

အောင်ကြီးက လင်းထွန်းကို လှမ်းဆွဲရန်...

“ကျွန်တော် ကိုလင်းထွန်းကို ရှင်းပြ...”

“ကျွန်တော် ဒီကနေအားလုံး ကြားပြီးပါပြီ”

“ဟာဗျာ ကိုလင်းထွန်း၊ ဒါတောင် ခေါ်နေတာ မလာဘူး”

အောင်ကြီးက လင်းထွန်းပခုံးကိုရင်းနှီးစွာထုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မလာရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာ ကို လိုက်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိလို့ပါ”

အောင်ကြီးနှင့် လင်းထွန်း ဝမ်းသာအားရ ရယ်ကြရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်စွာ ဖက်ထားလိုက်ကြသည်။

အောင်ကြီးက ငြိမ်းကို သတိရ၍ ဖက်ထားရာမှ အလျင်ခွာလိုက်သည်။

“ကဲ... ကျွန်တော် မဏ္ဍပ်ကိုသွားနှင့်မယ်၊ ခင်ဗျား တို့ လိုက်လာခဲ့ကြ”

အောင်ကြီးက နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟာ... မဟုတ်တာဗျာ၊ လာ အတူတူသွားကြမယ်”

လင်းထွန်းက ငြိမ်း၏ ညာဘက်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ငြိမ်းက ဘယ်လက်ဖြင့် အောင်ကြီး၏ ညာလက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး သုံးယောက်အတူ ပရိသတ်များစောင့်မျှော်နေရာ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၃၈)

“ပေါ့... ပေါ့... ပေါ့...”

ညနေတွင် ခြံသမားက ငြိမ်းကို သူ့စက်လှေပေါ်တင် ၍ ရွှေပန်းတောဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာသည်။

အောင်ကြီး၊ ကိုချစ်တီ၊ စံသိန်း၊ ဦးထွန်းမောင်အပါ အဝင် လူအများ ဆိပ်ကမ်းမှာ လိုက်ပို့ကြသည်။

ငြိမ်းနှင့် လင်းထွန်းတို့ကအားလုံးကိုလက်ပြုနုတ်ဆက်သည်။ လှေကလေး ဆိပ်ကမ်းမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သို့

သော် လင်းထွန်း၏ခြံရံရာ ရေတံခွန်တောင်ဘက်သို့ ဆန်တက် ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လှေကလေးက အစုန်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသည်။

“ဟေး... လင်းဘယ်လဲ ခြံကိုပြန်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

ကိုချစ်တီးက ကမ်းပေါ်မှ လှမ်းအော်မေးသည်။
 “မပြန်သေးဘူး သွားစရာ ရှိသေးလို့”
 လှေကလေးက အစုန်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။
 ကမ်းပေါ်မှ လူများက လင်းထွန်း နောက်ပြောင်သည်
 ဟု ထင်နေကြသည်။ သို့သော် လှေကလေးက အဝေးရောက်
 သည်အထိ ဦးပြန်မလှည့်။ ငြိမ်းပါ အံ့ဩလာသည်။

“လင်း ပြန်မကွေ့သေးဘူးလား”
 “မကွေ့ဘူးလေ”
 “ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

ငြိမ်းနားမလည်။
 “ခြံကိုသွားရင် ကျွန်တော်တို့အတွက် မင်္ဂလာအိမ်ခန်း
 မရှိသေးဘူး၊ ခြံသမားတွေနဲ့အတူအိပ်ရမှာမလွယ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့
 နှစ်ယောက်တည်းလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်လို့ ဟန်းနီးမွန်း
 ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဟန်းနီးမွန်း ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားမှာလဲ”
 “တစ်သက်မမေ့နိုင်တဲ့နေရာ၊ ငြိမ်းနဲ့ ကျွန်တော် လှေ
 စက်ပျက်ပြီး တစ်ညအိပ်ခဲ့ကြတဲ့ သောင်ပြင်သွားမှာ”
 “အို...လင်းရယ်”

ငြိမ်းပါးကလေးတွေ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။
 “ရှက်မနေပါနဲ့ ငြိမ်း၊ ဒီနေ့ညကတော့ သောင်ပြင်မှာ
 တစ်ယောက်တည်း ထိုင်မထိုင်နိုင်ဘူး”
 “အို...လင်းကလည်း”

ငြိမ်း ပို၍ ရှက်သွားသည်။
 လင်းထွန်းက ငြိမ်း၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်
 နိုင်၍ လှေစက်ရှိန်ကို ပိုမြှင့်လိုက်သည်။
 လှေကလေး ခုတ္တဝတီမြစ်ထဲမှာ တစ်ပိပ်ပိပ်ပြေးနေသည်။
 မမေ့နိုင်စရာ လွမ်းမောခဲ့ရသော သောင်ပြင်လေးသို့
 ရောက်သောအခါ လင်းထွန်းက လှေကို သောင်ပြင်ပေါ် ရောက်
 သွားအောင် အရှိန်နှင့် ထိုးတင်လိုက်သည်။

“အို...လင်း”
 နှစ်ယောက်သား ဝက်ဝံရေအခင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားကြ
 သည်။

ဝေကြရပြီထင်၍ အလွမ်းကြီး လွမ်းခဲ့ရသော ငြိမ်းကို
 သင်းထွန်း ရင်ခွင်ထဲမှာ စိတ်ရှိ လက်ရှိ ဖက်ထားလိုက်မိသည်။
 “လင်းရယ်...”

ငြိမ်းခပျာလည်း သူ့အား သူ့မာန်ရှိသမျှ လင်းကို
 ပြန်ဖက်ထားလိုက်မိပါသည်။
 နေမင်းကြီးက အနောက်ဘက်တောင်စွယ်မှာ မျက်နှာ
 ကို ဝှက်ကွယ်သွားလေပြီ။

လယ်တွင်းသား စောချစ်